

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 381 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Απειλούν **ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΑ** οι ιμπεριαλιστές

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Εκπαίδευση
Εμπρός για
απεργιακό αγώνα
διαρκείας

σελ. 6

Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ
Πορεία μετατροπής
σε ενιαίο κόμμα του
πολιτικού «ρεαλισμού»

σελ. 11

Συρία
Προ των πυλών
η ιμπεριαλιστική
εισβολή

σελ. 13

Αφιέρωμα
Τα Ιουλιανά του
1965

σελ. 14

Να σταματήσουμε το χουντικό νόμο της Απείθειας

Στα μέσα Ιουλίου η εργοδοσία στο καφενείο «ΚΑΦΕΝΑΙ» της Θεσσαλονίκης αναγγέλλει αιφνιδιαστικά στους εργαζόμενους το κλείσιμο της επιχείρησης εντός δύο εβδομάδων λόγω οικονομικών προβλημάτων. Στην πραγματικότητα σχεδίαζε να ανοίξει μία νέα εταιρία, με άλλη επωνυμία, για να αποφύγει τα χρέη και να απολύσει όσους εργαζομένους τόλμησαν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Στις 17 Ιουλίου οι εργαζόμενοι κερδίζουν με τα προσωρινά ασφαλιστικά μέτρα στο Ειρηνοδικείο την απαγόρευση κάθε μεταβολής της κατάστασης του «ΚΑΦΕΝΑΙ».

Η εργοδοσία κάνει ένα βήμα παραπάνω οδηγώντας την αντιπαράθεση στα άκρα: Στις 5 Αυγούστου κλείνει το κατάστημα, παραβιάζοντας τα ασφαλιστικά μέτρα και απολύει εκδικητικά και κατα-

χρηστικά 3 εργαζόμενες. Τρεις μέρες μετά καταθέτει ψευδείς μηνύσεις, με αποτέλεσμα την σύλληψη μιας εργαζόμενης και ενός συνδικαλιστή, μέλους του Δ.Σ. του Συνδικάτου Επισιτισμού Τουρισμού Θεσ/νίκης με την αιτιολογία της συκοφαντικής δυσφήμισης και της απειλής. Οι συνάδελφοι κρατούνται με αυτόφωρο, ενώ λόγω της άρνησής τους να δώσουν αποτυπώματα τους φορτώνουν και την κατηγορία της απείθειας!

Στη δίκη που γίνεται λίγες μέρες μετά, κι ενώ οι ψευδείς κατηγορίες της εργοδότης για συκοφαντική δυσφήμιση και απειλή καταρρέουν σαν χάρτινος πύργος και οι δύο συνάδελφοι αθωώνονται, οι δύο συνάδελφοι καταδικάζονται σε ποινή φυλάκισης ενός χρόνου με τριετή αναστολή για απείθεια. Το σκεπτικό της δικαστικής απόφασης στη-

ρίχτηκε σε προεδρικό διάταγμα της περιόδου της χούντας. Κάθε σύμπτωση μόνο τυχαία δεν είναι!

Η πρωτοφανής αυτή απόφαση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Με μια εκστρατεία ενημέρωσης, με τον διαρκή αγώνα μας, να σταματήσουμε το χουντικό αυτό νόμο. Γιατί οδηγεί προς μια επικίνδυνη και στοχευμένη επίθεση ποινικοποίησης, τρομοκράτησης και απαγόρευσης του εργατικού κινήματος και των σωματείων του. Μια επιχείρηση ενταγμένη στην προσπάθεια οικοδόμησης ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης στα όρια μιας δικτατορίας, με διαρκείς Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και πραξικοπήματα τύπου ΕΡΤ, ως τα μοναδικά μέσα για την διάσωση της χούντας της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Εξόριστη στη Σιβηρία

Συγγραφέας: Μαργκαρέτε Μπρούμερ-Νόμαν

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2006

Σελίδες: 284

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν το βιβλίο της Μαργκαρέτε Μπρούμερ-Νόμαν, *Εξόριστη στη Σιβηρία*, που είχε πρωτοκυκλοφορήσει στη χώρα μας από τις Εκδόσεις Νέοι Στόχοι πριν πολλά χρόνια. Στο βιβλίο της η Νόμαν εξιστορεί την ιστορία της σύλληψης του συζύγου της και τις προσωπικές οδυνηρές εμπειρίες της στις σταλινικές φυλακές και στρατόπεδα. Επίσης, μέσα από την προσωπική της μαρτυρία αποκαλύπτεται ένα μέρος της ασύλληπτης θηριωδίας του Σταλινισμού. Όπως και το έργο *Ο κατηγορούμενος*, του Αλεξάντερ Βάισμπεργκ-Συμπύλσκι, αυστριακού σοφού που γνώρισε παράλληλη τύχη με την Νόμαν (τις σταλινικές διώξεις και την παράδοση στη Γκε-

στάπο), αποτελεί μια από τις πιο αξιόλογες και αξιόπιστες μαρτυρίες για μερικές πτυχές της μεγάλης «εκκαθάρισης», της φοβερής σταλινικής τρομοκρατίας των χρόνων 1936-1938. Η γενναία φωνή της Νόμαν, όπως και άλλων, βοήθησε να αποκαλυφθεί το μέγεθος των θυμάτων των σταλινικών «εκκαθαρίσεων», κομμουνιστές αντιπολιτευόμενοι ή ανύποπτοι αθώοι ή ακόμα και πιστοί οπαδοί του Στάλιν και του σταλινικού καθεστώτος, που υπολογίζονται σε δέκα ως είκοσι εκατομμύρια άτομα! Και μ' αυτή την έννοια είναι μια τεράστια προσφορά στην αλήθεια, στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα και το Σοσιαλισμό.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μπροστά στη μαζική κατακραυγή που προκάλεσαν τα πρώτα δημοσιεύματα στην αρχή του καλοκαιριού για άρση της απαγόρευσης πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας, Σαμαράς και Βενιζέλος επιχείρησαν με καθησυχαστικές δηλώσεις να κερδίσουν λίγο χρόνο, ν' αποφύγουν το άνοιγμα ενός ακόμη μετώπου. Όμως κι αυτές είχαν την ίδια μηδενική αξιοπιστία όπως όλες οι προηγούμενες για «τελευταία μέτρα», «ανάπτυξη» κ.λπ. Λίγο αργότερα, οι ίδιοι επεξεργάζονταν το σχέδιο των πλειστηριασμών που θα παρουσιάσουν στους δανειστές μέσα στον Σεπτέμβριο, υπακούοντας έτσι στην απαίτηση της Τρόικας για άνοιγμα του θέματος χωρίς καθυστέρηση.

Έτσι, από τον Σεπτέμβριο ξεκινάνε κατασχέσεις ακινήτων ακόμα και για μικρά χρέη στην εφορία (π.χ. για όσους οφείλουν τον ενιαίο φόρο ακινήτων), ενώ από την 1/1/2014 θα ξεκινήσουν και οι πλειστηριασμοί πρώτων κατοικιών. Οι αλλαγές που φαίνεται ότι ετοιμάζονται είναι: **α)** Να αρθεί η προστασία της πρώτης ή μοναδικής κατοικίας, που μέχρι σήμερα προστατευόταν ανεξάρτητα από το ύψος της οφειλής, την ιδιότητα του οφειλέτη αλλά και του δανειστή (τράπεζα ή ιδιώτης), για αντικειμενική αξία μέχρι 200.000 ευρώ. Εκτιμάται ότι έτσι θα βγουν στο σφυρί 7.000 ακίνητα, που έχουν κατασχεθεί ως το 2008. Η συγκυβέρνηση ισχυρίζεται ότι αυτά είχαν χρήση εμπορική ή άλλη εκτός της πρώτης κατοικίας, με τους ιδιοκτήτες τους να επωφελούνται της προστασίας για να μην αποπληρώνουν τα δάνειά τους. **β)** Ένα άλλο κριτήριο μπορεί να είναι το ύψος του δανείου ή το ποσοστό του που έχει αποπληρωθεί. Διαφορετικά θα αντιμετωπιστεί όποιος χρωστά π.χ. το 80% του δανείου του από κάποιον που έχει αποπληρώσει το αντίστοιχο ποσοστό. **γ)** Με την πιθανολογούμενη «πενταετή προστασία της κύριας κατοικίας», θα μπορούν να βγουν στο σφυρί περίπου 25.000 ακί-

νητα που είχαν κατασχεθεί μέχρι το 2008 και για τα οποία είχαν ξεκινήσει διαδικασίες πλειστηριασμού, που στη συνέχεια «πάγωσαν». **δ)** Μέχρι σήμερα, οι εφορίες προχωρούν σε κατασχέσεις ακινήτων αλλά σπάνια ολοκληρώνεται η διαδικασία με πλειστηριασμούς (π.χ. το ακίνητο δεν μπορεί να πουληθεί σε τιμή χαμηλότερη της αντικειμενικής αξίας, παρά μόνο εάν προηγηθούν δύο άγονοι πλειστηριασμοί). Τώρα, το υπουργείο Οικονομικών θέλει να εξαλείψει αυτά τα «εμπόδια», που εν τέλει προστατεύουν τον οφειλέτη.

Ταυτόχρονα, σε εφιάλτη εξελίσσονται για μισθωτούς, συνταξιούχους και ελεύθερους επαγγελματίες οι κατασχέσεις και πλειστηριασμοί για χρέη στην Εφορία – και τα οποία έχουν εκτιναχτεί λόγω της κρίσης, της τρομακτικής μείωσης των εισοδημάτων και των απανωτών χαρατσιών. Τα νέα ληξιπρόθεσμα χρέη προς την Εφορία, που δημιουργήθηκαν μέσα στο 2012, έφτασαν τα 13 δις, ενώ στο 5μηνο του 2013 συσσωρεύτηκαν 3 δις επιπλέον (στην πλειοψηφία τους χαράτσια που έληξαν το 2012). Πάνω από 2 εκ. νοικοκυριά έχουν ληξιπρόθεσμες οφειλές, που το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος τους είναι μέχρι 3.000 ευρώ.

Η κατάσχεση μισθών και συντάξεων (από λογιστήρια των επιχειρήσεων, ασφαλιστικά ταμεία, τραπεζικούς λογαριασμούς) προβλέπεται για οφειλές που ξεκινούν μόλις από τα 300 ευρώ. Μέχρι σήμερα προστατεύεται το ποσό του μισθού και της σύνταξης μέχρι τα 1.000 ευρώ το μήνα (μεθοδεύεται η συρρίκνωσή του). Ποινικές διώξεις προβλέπονται για οφειλές πάνω από 5.000 ευρώ. Πρόσφατα δε η συγκυβέρνηση: (α) Καθιέρω-

σε τη δυνατότητα ηλεκτρονικής ειδοποίησης για κατασχέσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων, ενοικίων, επιδοτήσεων και άλλων εισοδημάτων. (β) Θα λειτουργήσει Μητρώο Τραπεζικών Λογαριασμών, διασυνδέοντας τα πληροφοριακά συστήματα του φοροελεγκτικού μηχανισμού με τα πληροφοριακά συστήματα των τραπεζών, για να εντοπίζονται λογαριασμοί προς... ξάφρισμα. (γ) Χάνεται η «τμηματική διευκόλυνση» των ληξιπρόθεσμων χρεών σε περίπτωση «εκπρόθεσμης καταβολής» και το υπουργείο Οικονομικών μπορεί να δώσει «εντολή παρακράτησης», δηλαδή να προχωρήσει σε κατασχέσεις μισθών και συντάξεων. (δ) Δημιουργείται Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών, όπου περνούν τα ληξιπρόθεσμα χρέη προς τα ασφαλιστικά ταμεία για ποσά πάνω από 5.000 ευρώ και επιταχύνονται οι διαδικασίες «αναγκαστικής είσπραξης». Το μέτρο ήδη ισχύει για τις οφειλές προς τον ΟΑΕΕ και το ΙΚΑ, ενώ από 1η Γενάρη 2014 θα συμπεριλάβει τον ΟΓΑ (αγρότες) και το ΕΤΑΑ (αυτοαπασχολούμενοι επιστήμονες).

Ταυτόχρονα, τα «κόκκινα» **στεγαστικά δάνεια** (σε καθυστέρηση πάνω από 3 μήνες) εμφανίζουν συνεχή επιδείνωση, φτάνοντας στο 20,2% της συνολικής μάζας των στεγαστικών δανείων στα οποία οι τραπεζίτες έχουν εγγράψει υποθήκες. Περίπου 16 δις ευρώ υπολογίζονται τα υπόλοιπα των στεγαστικών δανείων σε «καθυστέρηση» ή πλήρη αδυναμία αποπληρωμής. [Τα αντίστοιχα επιχειρηματικά δάνεια ξεπερνούν τα 21 δις ευρώ (στοιχεία Σεπτεμβρίου 2012).]

Έχει μάλιστα ξεκινήσει το «σπάσιμο» αυτών των δανείων σε ειδικευμένες εται-

ρίες, που δηλ. τ' αγοράζουν από τις τράπεζες πολύ χαμηλότερα από την ονομαστική τους αξία (π.χ. ένα δάνειο ύψους 100.000 ευρώ για μόλις 30.000) και στη συνέχεια απαιτούν από το δανειολήπτη να καταβάλει την ονομαστική αξία του κεφαλαίου και των τόκων! Πρόκειται κυριολεκτικά για **εταιρίες-γύπες**, που θα πέσουν πάνω στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να ξεσκίσουν ό,τι μπορούν!

Μια γεύση του τι μας περιμένει είναι το τσουνάμι πλειστηριασμών που έχει χτυπήσει εκατομμύρια Ισπανούς από το 2008: από τότε έχουν εκδοθεί πάνω από 400.000 διαταγές έξωσης και έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους πάνω 250.000 ενοικιαστές και ιδιοκτήτες σπιτιών και γραφείων. **Από τις αρχές του 2013, κατά μέσο όρο περίπου 500 νοικοκυριά χάνουν το σπίτι τους κάθε μέρα! Και την ίδια στιγμή υπάρχουν 3,4 εκ. άδεια σπίτια σ' όλη τη χώρα (σχεδόν το 14% των σπιτιών στην Ισπανία), η πλειοψηφία των οποίων ανήκει στις τράπεζες.**

Είναι επείγουσα ανάγκη να οργανώσουμε και ν' αναπτύξουμε ένα μαζικό, αποφασιστικό κίνημα, στις γειτονιές και παντού, με επιτροπές και κινητοποιήσεις, ώστε καμία εργατική και λαϊκή οικογένεια, κανένας μισθωτός και συνταξιούχος να μην ξεσπιτωθεί για να χορτάσουν αίμα τα όρνια των τραπεζών, των εισπρακτικών εταιριών, των απαλλοτριωτών κάθε περιουσίας και αξιοπρέπειάς μας για χάρη των Στουρναραίων και της Τρόικας. **Στον πόλεμο τους, που μας παίρνουν τα πάντα, ν' απαντήσουμε πόλεμο, με τη δική μας αλληλεγγύη και ανυποχώρητο αγώνα, συνδέοντας αυτή την πάλη με την ανάγκη ριζικής διαγραφής χρεών για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κατάργησης των χαρατσιών, εθνικοποίησης κάτω από εργατικό έλεγχο των τραπεζών, που τις έχουμε χρυσοπληρώσει... για να μας γδέρνουν και να μας πετάνε στον δρόμο!**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η 8η Σεπτεμβρίου έχει καθιερωθεί ως παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη του αναλφαριθμητισμού, που αναπαράγεται συνεχώς όχι μόνο σε φτωχές αλλά και στις ανεπτυγμένες χώρες. Η εξάπλωση αυτής της μάστιγας στην εποχή της «παγκοσμιοποίησης» αποτυπώνεται στα τελευταία στατιστικά στοιχεία: περίπου 793 εκ. ενήλικες στον κόσμο, στην πλειοψηφία τους νεαρά κορίτσια και γυναίκες, δεν ξέρουν να διαβάζουν ούτε να γράφουν. Σε έντεκα χώρες, ένα ποσοστό μεγαλύτερο από το 50% των ενηλίκων είναι αναλφάβητο. Περίπου 67 εκ. παιδιά σχολικής ηλικίας δεν παρακολουθούν μαθήματα στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και 72 εκ. έφηβοι, που θα πρέπει να φοιτούν στον πρώτο κύκλο της δευτεροβάθμιας, δεν μπορούν ν' ασκήσουν το δικαίωμά τους στη μόρφωση. Ανάμεσα στις τραγικές επιπτώσεις που έχουν προκαλέσει οι πολιτικές των Μνημονίων τα τελευταία χρόνια, είναι και η αύξηση του αναλφαριθμητισμού στην Ελλάδα. Βάσει έκθεσης της Eurostat, η Ελλάδα κατέχει την 8η θέση ανάμεσα στις χώρες της Ευρώπης όσον αφορά την εγκατάλειψη του σχολείου. Περίπου 5.000 με 7.000 παιδιά εγκαταλείπουν κάθε χρόνο το σχολείο τους, και ενώ οι πτυχιούχοι στην Ελλάδα ανέρχονται σε 1.265.168, ο αριθμός εκείνων που έχουν εγκαταλείψει το σχολείο χωρίς να πάρουν απολυτήριο γυμνασίου ή δημοτικού φτάνει τα 3,8 εκατομμύρια.

«**Π**ρωταθλήτρια» για ακόμη ένα μήνα παρέμεινε η Ελλάδα στο επίπεδο της ανεργίας, καθώς το 25,6% του ενεργού πληθυσμού είναι άνεργοι, ενώ στους νέους κάτω των 25 ετών το ποσοστό φθάνει στο αστρονομικό 62,9%. Και όλα αυτά τον μήνα Μάιο, όπου παραδοσιακά τα ποσοστά ανεργίας μειώνονταν λόγω των προσλήψεων για την τουριστική περίοδο. Όμως και οι λίγοι και «τυχεροί» που έχουν ακόμα δουλειά, δουλεύουν επί της ουσίας «τζάμπα». Σύμφωνα με στοιχεία της επιθεώρησης εργασίας και του ΙΚΑ, μόλις το ένα τρίτο των εργαζομένων παίρνει τον μισθό του κανονικά. Συγκεκριμένα, από τους περίπου 1,8 εκ. μισθωτούς μόλις 700.000 πληρώνονται στην ώρα τους. Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα υπολογίζεται ότι 1,2 εκ. εργαζόμενοι αμείβονται με καθυστέρηση από 3 ως και 12 μήνες, ενώ μόλις το περασμένο καλοκαίρι 1 εκ. εργαζόμενοι δεν πήραν όπως επιβάλλει ο νόμος το επίδομα αδείας.

Είκοσι χρόνια μετά τη λήξη των συγκρούσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία εξακολουθεί να αγνοείται η τύχη 14.000 ατόμων, ανακοίνωσε το περιφερειακό συντονιστικό όργανο των ενώσεων των οικογενειών αγνοουμένων. Η ανακοίνωση αναφέρει ότι περίπου 40.000 άτομα εξαφανίστηκαν στη διάρκεια των συγκρούσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία, εκ των οποίων οι 30.000 στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Υπάρχουν όμως και αγνοούμενοι σε φαινομενικά δημοκρατικές χώρες, οι οποίες δεν βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση. Από 5.500 έως 6.000 άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε χρόνο από τις φαβέλες του Ρίο και η αστυνομία πάντα αδιαφορεί. Σύμφωνα με το Ινστιτούτο Δημόσιας Ασφάλειας του Ρίο ντε Τζανέιρο, κάθε μέρα εξαφανίζονται τουλάχιστον 15 άνθρωποι: το 2011 ήταν 5.482 και πέρυσι έφτασαν τους 5.934. Πρόσφατη έρευνα του ακαδημαϊκού Φάμπιο Αραούζο, αναφέρει ότι τα τελευταία 20 χρόνια στο Ρίο ντε Τζανέιρο, 92.000 άνθρωποι έχουν εξαφανιστεί, στην πλειονότητά τους κάτοικοι κάποιας παραγκούπολης. «Η αστυνομία είναι εξαιρετικά βίαιη, το ίδιο και οι πολιτοφυλακές των παραστρατιωτικών που επιδίδονται στους εκβιασμούς και το ναρκεμπόριο. Είναι αυτές οι δύο ομάδες —συχνά σε συνεργασία— που ευθύνονται για τις εξαφανίσεις», δήλωσε ο Αραούζο.

Δολοφονία 19χρονου

Για ένα εισιτήριο μας παίρνουν τη ζωή
Κάτω η Χούντα που δολοφονεί!

Το βράδυ της 14ης Αυγούστου, κατά τη διάρκεια ελέγχου σε τρόλεϊ, στο κέντρο του Περιστερίου, ο 19χρονος Θανάσης Καναούτης βρήκε τραγικό θάνατο, επειδή δεν είχε εισιτήριο. Έπειτα από έντονο διαπληκτισμό με τον ελεγκτή, ο νεαρός βρέθηκε εκτός οχήματος, βαριά τραυματισμένος στο κεφάλι. Αμέσως μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Αγία Όλγα και έπειτα στο Γενικό Κρατικό, όπου εξέπνευσε τα ξημερώματα της επομένης.

Το σενάριο που διατυμπάνιζαν τα ΜΜΕ είναι ότι ο ελεγκτής τράβηξε τον 19χρονο από την μπλούζα, για να μην αποβιβαστεί. Ότι αυτός ξέφυγε και έτρεξε προς την πόρτα, πάτησε το μπουτόν κινδύνου, το όχημα επιβράδυνε και με το άλλο χέρι έσπρωξε ν' ανοίξει την πόρτα. Όταν άφησε το μπουτόν, η πόρτα έκλεισε, με αποτέλεσμα να πιαστεί το πόδι του. Στην προσπάθεια ν' απεγκλωβιστεί, έπεσε... Μια φρικτή ανακοίνωση του ΟΑΣΑ ευθαρσώς κατηγορεί τον θανόντα ότι ξυλοκόπησε τον ελεγκτή και έναν επιβάτη, παραβίασε την πόρτα και πήδηξε απ' το όχημα. «Συνέπεια της ανυπολόγητης κίνησης του νεαρού... ήταν ο σοβαρός τραυματισμός του», αναφέρει χαρακτηριστικά. Οδηγός και ελεγκτής συνελήφθησαν για ανθρωποκτονία εξ αμέλειας και με εισαγγελική απόφαση αφέθησαν ελεύθεροι!

Οι μαρτυρίες αποκάλυψαν τι πραγματικά συνέβη:

1. Ο ελεγκτής ζητάγε επιτακτικά το εισιτήριο, ενώ ο 19χρονος επέμενε ότι είναι άνεργος (όπως και η οικογένειά του). Απειλούσε ότι θα τον πάει στην αστυνομία, του έσκισε τη μπλούζα και στη συνέχεια επε-νέβη και ο οδηγός για να ενισχύσει τον «υπερβάλλοντα ζήλο» του.

2. Ο πραγματογνώμονας που όρισε η οικογένεια συμπέρανε ότι ο νεαρός, στη φάση της σύγκρουσής με τον ελεγκτή ήταν εγκλωβισμένος (με την πλάτη στη

μεσαία πόρτα). Άγνωστο γιατί, ο οδηγός άνοιξε ξαφνικά την πόρτα, το παιδί έπεσε στο κενό με την πλάτη και τραυματίστηκε θανάσιμα. Επιβάτες έχουν καταθέσει ότι «ο νεαρός ωθήθηκε», δηλ. σπρώχτηκε. Δύο φίλες του νεαρού, που ήταν μαζί του, είπαν ότι ο ελεγκτής είχε ανοιχτούς λογαριασμούς με τον 19χρονο, ότι μπαίνοντας στο όχημα πήγε σχεδόν κατ' ευθείαν και επιθετικά σ' αυτόν, ενώ άφησε τις ιδίες να κατέβουν, παρότι δεν είχαν εισιτήρια.

Διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις, πορείες, συναυλίες διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν στο Περιστερί και σε μεγάλες πόλεις. Αρκετός κόσμος συγκεντρώθηκε την επόμενη μέρα στην Τροχαία Περιστερίου, ενώ το ίδιο βράδυ περίπου 400 άτομα πραγματοποίησαν αυθόρμητα πορεία από το σημείο της δολοφονίας προς τον σταθμό του μετρό Αγ. Αντώνιος. Εντυπωσιακή ήταν η συμμετοχή στην πορεία που πραγματοποιήθηκε την ώρα της κηδείας του Θανάση, όπου χιλιάδες κόσμου τον συνόδευσαν στην τελευταία του κατοικία. Μικρής έκτασης επεισόδια έδωσαν το πράσινο φως στα ΜΑΤ, που είχαν προκλητικά περικυκλώσει την περιοχή, να επέμβουν και να προσάγουν περίπου δέκα νέους, ενώ το ίδιο βράδυ «σκούπισαν» τη μικροφωνική που είχε στηθεί στην πλατεία του Περιστερίου, μαζεύοντας όποιον βρήκαν μπροστά τους. Παρόμοια συνέβησαν στη Θεσσαλονίκη: σε φυλάκιση 12 μηνών, με ζετή αναστολή, καταδικάστηκαν δεκατρείς συναγωνιστές για «διακεκριμένες φθορές», επειδή έγραφαν συνθήματα διαμαρτυρίας! Μαζικότατη ήταν και η πορεία στις 27/8 στο Περιστερί.

Ο Θανάσης Καναούτης, ένα ακόμα θύμα του σάπιου συστήματος, της απάνθρωπης πολιτικής των Μνημονίων, της Νέας Χούντας της συγκυβέρνησης και της Τρόικας, του Κράτος «Εκτακτης Ανάγκης» που ισοπεδώνει κάθε δικαίωμα, ελευθερία, αξιοπρέπεια! Που ψηφίζει μνημόνια με φρενήρεις ρυθμούς, για να τα εφαρμόσει με κτηνώδη καταστολή: επιτάξεις, χημικά και ξύλο σε διαδηλώσεις, βασανισμοί στα κρατητήρια, στρατόπεδα συγκέντρωσης, προσαγωγές άνευ λόγου. Που καθημερινά χύνει ρατσιστικό και ακροδεξιό δηλητήριο με τις κραυγές για «Νόμο και Τάξη», οπλίζοντας το χέρι των τραμπούκων, όπως των ελεγκτών που ξεφτιλίζουν και δολοφονούν για ένα εισιτήριο.

Εξέγερση παντού είναι το όπλο μας, για ν' ανατρέψουμε αυτή τη χούντα και ν' ανοίξουμε το δρόμο σε μια κοινωνία όπου η ανθρώπινη ζωή θα είναι πρώτη προτεραιότητα.

Αθώωθηκε ο δάσκαλος Στέφανος Γκουλιώνης

Στις αρχές Αυγούστου, το α' βάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Θεσσαλίας απάλλαξε τον συνάδελφο Στ. Γκουλιώνη από την κατηγορία της «ανάρμοστης συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας» και αυτός επανήλθε στη θέση του (ειδικό δημοτικό σχολείο για παιδιά με αυτισμό στη Πάννυνλη Λάρισας). Ο συνάδελφος είχε συλληφθεί στις 25 Μαρτίου 2012, σε κινητοποίηση ενάντια στις πολιτικές του μνημονίου, κατά τη διάρκεια της παρέλασης στη Λάρισα. Καταδικάστηκε πρωτόδικα σε οχτώ μήνες με αναστολή, με τη συνήθη σε τέτοιες περιπτώσεις στημένη κατηγορία της «αντίστασης κατά της αρχής».

Από τα τέλη του 2012 μπήκε σ' εφαρμογή το νέο πειθαρχικό δίκαιο για τους δημόσιους υπαλλήλους (εμπνεύσεως του υπουργού της ΔΗΜΑΡ Μανιτάκη), με βάση το οποίο οποιοσδήποτε υπάλληλος μπορεί να τεθεί σε αυτοδίκαιη αργία, μετά από απλή παραπομπή σε πειθαρχικό συμβούλιο για «ανάρμοστη συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας», «έλλειψη αφοσίωσης στην πατρίδα και τη δημοκρατία» και πολλά άλλα του αντιδραστικού δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα (Ν. 4057/2012). Ο υπάλληλος παραμένει σε αργία μέχρι να τελεσιδικήσει η υπόθεση, δηλαδή καταργείται το τεκμήριο της αθωότητας, ενώ κατά τη διάρκεια της αργίας αμείβεται μόνο με το 1/3 του μισθού του. Έτσι, ο συνάδελφος παραπέμφθηκε στο

πειθαρχικό και τέθηκε σε αυτοδίκαιη αργία τον περασμένο Απρίλιο.

Στα νέα πειθαρχικά δεν συμμετέχει πλέον κανένας εκπρόσωπος των εργαζομένων, αλλά μόνο δικαστές και διορισμένοι αντιπρόσωποι του κράτους. Η υπόθεση του συναδέλφου πήρε μεγάλες διαστάσεις, αφού ήταν από τις πρώτες που εκδίκασαν τα νέα πειθαρχικά (ουσιαστικά ποινικοποιώντας την πολιτική-συνδικαλιστική δράση), ενώ είχε προηγηθεί και καταδίκη του στο ποινικό δικαστήριο.

Η συμπαραστάση στον συνάδελφο ήταν μεγάλη, ξεπερνώντας τα όρια της Θεσσαλίας και των εκπαιδευτικών. Αποκορύφωμα η διαδήλωση στις 4/7 στη Λάρισα, ημέρα εκδίκασής της υπόθεσης στο πειθαρχικό. Συμμετείχαν πάνω από 2.000 άτομα, κυρίως εκπαιδευτικοί –αρκετοί από Αθήνα και Θεσσαλονίκη με πούλμαν– αλλά και εργαζόμενοι και νεολαία της πόλης. Η αθώωση του συναδέλφου είναι μια πολύ σημαντική επιτυχία του κινήματος και προηγούμενο για άλλες παρόμοιες υποθέσεις. Ο αγώνας όμως πρέπει να συνεχιστεί, για την τελική αθώωσή του στο ποινικό εφετείο και την επιστροφή των μισθών που άδικα του παρακρατήθηκαν, αλλά και μέχρι την κατάργηση του αντιδραστικού εκτρώματος Μανιτάκη και του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Υγεία κατά Άδωνι: ασθενείς σε... διαθεσιμότητα

Μια μισάνθρωπη εκστρατεία «εξυγίανσης» της Υγείας ανέλαβε ο νέος υπουργός Άδωνις Γεωργιάδης. Με ανακοίνωσή (5/8) έβαλε λουκέτο σε 8 δημόσια νοσοκομεία, 5 στην Αθήνα και 3 στη Θεσσαλονίκη, καθώς και στο Ινστιτούτο Έρευνας Νοσημάτων Θώρακος, Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας (ΙΕΝΘΥΑΕ) στη Θεσσαλονίκη. Ταυτόχρονα μείωσε κατά 332 εκ. ευρώ τα λειτουργικά έξοδα των νοσοκομείων για το 2014.

Οι 1.618 εργαζόμενοι των 8 νοσοκομείων και του ΙΕΝΘΥΑΕ και ακόμα 217 από την κεντρική υπηρεσία του υπουργείου Υγείας, έχουν ενταχθεί από τις 23/8 σε κινητικότητα. Πιστός στις ακροδεξιές του ιδέες, ο γνωστός μας «Μπουμπούκος» πραγματοποίησε μια κινηματογραφική εκκένωση των 8 νοσοκομείων και μεταφορά των ασθενών σε άλλα, με χειρουργημένους ασθενείς να «απαγάγονται», χωρίς να ενημερωθούν ούτε οι ίδιοι ούτε οι θεράποντες ιατροί, ενώ κουβαλήθηκαν σαν τσουβάλια! Ταυτόχρονα άρχισαν να εμφανίζονται σοβαρές δυσλειτουργίες στα εναπομείναντα ανοιχτά νοσοκομεία, αφού οι σχεδιασμοί για τις εφημερίες τους έγιναν στο γόνατο, την ίδια στιγμή που προστέθηκαν τα περιστατικά απ' τα νοσοκομεία που έκλεισαν. Για τις υγειονομικές μονάδες που έκλεισαν ειπώθηκε ότι θα λειτουργούν κάποιες σαν Κέντρα Υγείας και κάποιες σαν μονάδες του ΕΟΠΥΥ. Ταυτόχρονα, ο Άδωνις εκβιάζει και για την παράδοση του νοσοκομείου της Θήρας σε ιδιώτη μέσω ΣΔΙΤ!

Όλα αυτά είναι όμως μόνο η αρχή, καθώς με τις νέες απολύσεις έρχεται και δεύτερος γύρος εκκενώσεων νοσοκομείων. Η Υγεία από βασική ανάγκη μετατρέπεται σε προνόμιο, αφού από Σεπτέμβριο θα απαιτείται εισιτήριο 25 ευρώ για εισαγωγή στα δημόσια νοσοκομεία, το ίδιο για ασφαλισμένους και ανασφάλιστους. Κανίβαλος μέχρι το τέλος, ο Γεωργιάδης απαίτησε και από τα νοσοκομεία της χώρας λεπτομερή στοιχεία για τη νοσηλεία και εξέταση μεταναστών σ' αυτά, για να υποβοηθήσει την αντιμεταναστευτική εκστρατεία της κυβέρνησης. Οι νοσοκομειακοί γιατροί μέσω της ΠΟΕ-ΔΗΝ πραγματοποίησαν τετράωρη στάση εργασίας την Παρασκευή 23 Αυγούστου, με μαζική συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Υπουργείο Υγείας, όπου συμμετείχαν περίπου 3.000 εργαζόμενοι.

«902»: «ταξικές» απολύσεις και αγοραπωλησίες

Ολοκληρώνεται πλέον η πώληση του «902». Η Ραδιοτηλεοπτική ΑΕ (εταιρεία του ΚΚΕ, που είχε στην κατοχή της τον ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό σταθμό και την ιστοσελίδα 902.gr) μεταβιβάστηκε στον Μάκη Τριανταφυλλόπουλο της «Ζούγκλας». Ήδη ο Τριανταφυλλόπουλος βρίσκεται σε επαφές με δημοσιογράφους για να στελεχώσει το νέο κανάλι.

Ο νέος ιδιοκτήτης έθεσε όρο να του παραδοθεί η Ραδιοτηλεοπτική ΑΕ «καθαρή», δηλαδή χωρίς εργαζομένους. Αυτό σημαίνει πως οι 48 εργαζόμενοι του «902» (τηλεοπτικού και ραδιοφωνικού) απολύονται. Κι επειδή αυτό είναι παράνομο, αφού η εταιρεία θα μεταβιβαστεί εν λειτουργία, η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε το παρακάτω σχέδιο: οι εργαζόμενοι χωρίστηκαν σε δύο ομάδες και περνάνε σε δύο κομματικές επιχειρήσεις, απ' όπου και θα απολυθούν ώστε, σύμφωνα με την ηγεσία του ΚΚΕ, να μην... χάσουν εργασιακά τους δικαιώματα! Όσον αφορά τους 4 εργαζομένους της ιστοσελίδας «902.gr», θα υποβάλουν παραιτήσεις και θα επαναπροσληφθούν με αμοιβή τον «μέσο εργατικό μισθό» που προβλέπει το νέο καταστατικό του ΚΚΕ (600-800 ευρώ). Η ίδια μέθοδος (παραιτήσεις, επαναπρόσληψη με τον προαναφερόμενο μισθό) θα εφαρμοστεί για όσους εργαζόμενους απομείνουν στον Ριζοσπάστη όταν ολοκληρωθούν οι απολύσεις.

Παράλληλα, η διεύθυνση του 902 άρχισε ήδη συζητήσεις με τους εργαζομένους που θα απολυθούν, από τους οποίους ζητείται ν' αποδεχτούν κούρεμα τουλάχιστον κατά 40% των οφειλών σ' αυτούς.

Έτσι, η ηγεσία του ΚΚΕ όχι μόνο απολύει, αλλά και βοήθησε τον Τριανταφυλλόπουλο (εκκρεμούν μηνύσεις σε βάρος του από απλήρωτους υπαλλήλους του) ν' αγοράσει κοψοχρονιά τρία νέα μέσα επικοινωνίας. Το ΚΚΕ θέλει να πουλήσει τον τηλεοπτικό «902» έναντι 10 εκ. ευρώ, όμως συμβιβάζεται και στα 7 (4 για την άδεια και τα 3 για τον μηχανολογικό εξοπλισμό και τις υποδομές δικτύου). Ένα πολύ σημαντικό θέμα είναι ότι έτσι το ΚΚΕ πουλάει με κερδοσκοπικούς, καπιταλιστικούς όρους ένα περιουσιακό στοιχείο (συχνότητα/άδεια) που του είχε παραχωρηθεί δωρεάν από το κράτος!

ΕΡΤ

Ο αγώνας μπορεί και πρέπει να συνεχιστεί

Σκάνδαλο-μνημείο της αθλιότητας αλλά και επικινδυνότητας της συγκυβέρνησης συνιστά η προσπάθειά της να «λειτουργήσει» πραξικοπηματικά το ζόμπι της «Δημόσιας Τηλεόρασης» (Δ.Τ.). Ενώ οι απολυμένοι της ΕΡΤ που συνεχίζουν τον αγώνα, εξασφάλιζαν ότι αυτή ήταν το μοναδικό ελληνικό ραδιοτηλεοπτικό δίκτυο με παρουσία στη φλεγόμενη Μέση Ανατολή (βλ. ανακοίνωσή τους στις 29/8), κυριολεκτικά δεν υπάρχει παρανομία και μεθόδευση που δεν χρησιμοποιούν ο Καψής και η συμμορία του για να κάψουν την αντίστασή τους και να επιβάλλουν την εκτρωματική Δ.Τ.

Όπως π.χ. καταγγέλει η Πανελλήνια Ομοσπονδία Ενώσεων Συντακτών (ΠΟΕΣΥ), ο διαγωνισμός για την «μεταβατική» Δ.Τ. ακυρώθηκε από τους ίδιους που τον προκήρυξαν, έγιναν προσλήψεις εκτός της λίστας επιτυχόντων, ενώ πολλοί καλούνταν να εργαστούν χωρίς καν να έχουν υπογράψει σύμβαση, δηλ. «μαύρα» - κι αυτό από τους αρμόδιους ενός υποτίθεται δημόσιου οργανισμού! Επίσης, όπως κατήγγειλε ο ΣΥΡΙΖΑ: (α) Έχουν υπογραφεί μυστικές συμβάσεις με τις Τηλεοπτικές Επιχειρήσεις Α.Ε. (Studio Παιανίας), Digea, ΟΤΕ Α.Ε. κ.α., που προσφέρουν υπηρεσίες, εξοπλισμό ή προσωπικό για τη «λειτουργία» της Δ.Τ. χωρίς να είναι γνωστό ποιος υπογράφει αυτές τις συμβάσεις, ποια είναι τα ανταλλάγματα ή να έχει γίνει κάποιος διαγωνισμός. (β) Δημοσιογράφοι, τεχνικοί κ.α. απασχολήθηκαν στη μετάδοση προγράμματος της Δ.Τ. σε απευθείας συνένωση με τον Καψή ή τον Γκίκα Μάναλη, χωρίς να έχουν προηγουμένως υπογράψει σύμβαση. Ποιος είναι ο κ. Μάναλης; Είχε τοποθετηθεί τον Απρίλιο από την τρικομματική στην ΕΡΤ ως... διευθύνων σύμβουλος! Έμπιστος του εφοπλιστή Ρέστη (γνωστό αρπακτικό), διετέλεσε στέλεχος του διαβόητου άνδρου λαμογιών ΤΑΙΠΕΔ. Τώρα στήνει το έκτρωμα της Δ.Τ. με την «ομάδα» του. (γ) Από το «μαύρο» στην ΕΡΤ στις 11/6, τα δικαιώματα μετάδοσής της αθλητικών γε-

γονότων, διατέθηκαν ή επιτράπηκε να διατεθούν σε ιδιωτικά κανάλια έναντι άγνωστου ανταλλάγματος. Κραυγαλέα λεηλασία δημόσιου χρήματος από τους «ιδιώτες επενδυτές» και τα συγκυβερνώντα φιλαράκια τους!

Τέλος, όσοι κατέθεσαν αίτηση για «μεταβατική» απασχόληση στη Δ.Τ. (βλ. παρακάτω), βρέθηκαν αντιμέτωποι με «θολές» συμβάσεις που περιέχουν πληθώρα παρατυπιών (π.χ. δεν υπάρχει ποσό αμοιβής κ.α.).

Με λίγα λόγια: αν ποτέ λειτουργήσει κάποια Δ.Τ. ή ΝΕΡΙΤ (αρκετά αμφίβολο), αυτή θα είναι μια νεοχουντικού τύπου ΥΕΝΕΔ, πλήρως ελεγχόμενη από τα κυβερνητικά τσιράκια, στελεχωμένη από «ημέτερους» του χειρίστου είδους.

Κρίσιμη η αλληλεγγύη

Εδώ και βδομάδες, πρακτικά δεν υπάρχει καμία συμπάρασταση στους εργαζόμενους της ΕΡΤ (ιδιαίτερα στο κατελιγμένο ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής και στις πολύ αξιόλογες εκδηλώσεις που γίνονται εκεί καθημερινά), είτε από αλληλέγγυο κόσμο είτε από την Αριστερά και το συνδικαλιστικό κίνημα. Μια κατάσταση που πρέπει να οδηγήσει τους πρωτοπόρους αγωνιστές και σε πολιτικά συμπεράσματα για την ποιότητα των δυνάμεων που φιλοδοξούν να εκφράσουν ή να ηγηθούν στους αγώνες.

Παράλληλα, έχει δημιουργηθεί σημαντικό πρόβλημα με όσους δημοσιογράφους, τεχνικούς κ.λπ. έκαναν αίτηση για τη «μεταβατική» Δ.Τ. ή ξεκίνησαν να δουλεύουν σ' αυτή. Πάνω σ' αυτούς πάτησε η συγκυβέρνηση για ν' αποδυναμώσει τον αγώνα, να παρουσιάσει όσους αντιστέκονται και λειτουργούν την ΕΡΤ ως... εκβιαστές που μπλοκάρουν την... πρόσληψη και εργασία των υπολοίπων! Πολύ σωστά η ΠΟΣΠΕΡΤ (παρά τις άλλες αδυναμίες της) πήρε σαφή θέση κατά αυτών των διασπαστικών και ταπεινωτικών αιτήσεων. **Και αξίζουν κάθε στήριξη οι εργαζόμενοι και δημοσιογράφοι που με το κεφάλι ψηλά, όχι μόνο για τη δουλειά αλλά και για την αξιοπρέπειά τους, αρνή-**

θηκαν να ζητιανέψουν ψίχουλα στα τσιράκια του Καψή, όπως τους έσπρωχναν -ως άλλοι μανραγοριτές- μεγαλοδημοσιογράφοι, στελέχη και προϊστάμενοι ή και «ρεαλιστές συνάδελφοί» τους της πρώην ΕΡΤ!

Οι επόμενες μέρες είναι κρίσιμες. Η συγκυβέρνηση δεν μπορεί ν' ανexeί ένα τέτοιο «κέντρο αγώνα» όπως η Αγία Παρασκευή, που όχι μόνο γελοιοποιεί την Δ.Τ. (έτσι κι αλλιώς ξεφτιλισμένη) αλλά και έχει πανελλαδική προβολή και εμβέλεια - πόσο μάλλον με τόσα μέτωπα ανοιχτά. Ασφαλώς και με δική της παρέμβαση, η ΕΒΥ (Ευρωπαϊκή Ραδιοτηλεοπτική Ένωση) σταμάτησε τον Αύγουστο να μεταδίδει το πρόγραμμα της ΕΡΤ, που τώρα βγαίνει μόνο διαδικτυακά. Ετοιμάζει την επέμβαση εισαγγελέα και ΜΑΤ για να σπάσει την κατάληψη, όπως δείχνουν οι πρόσφατες δηλώσεις Καψή ότι «το να κατακρατούν εξοπλισμό 100άδων εκατομμυρίων ή δεκάδων εκατομμυρίων μόνο και μόνο για μία web-tn, η οποία μπορεί να βγει από ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας, αγγίζει τα όρια της πρόκλησης πλέον» και ότι η επέμβαση του εισαγγελέα «κάποια στιγμή θα καταστεί αναγκαία».

Από την άλλη, οι εργαζόμενοι και δημοσιογράφοι που κρατάνε την κατάληψη δεν έχουν καμφθεί, μάλιστα φαίνεται να είναι οι πλέον πειστωμένοι και αποφασισμένοι. Κατανοούν την ανάγκη μετώπου, ειδικά με τους κλάδους που άμεσα πλήττονται και συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις τους (π.χ. στην υγεία). Αντικειμενικά, οι δυνατότητες να ενοποιηθούν αυτοί οι αγώνες (ξεπερνώντας στην πράξη την εγκληματική αδιαφορία και δειλία των συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών) είναι σήμερα πιο μεγάλες - και σ' αυτή την περίπτωση το δίκιο των εργαζόμενων της ΕΡΤ θα ξαναβγει στην επιφάνεια. Άλλωστε, αργά ή γρήγορα (λόγω και πολιτικών εξελίξεων), το έκτρωμα της Δ.Τ. ή της ΝΕΡΙΤ δεν θα μπορεί να σταθεί (αν ποτέ λειτουργήσει) και όλο το θέμα θα «επανεξεταστεί», οπότε οι εξελίξεις θα δικαιώσουν τους εργαζόμενους της ΕΡΤ που θα πάνε με επιμονή τον αγώνα μέχρι τέλους.

Γ' αυτό πρέπει να στηρίξουμε τις καταλήψεις της ΕΡΤ και κύρια του ραδιομεγάρου, προτεσιμάζοντας μαζί με τους εργαζόμενους την υπεράσπισή τους από εισαγγελείς και ΜΑΤ, παλεύοντας για την ενοποίηση με όλους τους εργαζόμενους, για ένα νέο κύμα αγώνων διαρκείας, που θα σαρώσει μαζί με τη συγκυβέρνηση και το χουντικό παραμάγαζο των Δ.Τ. και ΝΕΡΙΤ, τη νέα ΥΕΝΕΔ που θέλουν να μαςβάλουν να καταπιούμε.

■ Σταύρος Σκεύος

Από την δράση μας

Συνεργασία Vodafone & Wind
«Νέα εταιρία»
έναντια στους εργαζόμενους

Οι διοικήσεις των Vodafone και Wind προχωρούν στην υλοποίηση του λεγόμενου "Network Sharing", ενός έργου συνεγκατάστασης των κεραιοσυστημάτων τους σε όλο το δίκτυο πλην των μεγάλων αστικών κέντρων, προβάλλοντας ως στόχο τη μείωση του λειτουργικού κόστους (μισθώματα, γεννήτριες κ.λπ.). Με πρόγραμμα όμως αυτό το έργο, σχεδιάζουν την ίδρυση «νέας» εταιρίας, όπου θέλουν να μεταφέρουν σημαντικό μέρος των εργαζόμενων τεχνικών των δύο εταιριών. Πρόκειται δηλαδή για τη μεταφορά ενός ακόμη έργου, μαζί με το εμπλεκόμενο προσωπικό, σε μια «συνεργαζόμενη» εταιρία, δηλαδή μία ακόμη υπεργολαβία, αυτή τη φορά μαζικής κλίμακας και στην καρδιά των δύο εταιριών, στα τεχνικά τμήματα.

Το ερώτημα που μπαίνει εύλογα από τους εργαζόμενους είναι: ποιες οι τεχνικές ανάγκες υπογορεύουν την ίδρυση νέας εταιρίας, όταν το έμπειρο και εξειδικευμένο προσωπικό των δύο εταιριών έχει ήδη -εδώ και χρόνια- ευρύτατη συνεργασία, σε σειρά εργασιών; Γιατί χρειάζεται μια «νέα» εταιρία, για να κάνουν τη δουλειά τους; Προφανώς η ίδρυση της «νέας» εταιρίας και η μεταφορά των τεχνικών εκεί δεν υπογορεύεται από την ανάγκη υλοποίησης του έργου, αλλά αποτελεί μια νέα μεγάλη προσπάθεια των δύο διοικήσεων να διασπάσουν το προσωπικό, να υπονομεύσουν τα επιχειρησιακά σωματεία στις δύο εταιρίες και να διαλύσουν τις εργασιακές σχέσεις, ώστε να μεγαλώσουν τα κέρδη τους που πλήττονται από την οικονομική κρίση και τον ανταγωνισμό στον κλάδο (π.χ. στο θέμα της ευρυζωνικότητας).

Όσοι εργαζόμενοι μεταφερθούν στη «νέα» εταιρεία, θα βρεθούν σύντομα αντιμέτωποι και παρά τις διαβεβαιώσεις των δύο διοικήσεων (που είχαν μάλιστα το θράσος να διαφημίσουν την κίνησή τους με επίσκεψη στο Σαμαρά το καλοκαίρι, μιλώντας για «επενδύσεις» και «νέες»(!) θέσεις εργασίας, σε μια κίνηση στήριξης του καταρρέοντος success story!) με ατομικές συμβάσεις, μειώσεις μισθών, απλήρωτες υπερωρίες και βέβαια απολύσεις, καθώς πολλοί θα «περισσεύουν» (το έργο συνιστά μια σημαντική οικονομία κλίμακος), ενώ στη νέα εταιρία θα είναι πολύ πιο ανυπεράσπιστοι απ' ό,τι στις ενιαίες Vodafone και Wind, όπου υπάρχουν και επιχειρησιακά σωματεία. Επίσης, μια τέτοια υπεργολαβία σηματοδοτεί μετάλλαξη των δύο εταιριών, με απόλυτα κυρίαρχη την εμπορική (και όχι τεχνική) φυσιογνωμία, με όλες τις βαρύτατες συνέπειες που θα έχει αυτό στους υπόλοιπους εργαζόμενους που θα μείνουν.

Με βάση τα παραπάνω, τα επιχειρησιακά σωματεία στις δύο εταιρίες διατύπωσαν την κατηγορηματική άρνησή τους στη «νέα εταιρεία», υποστηρίζοντας παράλληλα ότι το όποιο έργο μπορεί και πρέπει να υλοποιηθεί από τους εργαζόμενους σε Vodafone και Wind. Τον Ιούλιο, τα δύο σωματεία, σε συντονισμό μεταξύ τους, προχώρησαν σε περιοδείες στους χώρους εργασίας, τοπικές συναντήσεις με τους τεχνικούς εργαζόμενους και μαζική δημοσιοποίηση του θέματος με δελτία τύπου και επισκέψεις στα κόμματα και στο γραφείο του πρωθυπουργού. Μέσα στις επόμενες μέρες θα πραγματοποιηθούν Γενικές Συνελεύσεις, όπου τα ΔΣ των δύο σωματείων επιδώκουν ν' αποφασιστεί ένα σχέδιο δράσης και κινητοποιήσεων για την αποτροπή της δημιουργίας της «νέας εταιρίας».

Πετούν στο δρόμο εκπαιδευτικούς και μαθητές

Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ με το κλείσιμο της ΕΡΤ εγκαινιάσε μια νέα εποχή, που χαρακτηρίζεται από τον ξαφνικό θάνατο ολόκληρων δομών του δημοσίου και το πέταγμα στην ανεργία εκατοντάδων χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αν και αποδυναμωμένη, εφαρμόζει με γοργούς ρυθμούς την πρώτη φάση της συμφωνίας με την τρόικα για διαθεσιμότητα συνολικά 25.000 δημοσίων υπαλλήλων μέχρι το τέλος του 2013.

Ο ξαφνικός θάνατος σχολείων και το πέταγμα χιλιάδων εκπαιδευτικών στην ανεργία έχει ήδη ξεκινήσει μέσα στο καλοκαίρι. Συγκεκριμένα, με τον πολυνόμο που ψήφισαν στη Βουλή στις 16/7/2013, καταργούν την ειδικότητα των σχολικών φυλάκων και 50 ειδικότητες εκπαιδευτικών της Τεχνικής Εκπαίδευσης. Το προσωπικό που αντιστοιχεί σε αυτές τις οργανικές θέσεις έχει ήδη τεθεί σε διαθεσιμότητα, από τις 22 Ιουλίου, με αμοιβή το 75% του βασικού μισθού, και αφορά περίπου 2.200 σχολικούς φύλακες και 2.122 εκπαιδευτικούς. Η διαθεσιμότητα διαρκεί μέχρι 8 μήνες, μετά την πάροδο των οποίων ο υπάλληλος απολύεται. Εξαιρούνται από τη διαθεσιμότητα υπάλληλοι με ποσοστό αναπηρίας πάνω από 67%, πολύτεκνοι με πάνω από 4 παιδιά, γονείς με αποκλειστική μέριμνα του παιδιού με δικαστική απόφαση, υπάλληλος του οποίου ο σύζυγος ή η σύζυγος τίθεται σε διαθεσιμότητα με αυτόν τον νόμο. Οι εκπαιδευτικοί που εξαιρούνται έχουν μεταταχθεί ως διοικητικοί στη Διεύθυνση Εκπαίδευσης στην οποία υπάγονταν και παρουσιάστηκαν εκεί από την 12η Αυγούστου. Αντίθετα με ό,τι

Εμπρός για Απεργιακό Αγώνα Διάρκειας

ψηφίστηκε αρχικά, έθεσαν τελικά σε διαθεσιμότητα και τους εκπαιδευτικούς με μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς τίτλους.

Με τα άρθρα 90 και 91 του πολυνόμου θεσμοθετείται μόνιμη διαδικασία κατάργησης οργανικών θέσεων «που δεν... χρειάζονται» με συνοπτικές διαδικασίες. Χρειάζονται μόνο δύο υπογραφές, του υπ. Διοικητικής Μεταρρύθμισης και του αρμόδιου υπουργού. Έτσι θα προκύπτει «πλεονάζων» προσωπικό, το οποίο θα μπαίνει σε κινητικότητα/διαθεσιμότητα. Από αυτή τη διαδικασία δεν εξαιρούνται πια ούτε οι πολύτεκνοι.

Σ' αυτή τη λογική, κατακαλόκαιρο, το υπουργείο Παιδείας ανακοινώνει ότι 6.028 εκπαιδευτικοί πλεονάζουν, 4.962 θα μεταταχθούν υποχρεωτικά και άγνωστο ποια θα είναι η τύχη των υπόλοιπων 1.300. Με Υπουργική Απόφαση λίγο πριν το δεκαπενταύγουστο, χαρακτηρίζει ουσιαστικά πλεονάζουσες ολόκληρες ειδικότητες (πληροφορικής, αγγλικών, γαλλικών, γερμανικών, γυμναστικής, οικονομίας, δικαίου, καλλιτεχνικών, μουσικής, θεολόγων κ.α.), αφού καλεί όλους τους εκπαιδευτικούς που ανήκουν σ' αυτές να κάνουν αίτηση οικειοθελούς αποδοχής του χαρακτηρισμού τους ως πλεονάζοντες και της υποχρεωτικής μετάταξής τους στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ή σε διοικητικές θέσεις των διευθύνσεων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και των ΙΕΚ. Το υπουργείο προχώρησε τελικά σε 3.495 μετατάξεις, που έγιναν κατευθείαν από το γραφείο του υπουργού Παιδείας, παρακάμπτοντας τα Υπηρεσιακά Συμβούλια και την αρμόδια υπηρεσία, σε θέσεις που ακόμη δεν έχουν συσταθεί. Οι μετατάξεις έγιναν, ανακοινώθηκαν τα ονόματα, δεν ανακοινώθηκαν όμως τα μόρια για να υπάρχει έλεγχος. Είναι δικαιολογημένες επομένως οι σκέψεις συναδέλφων για μια νέα εποχή πελατειακών σχέσεων.

Το νομοσχέδιο για το «νέο Λύκειο», που ετοιμάζεται να ψηφίσει η κυβέρνηση στις αρχές Σεπτέμβρη, αποτελεί συντριπτικό πλήγ-

μα στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Με τις πανελλαδικού τύπου εξετάσεις και στις τρεις τάξεις, το Γενικό Λύκειο εντατικοποιείται και μετατρέπεται ολοκληρωτικά σε εξεταστικό κέντρο. Οι ταξικοί φραγμοί θα ενταθούν και χιλιάδες μαθητές θα πεταχτούν έξω από αυτό μαζί με τους πλεονάζοντες εκπαιδευτικούς που θα προκύψουν. Το υπουργείο Παιδείας στοχεύει στη μείωση του μαθητικού πληθυσμού των Γενικών Λυκείων για δύο λόγους:

α) Είναι κυρίαρχος στόχος η στροφή των μαθητών προς την επαγγελματική εκπαίδευση. Καθώς όμως έχουν αποψιλώσει τα ΕΠΑΛ (Επαγγελματικά Λύκεια) από πολλές ειδικότητες, σπρώχνουν αναγκαστικά ένα μεγάλο κομμάτι της μαθητικής νεολαίας στην κατάρτιση (ΙΕΚ, μεταγυμνασιακά ΙΕΚ που ονομάζονται ΣΕΚ, Κέντρα Δια Βίου Μάθησης, Κολέγια), στην οποία υπάρχουν διδάκτρα ακόμη και αν είναι δημόσια. Η παραγωγή φθηνού εργατικού δυναμικού μέσω της γενικευμένης μαθητείας είναι δεδομένη (μαθητεία από 6 έως 12 μήνες σε ΣΕΚ, ΙΕΚ, ΕΠΑΛ).

β) Σε συνδυασμό με την επαναφορά της βάσης του 10, επιτυγχάνουν και τον στόχο της δραστηκής μείωσης των εισακτέων στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ, με συνέπεια το κλείσιμο πολλών από αυτά.

Οι υπουργοί Αρβανιτόπουλος και Μητσotάκης παράγουν με διάφορους τρόπους πλεόνασμα εκπαιδευτικών και μαθητών. Μας λένε ότι εκπαιδευτικοί και μαθητές περισσεύουμε. Θα τους επιτρέψουμε να μας πετάξουν έξω από τα σχολεία;

Τί να κάνουμε

Με το νέο μνημόνιο που έρχεται με μαθηματική ακρίβεια, οι απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων θα φτάσουν ακόμα και τις 300.000, οι παροχές σε παιδεία, υγεία, πρόνοια θα πέσουν στο μισό και ακόμη πιο κάτω, θα έχουμε περαιτέρω μειώσεις μισθών και συντάξεων, κατασχέσεις σπιτιών και κούρεμα ακόμα και των μικρών καταθέσεων. Για να μπορέσει η κυβέρνηση να εφαρμόσει όλα τα παραπάνω, θα καταργήσει κάθε έννοια κοινωνικού, πολιτικού, συνδικαλιστικού δικαιώματος και

ατομικής ελευθερίας.

Για να αντιμετωπίσουμε λοιπόν και οι εκπαιδευτικοί μια τέτοια κατάσταση χρειάζεται ένας αγώνας διαρκής και αποφασιστικός, με προϋποθέσεις:

1) Ο αγώνας να μη μείνει κλαδικός, αλλά να διευρύνουμε το μέτωπο, με τους εργαζόμενους σε ΕΡΤ, ΟΤΑ, υγεία κ.α., με τους δασκάλους, αλλά και με μαθητές, γονείς, φοιτητές. Θα πρέπει επίσης να χτίσουμε ένα μέτωπο αλληλεγγύης όλης της κοινωνίας για τον αγώνα των εκπαιδευτικών.

2) Μέσα από γενικές συνελεύσεις να βγουν επιτροπές αγώνα ή απεργιακές επιτροπές, που θα αναλάβουν: α) να ενημερώνουν τους συναδέλφους, β) να υλοποιούν τις αποφάσεις των συνελεύσεων (διοργάνωση κινητοποιήσεων, συγγραφή κειμένων, εξορμήσεις, ανάρτηση πανό κ.τ.λ.), γ) να χτίζουν τις συμμαχίες με άλλους θιγόμενους κλάδους και με ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας, με εξορμήσεις σε άλλους χώρους δουλειάς, καλέσματα για κοινές επιτροπές αγώνα, κοινές προκηρύξεις, διοργάνωση κοινών κινητοποιήσεων ή παρεμβάσεων κ.α., δ) να φροντίζουν να ενισχύεται διαρκώς το αγωνιστικό κλίμα.

Οι επιτροπές αυτές πρέπει να είναι ανοιχτές, να μπορούν να αποφασίζουν αλλά και πρέπει να λογοδοτούν ανά πάσα στιγμή στις γενικές συνελεύσεις. Με τον τρόπο αυτό θα δραστηριοποιηθούν περισσότεροι συνάδελφοι. Επίσης, θα πρέπει οι επιτροπές να συντονίζονται σε επίπεδο πόλης και πανελλαδικά. Δηλαδή, πρέπει να πάρει η βάση των εκπαιδευτικών στα χέρια της και την οργάνωση και την εκπροσώπηση του αγώνα, έτσι ώστε να περιοριστούν πιθανές προσπάθειες ξεπουλήματος από τις παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού και της ρεφορμιστικής αριστεράς (βλέπε ξεπούλημα απεργίας τον Μάη).

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ δεν έβγαλε εισήγηση προς τις γενικές συνελεύσεις, με ευθύνη του ΠΑΜΕ (2 έδρες), της ΔΑΚΕ (2 έδρες) και της ΠΑΣΚ (1 έδρα) — οι δύο πρώτες πρότειναν 48ωρη απεργία σε διαφορετικές ημερο-

“Νέο εξεταστικό” ή... σχολείο χωρίς μαθητές

Νέο εξεταστικό—καρμανιόλα για τους μαθητές, ετοιμάζεται να περάσει στις αρχές Σεπτέμβρη η συγκυβέρνηση και ο υπουργός Παιδείας Αρβανιτόπουλος. Πρόκειται για το λεγόμενο «νέο Λύκειο», που ετοιμαζόταν ήδη από το 2011, επί υπουργίας Α. Διαμαντοπούλου, εμπλουτισμένο με επιπλέον διατάξεις.

Η χρονική περίοδος που επιλέχθηκε από την κυβέρνηση, ενώ είναι φανερή η έναρξη ενός νέου γύρου επίθεσης στην εκπαίδευση (ίσως της πιο σκληρής μέχρι τώρα), με καταργήσεις σχεδόν των μισών ειδικοτήτων στα τεχνικά Λύκεια και χιλιάδες απολύσεις εκπαιδευτικών, προιδεάζουν ακόμα και τον πιο ανυποψίαστο για το περιεχόμενο του νέου νομοσχεδίου.

Το νέο σύστημα πρόκειται να εφαρμοστεί άμεσα για τους μαθητές της Α' Λυκείου. Βασικά του σημεία είναι:

α) **Μετατροπή του σχολείου σε απέραντο εξεταστικό κέντρο.** Η μείωση των μαθημάτων στις εισαγωγικές εξετάσεις από έξι σε τέσσερα είναι μάλλον λεπτομέρεια. Σε πλήρη διάσταση με την επίσημη δικαιολόγηση του υπουργείου, που υποτίθεται σκοπεύει «να χτυπήσει τον εξεταστικοκεντρικό χαρακτήρα του Λυκείου»(!), οι εξε-

τάσεις για την πρόσβαση από τη μια τάξη στην άλλη, καθώς και για τη λήψη του απολυτηρίου θα έχουν πλέον πανελλαδικό χαρακτήρα. Μόνο τα μισά θέματα θα επιλέγονται από τον οικείο καθηγητή, ενώ τα άλλα μισά από τράπεζα θεμάτων και Ειδικό Οργανισμό Εξετάσεων, που θα ιδρυθούν γι' αυτό τον σκοπό. Αντί για μια φορά δηλαδή, οι μαθητές θα καλούνται να δίνουν **τέσσερις φορές πανελλαδικές εξετάσεις** (μαζί μ' αυτές για την πρόσβαση στην τριτοβάθμια). Αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει **πέταγμα τεράστιου αριθμού μαθητών έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία**, αφού πολύ λίγοι πλέον θ' αντέχουν σ' αυτό τον αγώνα δρόμου μέχρι τη Γ' Λυκείου.

β) **Κάθετη μείωση των εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.** Λιγότεροι μαθητές άρα και λιγότεροι επιτυγχόντες. Επιπλέον, οι βαθμοί πρόσβασης και στις τρεις τάξεις θα συνδιαμορφώνουν, μαζί με τις τελικές εξετάσεις, τον βαθμό πρόσβασης στο Πανεπιστήμιο, δυσκολεύοντας ακόμα περισσότερο τα πράγματα, ενώ τα πανεπιστήμια θα μπορούν πλέον να καθορίζουν συντελεστές βαρύτητας για συγκεκριμένα μαθήματα. Έτσι, το Λύκειο χάνει την όποια αυτονομία είχε, μετατρέπόμενο και επίσημα σε

προθάλαμο της τριτοβάθμιας. Συμπέρασμα: η παραπαιδεία θα εκτιναχτεί, ενώ για την συντριπτική πλειοψηφία, που δεν μπορεί ν' ακολουθήσει αυτούς τους ρυθμούς, η φοίτηση θα γίνει απλά απαγορευτική.

γ) Ιδιαίτερο βάρος (περισσότερο από ποτέ) δίνεται στο νομοσχέδιο για την τεχνική εκπαίδευση. Θεσπίζεται η μαθητεία, με τη μορφή «δεύτερου κύκλου σπουδών». **Μαθητεία σημαίνει εργασία μέσω ΟΑΕΔ σε κάποια επιχείρηση για έναν χρόνο, πάνω στο αντικείμενο σπουδών του μαθητή. Η εργασία αυτή θα είναι ανασφάλιστη, ενώ θα αμείβεται «συμβολικά»,** όπως δήλωσε και ο υφυπουργός Παιδείας (μιλάνε για 9 ευρώ τη μέρα!). Θα δίνεται και οικονομική ενίσχυση στον εργοδότη, αν απασχολεί το μαθητή για δύο επιπλέον χρόνια. Παράλληλα ιδρύονται μεταγυμνασιακά ΣΕΚ (Σχολεία Επαγγελματικής Κατάρτισης), που δεν θα παρέχουν απολυτήριο Λυκείου και δεν θα επιτρέπουν πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο.

δ) Βασικός στόχος του νέου ν/σ είναι και η **παράδοση σημαντικών κομματιών της εκπαίδευσης σε ιδιώτες.** Εκτός ότι δεν διαχωρίζει τη δημόσια και την ιδιωτική εκπαίδευση (παρά μόνο την «τυπική» και «μη

τυπική»!), ολοφάνερα η νεολαία ωθείται σε «μη τυπικές» βαθμίδες, μεταγυμνασιακές (ΣΕΚ) ή μεταλυκειακές (ΙΕΚ, Κολέγια), που προφανώς δεν θα είναι ούτε δημόσιες ούτε δωρεάν. Και επειδή οι γονείς δεν έχουν πλέον χρήματα, οι μαθητές απλά θα πετιούνται εκτός εκπαίδευσης.

ε) Οι αλλαγές στο πρόγραμμα σπουδών δεν είναι ακόμα πλήρως γνωστές, επίκειται όμως μια στροφή στην εντελώς στενή κατάρτιση, αντικαθιστώντας κάθε γενική γνώση με ασύνδετες πληροφορίες «χρήσιμες για την αγορά εργασίας».

Το νέο νομοσχέδιο κάνει το σχολείο ακόμα πιο ταξικό, καταστρέφοντας την εκπαιδευτική του λειτουργία. Οι μαθητές δεν πετιούνται μόνο εκτός εκπαίδευσης, αλλά και στη χωματερή της ανεργίας, της φτώχειας, του περιθωρίου — **μια χαμένη γενιά.** Γι' αυτό οφείλουν να είναι στην πρώτη γραμμή για την ανατροπή του ν/σ, καλώντας τους εκπαιδευτικούς και όλους τους εργαζόμενους να πούμε μαζί ένα μεγάλο ΟΧΙ στο ξεπούλημα της δημόσιας παιδείας, στο μέλλον αμορφωσιάς, υπερεκμετάλλευσης και ταπείνωσης που μας ετοιμάζουν.

■ Πάννης Σ.

μηνίες και η ΠΑΣΚ 48ωρες επαναλαμβανόμενες — ενώ ΣΥΝ.Ε.Κ. (ΣΥΡΙΖΑ, 3 έδρες) και Παρεμβάσεις (2 έδρες) πρότειναν πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες. Συνεπώς, οι επιτροπές αγώνα πρέπει να αναλάβουν ολοκληρωτικά την προετοιμασία των συναδέλφων για μια σκληρή απεργία, με μαχητικές και εξεγερσιακές μορφές πάλης, όπως περιφρούρηση της απεργίας, απεργία κάτω από πιθανή επιστράτευση, καταλήψεις σχολείων και πλατειών, μαχητικές διαδηλώσεις που θα συγκροούνται με τις δυνάμεις καταστολής κ.α.

Ο αγώνας μας πρέπει να έχει ως βασικά αιτήματα: α) Να μην απολυθεί κανένας εκπαιδευτικός. β) Να καταργηθούν οι διαθεσιμότητες και οι μετατάξεις. γ) Να επαναλειτουργήσουν όλες οι ειδικότητες και οι τομείς στα τεχνικά λύκεια. δ) Να μην περάσει ο νόμος για το «νέο» γενικό και τεχνικό λύκειο. ε) Να καταργηθεί ο νέος δημοσιοϋπαλληλικός κώδικας.

Πα να γίνουν όλα αυτά πρέπει η απεργία των εκπαιδευτικών να θέσει τον στόχο της Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διάρκειας και να πυροδοτήσει μια γενικευμένη εξέγερση για να καταργηθούν τα μνημόνια, να πέσει η κυβέρνηση, να φύγει η τρόικα, να διαγραφεί το χρέος.

Προτείνουμε λοιπόν άμεσα (μέσα στον Σεπτέμβρη) έναν ανυποχώρητο και διαρκή (με πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες) απεργιακό αγώνα, που θα ενώνει όσο το δυνατόν περισσότερα κομμάτια της κοινωνίας, που θα υιοθετεί και άλλες πιο ριζοσπαστικές μορφές πάλης και που θα στοχεύει στην πτώση της κυβέρνησης. Πολύ σημαντικός σταθμός είναι και η πορεία της ΔΕΘ, στην οποία πρέπει να παλέψουμε η συμμετοχή των εκπαιδευτικών να είναι μαζική και μαχητική και να κηρύξουμε τον Σαμαρά και την κυβέρνησή του ανεπιθύμητους.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Η εξέγερση των κολασμένων της Αμυγδαλέζας

Το βράδυ της 11ης Αυγούστου, 1.620 μετανάστες που βρίσκονται φυλακισμένοι στο κέντρο κράτησης της Αμυγδαλέζας, πληροφορούνται ότι η κράτησή τους θα παραταθεί για άλλους 6 μήνες, δηλαδή από 12 σε 18 μήνες. Αυτή η είδηση αποτέλεσε και τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Η εξέγερση ξέσπασε την ώρα της διανομής του βραδινού φαγητού, όταν ομάδες ατόμων εξουδετέρωσαν τους αστυνομικούς φρουρούς (ρίχνοντάς τους πέτρες και μπουκάλια νερού που τα είχαν γεμίσει με χαλίκια και άλλα αντικείμενα) και μερικοί προσπάθησαν να δραπετεύσουν. Η εξέγερση κράτησε περίπου 4 ώρες και έληξε με την παρέμβαση ισχυρών δυνάμεων των ΜΑΤ, που έπνιξαν τους εξεγερμένους στα χημικά και στα δακρυγόνα, ενώ από τα χτυπήματα έξι μετανάστες τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία. Μάλιστα, υπάρχουν καταγγελίες ότι υπήρξαν και πυροβολισμοί! Εντούτοις, στην ανακοίνωση της Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής αναφερόταν ότι δεν δηλώθηκαν τραυματισμοί. Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων 10 μετανάστες πρόλαβαν ν' αποδράσουν, 14 συνελήφθησαν γύρω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης, ενώ ακόμη 41 συνελήφθησαν ως υπαίτιοι και άμεσα εμπλεκόμενοι στα επεισόδια. Σε βάρος όλων των συλληφθέντων σχηματίστηκε δικογραφία κακουργηματικού χαρακτήρα για στάση κρατουμένων, πρόκληση επικίνδυνων σωματικών βλαβών, αντίσταση, απόδραση και πρόκληση διακεκριμένων φθορών.

Η Αμυγδαλέζα είναι ένα από τα εφτά, μέχρι στιγμής, «Κέντρα Κλειστής Φιλοξενίας Αλλοδαπών» που έχει δημιουργήσει η χουντική συγκυβέρνηση στα πλαίσια της εκστρατείας «Ξένιος Δίας» σε όλη τη χώρα. Η ονομασία αυτή βέβαια δεν μπορεί να κρύψει ότι πρόκειται για σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης-κολαστήρια, όπου στοιβάζονται κυριολεκτικά χιλιάδες μετανάστες κάτω από τις πιο απάνθρωπες και

εξευτελιστικές συνθήκες, όπως έχει διαπιστωθεί και από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Οι περισσότεροι μένουν κατά δεκάδες σε κοντέινερ-κελιά, όπου η θερμοκρασία το καλοκαίρι ξεπερνάει τους 50°C(!), πολλές φορές χωρίς ρεύμα, χωρίς υδροδότηση, με αρρώστιες όπως ψώρα και μυατίωση να πλήττουν τους κρατούμενους, πενιχρό συσσίτιο, απαγόρευση πολλές φορές του προαυλισμού κ.λπ. Το μοναδικό «έγκλημα» που έχουν διαπράξει όλοι αυτοί είναι ότι δεν έχουν άδεια παραμονής.

Η εξέγερση στην Αμυγδαλέζα ήταν αναμενόμενη, άλλωστε είχαν γίνει αρκετές εξεγέρσεις μικρότερης έντασης τους τελευταίους μήνες στα διάφορα κέντρα κράτησης ανά τη χώρα. Σε όλες τις περιπτώσεις υπήρξε βίαιη καταστολή από τα ΜΑΤ. Επίσης υπάρχουν συχνές απεργίες πείνας, δύο αυτοκτονίες κρατουμένων μεταναστών μέσα στο καλοκαίρι και ένας θάνατος ασθενούς κρατουμένου λόγω της παντελούς έλλειψης ιατρικής περίθαλψης. Από τις 28 Αυγούστου και μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, απεργία πείνας ξεκίνησαν 400 μετανάστες στο κέντρο κράτησης της Ορεστιάδας, ενώ δώδεκα από αυτούς έραψαν τα στόματά τους! Όλα τα παραπάνω αποτυπώνουν την εκρηκτική κατάσταση που έχουν δημιουργήσει οι άθλιες συνθήκες κράτησης και η αβεβαιότητα του παρατεταμένου εγκλεισμού των κρατουμένων.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ «ΞΕΝΙΟΣ ΔΙΑΣ»

Συμπληρώθηκε τον Αύγουστο ένας χρόνος από την έναρξη της αστυνομικής επιχείρησης «Ξένιος Ζευς» για τον έλεγχο και την επαναπροώθηση των «λαθρομεταναστών» στη χώρα τους, όπως ισχυριζόταν η κυβέρνηση.

Τα αποτελέσματα του πρώτου έτους του «Ξένιου Δία» είναι πάνω από 85.000 προσαγωγές μεταναστών. 5.500 απ' αυτούς κρατούνται στα νέα στρατόπεδα συγκέ-

ντρωσης ήδη για έναν χρόνο και κανείς δεν ξέρει για πόσο ακόμη. Το μεγαλύτερο μέρος είναι είτε πολιτικοί πρόσφυγες είτε από χώρες που βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση (π.χ. από στρατιωτικές επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών, όπου συμμετέχει και η Ελλάδα). Και οι δύο περιπτώσεις υποτίθεται ότι προστατεύονται από τη Συνθήκη της Γενεύης και το Διεθνές Δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα και θα έπρεπε να τους χορηγηθεί άσυλο.

Ο έλεγχος γίνεται με μεγάλες επιχειρήσεις «σκούπας» σε όλη τη χώρα αλλά κυρίως στην Αθήνα, όπου συλλαμβάνουν κυριολεκτικά όποιον βρουν. Στις μαζικές προσαγωγές, η συντριπτική πλειοψηφία είναι μετανάστες με χαρτιά. Όπως έχουν επίσημα καταγγείλει μετανάστες εργάτες και άλλες οργανώσεις, η αστυνομία τις περισσότερες φορές προχωράει σε χυδαίες ρατσιστικές βρισιές, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, εφόδους σε σπίτια, σωματικές έρευνες, καθώς και σε πολύωρη κράτηση σε αστυνομικά τμήματα. Οι καταγγελίες όσων τόλμησαν να μιλήσουν είναι πραγματικά φρικιαστικές: βασανισμός με χρήση συσκευών ηλεκτροσόκ (tazer) ακόμη και στα γεννητικά όργανα, σεξουαλικές απαιτήσεις, σφίξιμο με πένσα στα δάχτυλα και ο κατάλογος του αίσχους δεν έχει τελειωμό. Μάλιστα πολλές φορές οι επιθέσεις γίνονται σε αγαστή συνεργασία με τις συμμορίες της Χρυσής Αυγής. Παρά την πανθομολογούμενη αποτυχία του «Ξένιου Δία», η κυβέρνηση έχει αναγγείλει τη δημιουργία κι άλλων κέντρων κράτησης, συνολικής χωρητικότητας 10.000 μεταναστών.

Είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε, να δημιουργηθεί ένα δίκτυο προστασίας στο πιο ευάλωτο κομμάτι της τάξης μας, τους μετανάστες. Βρίσκονται εγκλωβισμένοι ανάμεσα σε δύο συμπληγάδες πέτρες, από τη μια την επίσημη επίθεση των πογκρόμ και στρατοπέδων συγκέντρωσης της χουντικής συγκυβέρνησης (και την γκεμπελική προπαγάνδα ότι για όλα τα δεινά του τόπου φταίνε οι μετανάστες) και από την άλλη των δολοφονικών επιθέσεων της φασιστικής συμμορίας των νεοναζί της Χρυσής Αυγής. Ντόπιοι και μετανάστες, συντονισμένα, επιβάλλεται να δημιουργήσουμε επιτροπές αυτοάμυνας για να σταματήσουμε τον κτηνώδη ρατσισμό των συμμοριών ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, χρυσαυγιτών.

Να απαιτήσουμε το σταμάτημα του «Ξένιου Δία», το κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης και τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

Επίσης, το χειμώνα έγινε και η «πειραματική» επιχείρηση με το όνομα «Θέτις», με στόχο κάθε λογής εξαρτημένα άτομα, ανεξαρτήτως ιθαγένειας. Ποιοι θα είναι τα επόμενα θύματα; Ποιοι θα είναι οι επόμενοι κρατούμενοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης; Θα είναι οι άστεγοι, οι άνεργοι, οι φτωχοί και εξαθλιωμένοι και τελικά όσοι παλεύουν για τα δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και τις ελευθερίες, τα εργατικά δικαιώματα: οι συνδικαλιστές, οι αριστεροί και οι επαναστάτες.

■ Νίκος Κ.

Να καταρρεύσει η δίωξη των Σάββα Μιχαήλ & Κώστα Μουτζούρη

Στις 3/9, στο πρώτο μονομελές πλημμελειοδικείο Αθηνών, παραπέμπονται σε δίκη ο γραμματέας του ΕΕΚ Σάββας Μιχαήλ και ο πρώην πρότανης του ΕΜΠ Κων. Μουτζούρης, μετά από μήνυση της Χρυσής Αυγής.

Αυτοί οι δύο επιλέχθηκαν από την ελληνική αστική δικαιοσύνη, από έναν μακρύ κατάλογο μηνύσεων κατά προσωπικοτήτων της αριστεράς και όχι μόνο, συνδικαλιστών και οργανώσεων. Η μήνυση, μεταξύ άλλων, στοχοποιεί τον Σ. Μιχαήλ για ανακοίνωση του ΕΕΚ, η οποία έγραφε την αυτονόητη αλήθεια ότι η Χ.Α. είναι μια ναζιστική συμμορία που οργανώνει δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες, και τον Κ. Μουτζούρη επειδή σε χώρο του ΕΜΠ «στεγαζόταν» ψηφιακά το Indymedia, όπου γράφονταν καταγγελίες εναντίον της Χ.Α. Το συγκεκριμένο στημένο κατηγορητήριο για «συκοφαντική δυσφήμιση», «διέγερση σε βιαιοπραγίες και αμοιβαία διχόνοια» και «διατάραξη της κοινής ειρήνης» δεν αποτελεί πρωτοτυπία στη βιομηχανία κατασκευής ενόχων, διώξεων και καταδικών αγωνιστών και συνδικαλιστών, που έχουν ανοίξει ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια η ΕΛ.ΑΣ. και οι δικαστικές αρχές. Επίσης, οι φρονηματικές διώξεις αγωνιστών με επαναστατική, αντικαπιταλιστική ή ριζοσπαστική πολιτική τοποθέτηση έχουν επανέλθει στο προσκήνιο.

Ωστόσο, η συγκεκριμένη δίωξη δείχνει προς μια επικίνδυνη κατεύθυνση ποινικοποίησης, τρομοκράτησης και απαγόρευσης του εργ. κινήματος και των οργανώσεών του. Εντάσσεται στην οικοδόμηση ενός κράτους έκτακτης ανάγκης, στα όρια μιας δικτατορίας, για να διασωθεί η χούντα της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Πολιτικός εμπνευστής είναι η ίδια η κυβέρνηση, όχι μόνο η Χ.Α. Θέλει τη φήμωση των ιδεών και των αγωνιστών του εργ. κινήματος, ιδιαίτερα των επαναστατών. Η Χ.Α. είναι σε πλήρη συντονισμό με τον ακροδεξιό/φασίζοντα πολιτικό λόγο που εκπέμπουν όλο και περισσότερο η κυβέρνηση και οι επίσημες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις. Δεν είναι ωστόσο τυχαίο ότι η συγκεκριμένη επίθεση εξαπολύθηκε από αυτή τη φασιστική συμμορία, η οποία διεκδικεί πρωταγωνιστικό ρόλο στην επίθεση ενάντια στο εργ. κίνημα και τις οργανώσεις του, στη διαίρεση των εργαζομένων, στη στήριξη των αφεντικών, της κυβέρνησης και των κατασταλτικών μηχανισμών, σε δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες. Η Χ.Α. πρωτοστατεί στην προπαγάνδισή και επιβολή του κράτους έκτακτης ανάγκης κι ακόμα πιο ολοκληρωτικών καθεστώτων, όπως το μετεμφυλιακό κράτος, η δικτατορία, τα ναζιστικά και φασιστικά καθεστώτα.

Το νομικό οπλοστάσιο για την άθλια αυτή κατασταλτική βιομηχανία οικοδομείται καθημερινά με την ψήφιση/σκληρύνηση νόμων (τρομονόμοι, «αντιρατσιστικό» ν/σ), που στην πραγματικότητα αφορά τη δίωξη του πολιτικού λόγου και δράσης της Αριστεράς και του κινήματος. Η αστική δικαιοσύνη, ενώ έχει σταθεί «τυφλή» στις δολοφονικές επιθέσεις της Χ.Α. και αυστηρή απέναντι σε διαδηλωτές / αγωνιστές, έρχεται τώρα να συνδράμει στην επιχείρηση «τσακίστε την αριστερά». Δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι ο φασισμός, η καταστολή και τα μνημόνια θα νικηθούν στα δικαστήρια ή με αυταπάτες για «δημοκρατικά μέτωπα». Ο ταξικός ρόλος της αστικής δικαιοσύνης και των κατασταλτικών μηχανισμών είναι καθαρός και μέρα με τη μέρα πιο ζοφερός — και η υπέρσπιση απέναντί τους των δημοκρατικών, πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, με ενωτικές, μαζικές, μαχητικές κινητοποιήσεις, είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η μήνυση αφορά ολόκληρο το κίνημα και τους αγωνιστές, τις αριστερές και επαναστατικές οργανώσεις, αλλά και κάθε εργαζόμενο και νέο. Πρέπει να παλέψουμε για το σταμάτημα κάθε δίωξης ενάντια στους δύο και όποιες παρόμοιες απόπειρας εκδηλωθεί στο μέλλον.

Η μεγάλη σφαγή σε Δημόσιο και Τράπεζες

**Το «μαύρο» στην ΕΡΤ
και η απόλυση 2.600
ανθρώπων σήμανε
την κλιμάκωση της
επίθεσης που έχει
εξαπολύσει η χουντική
συγκυβέρνηση ενάντια
στους εργαζόμενους
στο δημόσιο τομέα.
Οι μέχρι στιγμής
μνημονιακές
δεσμεύσεις
προβλέπουν συνολικά
4.000 απευθείας
απολύσεις μέσα στο
2013 και άλλες 25.000
μέσω της διαβόητης
«διαθεσιμότητας».**

■ Γιάννης Χαλάς

Από τους «διαθέσιμους», το λιγότερο 11.000 θα απολυθούν μέσα στο 2014. Οι υπάλληλοι αυτοί λαμβάνουν για οχτώ μήνες το 75% του βασικού τους μισθού. Αν μέσα στο οκτάμηνο δεν «βρεθεί» κάποια άλλη θέση στο Δημόσιο, απολύονται. Στην ουσία πρόκειται για ένα επίδομα ανεργίας, και μάλιστα κουτσουρεμένο, καθώς καταβάλλεται για οχτώ μήνες αντί για δώδεκα, ενώ για τους απολύμενους δεν προβλέπεται καμία απολύτως αποζημίωση.

Αυτά είναι όμως μόνο η αρχή. Μια καπιταλιστική οικονομία, όπως η ελληνική, που βυθίζεται διαρκώς στην ύφεση και τη δομική πλέον υπανάπτυξη, την ίδια στιγμή που το χρέος της διογκώνεται, δεν «μπορεί», σύμφωνα με τους αμείλικτους νόμους αυτού του σάπιου συστήματος, να συντηρήσει το υπάρχον επίπεδο υγείας, παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας και γενικά δημόσιων υπηρεσιών. Ο στόχος των χρεοκοπημένων ελλήνων καπιταλιστών και των τοκογλύφων της τρόικας είναι να μείνουν τα μισά νοσοκομεία, τα μισά σχολεία και γενικά οι μισές υπηρεσίες, με το μισό βέβαια προσωπικό.

Βασικό εργαλείο θα είναι ο «ξαφνικός θάνατος», στα πρότυπα της ΕΡΤ, ολόκληρων κλάδων, ειδικοτήτων και δομών του Δημοσίου. Όπως ψηφίστηκε με τον μνημονιακό πολυνόμο στις 16 Ιουλίου, θα αρκούν μόνο δύο υπογραφές, του υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και του αρμόδιου υπουργού. Όταν δεν θα καταργείται ολόκληρη η υπηρεσία ή η ειδικότητα, αλλά ένας ορισμένος αριθμός οργανικών θέσεων, η επιλογή αυτών που θα «γλιτώσουν» τη διαθεσιμότητα θα γίνεται με «μοριοδότηση προσόντων» (έτη υπηρεσίας, πτυχία, γλώσσες κλπ.), με κυριότερο «κριτήριο» το αν κάποιος έχει προσληφθεί με ΑΣΕΠ.

Το πρώτο «κύμα» 12.500 διαθεσιμότητων ξεκίνησε με την κατάργηση της ειδικότητας των σχολικών φυλάκων (περίπου 2.200) και 50 περίπου ειδικοτήτων στα τεχνικά λύκεια (2120 εκπαιδευτικοί). Στους παραπάνω «διαθέσιμους» προστέθηκαν και 53 υπάλληλοι του υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Η συνέχεια θα δοθεί το αργότερο μέχρι τις 23 Σεπτεμβρίου και θα αφορά άλλους 8.100 υπαλλήλους. Περίπου 3.000 θα προέλθουν από τη δημοτική αστυνομία. Η πιο βάρβαρη επίθεση εκδηλώνεται στο χώρο της υγείας, με κλείσιμο 7 νοσοκομείων στην Αθήνα και 3 στη Θεσσαλονίκη, ενώ θα ακολουθήσουν και πολλά άλλα σε όλη την Ελλάδα. Σε πολλές περιπτώσεις έχει ήδη ξεκινήσει η μεταφορά των ασθενών. Ο υπουργός Άδωνις Γεωργιάδης εξέδωσε μάλιστα ήδη λίστα 1835 διαθεσιμότητων, πάνω από τον αρχικό στόχο των 1500 για το χώρο της υγείας! Βαρύ πλήγμα θα δεχθούν επίσης τα ΑΕΙ-ΤΕΙ (διαθεσιμότητα περίπου 1500 διοικητικών υπαλλήλων) και τα ασφαλι-

στικά ταμεία και ο ΟΑΕΔ (συνολικά 618 υπάλληλοι). Επίσης, ο δαιμόνιος Πάννης Στουρνάρας ανακάλυψε ότι για το οικονομικό πρόβλημα της χώρας φταίνε οι 485 καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, με «μισθούς» 300-400 ευρώ. Από το υπουργείο Μεταφορών και Υποδομών θα προέλθουν 758 διαθεσιμότητες (Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων, Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας, Τομείς Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων). Με μικρότερους αριθμούς «συμβάλλουν» και όλα σχεδόν τα υπόλοιπα υπουργεία. Ο κατάλογος των προγραφών ξεπερνά το στόχο των 12.500 διαθεσιμότητων, υποτίθεται επειδή θα υπάρξουν κάποιες εξαιρέσεις όπως τον Ιούλιο, στην πραγματικότητα για να υπάρχει «απόθεμα» για το «κύμα» του Δεκεμβρίου (άλλες 12.500 διαθεσιμότητες).

Στο μεταξύ, η κυβέρνηση ετοιμάζει την περαιτέρω συρρίκνωση των παραγωγικών μονάδων των ΕΑΣ (αμυντική βιομηχανία), ΕΛΒΟ (οχήματα) και ΛΑΡΚΟ (επεξεργασία μετάλλων), που θα συνοδευτεί από πάνω από 1000 απολύσεις. Απολύσεις θα υπάρξουν και στις ΔΕΚΟ που θα ιδιωτικοποιηθούν (ΟΣΕ, ΕΛΤΑ, ΕΥΔΑΠ, λιμάνια κλπ.), ώστε να παραδοθούν «καθαρές» στους «επενδυτές».

Ανάλογα πογκρόμ έχουν ήδη ξεκινήσει και στις χρεοκοπημένες ελληνικές τράπεζες, αρχικά με τη μορφή πακέτων «εθελουσίας εξόδου», δηλαδή ουσιαστικά με αποζημιώσεις αρκετά μεγαλύτερες από τις προβλεπόμενες. Εκτός από τη μαζική απώλεια θέσεων εργασίας που συνεπάγονται, τα πακέτα αυτά μπορούν να κριθούν «ικανοποιητικά» μόνο για όσους είναι κοντά στη σύνταξη. Ωστόσο, η απαίτηση της τρόικας για μείωση του προσωπικού των τραπεζών κατά 25-30% (15.000 με 18.000 υπάλληλοι) δεν μπορεί να καλυφθεί χωρίς απευθείας απολύσεις. Ήδη οι εργαζόμενοι της PROBANK, που απορροφήθηκε από την Εθνική, εργάζονται με εξάμηνες συμβάσεις, που είναι σχεδόν βέβαιο ότι δεν θα ανανεωθούν. Άλλωστε, σε συνάντηση εκπροσώπων των τραπεζών με στελέχη του υπουργείου Εργασίας συζη-

τήθηκε το πώς θα παρακαμφθούν οι περιορισμοί της νομοθεσίας για τις ομαδικές απολύσεις, που ορίζει ότι δεν πρέπει να ξεπερνούν το 5% του προσωπικού και τα 30 άτομα το μήνα.

Οι συνέπειες των απολύσεων θα είναι τραγικές και δεν θα αφορούν μόνο τους δημόσιους και τραπεζικούς υπαλλήλους που θα πεταχτούν στην ανεργία. Η διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών θα μετατρέψει όλα τα ζωτικά δημόσια αγαθά (παιδεία, υγεία, πρόνοια κ.α.) σε ακριβά εμπορεύματα για λίγους, ενώ πολλά βέβαια δεν θα παρέχονται καθόλου. Η νέα αύξηση της ανεργίας και μείωση της κατανάλωσης θα οδηγήσει σε ακόμα περισσότερα λουκέτα και απολύσεις και στον ιδιωτικό τομέα, όπως άλλωστε έγινε και με τη μείωση των μισθών κατά 50% κατά μέσο όρο. Επιπλέον, η εξαφάνιση των τελευταίων νησιδίων μόνιμης και σταθερής δουλειάς θα ευνοήσει τις επιθέσεις των εργοδοτών ενάντια σε ό,τι έχει απομείνει από τα εργατικά δικαιώματα.

Ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις πρέπει να γίνει υπόθεση ολόκληρης της κοινωνίας. Όλοι οι εργαζόμενοι μαζί πρέπει να επιβάλουμε την αγωνιστική συμπόρευση των διαφόρων κλάδων και συνδικάτων, για να αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά ο στόχος της Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διάρκειας. Στην κατεύθυνση αυτή, είναι ιδιαίτερα σημαντική και ελπιδοφόρα η σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στις 28 Αυγούστου στα γραφεία της ΟΛΜΕ, στην οποία συμμετείχαν 15 Ομοσπονδίες του δημόσιου τομέα και το σωματείο εργαζομένων του μετρό, διακηρύσσοντας την πρόθεσή τους να προχωρήσουν σε απεργιακές κινητοποιήσεις από τα μέσα Σεπτεμβρίου. Δεν πρέπει όμως να εμπιστευτούμε τις τύχες του αγώνα σε αυτές τις ηγεσίες. Χρειάζεται να δημιουργήσουμε επιτροπές αγώνα σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς και να προχωρήσουμε στον ουσιαστικό συντονισμό μεταξύ τους, ώστε να χτίσουμε ένα πλατύ αγωνιστικό μέτωπο, που θα παλέψει για την ανατροπή της κυβέρνησης, την κατάργηση των μνημονίων, τη διαγραφή του χρέους.

Ιδιωτικοποιήσεις: Όλα στο σφυρί, όσο-όσο

Έχουν περάσει δυόμισι χρόνια από τότε που οι απεσταλμένοι της Τρόικας ανακοίνωσαν τον στόχο είσπραξης 50 δις ευρώ από ιδιωτικοποιήσεις. Αυτό το νούμερο υπήρχε μόνο στην φαντασία τους και τώρα έχουν προσγειωθεί στα 18-20 δις. Μέσα στον Σεπτέμβρη, η Τρόικα καταφθάνει με άγριες διαθέσεις, αφού δεν φαίνεται να επιτυγχάνεται ούτε καν ο αναθεωρημένος στόχος για έσοδα 1,6 δις (από 2,5) το 2013. Έτσι, τελειώνει κάπως άδοξα το πανηγύρι που είχε στηθεί γύρω από την πώληση του ΟΠΑΠ (στην ελάχιστη αποδεκτή τιμή!) και την «αναστροφή του κλίματος». Σ' αυτό βοήθησε και ο πρώην πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ Στ. Σταυρίδης, ο οποίος αποπέμφθηκε γιατί έκανε βόλτες με το ιδιωτικό αεροπλάνο του αγοραστή του ΟΠΑΠ Δ. Μελισσανίδη! Με το ΤΑΙΠΕΔ ακέφαλο για δεύτερη φορά, άρχισαν και τα δημοσιεύματα για μεταφορά της ακίνητης περιουσίας του ελληνικού δημοσίου σε Εταιρεία Συμμετοχών, με έδρα το Λουξεμβούργο! Αν και η Κομισιόν τα διαψεύδει, το θέμα αναμένεται να συζητηθεί στην προσεχή επιθεώρηση της Τρόικας και ήδη ο σύνδεσμος γερμανών βιομηχάνων έχει θέσει ως όρο για νέο δάνειο στην Ελλάδα την εκχώρηση της εθνικής περιουσίας.

Από το 2011 μέχρι σήμερα έχουν γίνει σχετικά περιορισμένες ιδιωτικοποιήσεις σε αρκετά χαμηλές τιμές, με τα έσοδα να μην ξεπερνούν το 1 δις ευρώ. Αυτό, πέρα από τον φόβο της κυβέρνησης για κινητοποιήσεις (ΔΕΗ, νερό, ΕΑΣ κ.α.), οφείλεται και στο σχεδόν μηδενικό ενδιαφέρον για επενδύσεις (οποιασδήποτε

μορφής) στην Ελλάδα. Οι περισσότεροι που έχουν ενδιαφερθεί είτε είναι κυβερνητικοί «ημέτεροι» (Λάτσης, Μελισσανίδης, Σάλας κ.α.), οι οποίοι αγοράζουν σχεδόν χωρίς να δώσουν ευρώ, είτε είναι αετονύχιδες (Ρώσοι, Κινέζοι, Άραβες κ.λπ.) που θέλουν να αγοράσουν, κυρίως μεγάλα ακίνητα και υποδομές σε εξευτελιστικές τιμές και χωρίς μελλοντικούς δεσμευτικούς όρους. Είναι ενδεικτικό ότι στους διάφορους διαγωνισμούς συμμετέχουν κοινοπραξίες που καταθέτουν προσφορές αρκετά χαμηλότερες από την ελάχιστη τιμή πώλησης.

Στο βραχυπρόθεσμο πρόγραμμα «αξιοποίησης» του ΤΑΙΠΕΔ (2013-2014), σειρά στο ξεπούλημα έχουν Εγνατία Οδός, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ (φυσικό αέριο), ΤΡΑΙΝΟΣΕ, δημόσιες συγκοινωνίες, ΟΔΙΕ, τα λιμάνια Αθήνας, Θεσσαλονίκης και 10 περιφερειακά, περιφερειακά αεροδρόμια, Ελληνικά Πετρέλαια, ΛΑΡΚΟ, Ελληνικά Ταχυδρομεία, Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα, ΕΛΒΟ, πολλά τουριστικά θέρετρα, εκτάσεις γης, κτήρια (υπουργεία, εφορίες κ.α.), νησιά κ.α.

Στο μακροπρόθεσμο πρόγραμμα «αξιοποίησης» περιλαμβάνονται (επίσημα τουλάχιστον) η ΔΕΗ, οι ψηφιακές συχνότητες (τηλεόραση, ραδιόφωνο) και το καζίνο της Πάρνηθας. Σύντομα αναμένεται να περάσουν «προς αξιοποίηση» στο ΤΑΙΠΕΔ (ή στον διάδοχο φορέα) σχολικά κτήρια, περιουσία ΑΕΙ-ΤΕΙ, ακίνητα δήμων και γενικά ό,τι ανήκει σε φορείς του δημοσίου. Ακόμα, διαρρέεται ή φαίνεται ότι ήδη έχουν ετοιμαστεί οι ιδιωτικοποιήσεις μέρους δημόσιων υπηρεσιών (εφορίες, ΚΕΠ κ.α.),

νοσοκομείων, εκπαίδευσης (βλέπε νομοσχέδιο για το Νέο Λύκειο).

Η γενίκευση των ιδιωτικοποιήσεων θα επιδεινώσει την κατάσταση της οικονομίας. Τα διάφορα παπαγαλάκια της συγκυβέρνησης διαλαλούν ότι η καθυστέρηση των ιδιωτικοποιήσεων είναι ο βασικός λόγος που η χώρα βρίσκεται σε ύφεση και παίρνονται νέα μέτρα. Η αλήθεια, όμως, βρίσκεται στο αντίθετο άκρο. Την περίοδο 1991-2009 έγιναν πολλές ιδιωτικοποιήσεις, με το δημόσιο να εισπράττει (σε σημερινές τιμές) περίπου 30 δις ευρώ. Οι ιδιωτικοποιήσεις αυτές, μακροπρόθεσμα, όχι μόνο δεν κατάφεραν να συγκρατήσουν την κρίση της ελληνικής οικονομίας αλλά την επιδεινωσαν κιόλας. Οι επόμενες ιδιωτικοποιήσεις θα έχουν ακόμα χειρότερη επίδραση στην οικονομία και πολύ περισσότερο στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πέρα από το ότι ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας δεν θα έχει πρόσβαση σε βασικά κοινωνικά αγαθά απαραίτητα για την επιβίωση (ρεύμα, νερό, υγεία, παιδεία κ.α.), οι ιδιώτες επενδυτές θα αποφιλώσουν τις εταιρείες που θα αγοράσουν, με στόχο το γρήγορο κέρδος. Αφού τις «φορτώσουν» με τα δάνεια που θα πάρουν για την εξαγορά τους, θα υποστηρίξουν ότι δεν έχουν κέρδη και θα προχωρήσουν σε νέες μειώσεις μισθών και προσωπικού, καθώς και σε αυξήσεις τιμολογίων. **Στην ουσία, μιλάμε για γενικευμένη αποεπένδυση και όχι για νέες επενδύσεις.** Μακροπρόθεσμα, οι ιδιωτικοποιήσεις αυτές ισοδυναμούν με πολλά μνημόνια και μέτρα σαν αυτά που έχουμε ζήσει μέχρι τώρα.

Να σταματήσουμε το ξεπούλημα

Η κυβέρνηση φαίνεται διατεθειμένη να πιάσει τον στόχο των 18-20 δις με κάθε τρόπο. Το γεγονός αυτό κάνει ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη για τη δημιουργία ενός κινήματος ενάντια στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Σημαντικό ρόλο σ' αυτό έχουν οι εργαζόμενοι στους υπό ιδιωτικοποίηση οργανισμούς, που πρέπει να συγκροτήσουν ένα κοινό μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την κυβέρνηση και να μην περιμένει ο καθένας «τη σειρά του», όπως γινόταν μέχρι τώρα (με καθοριστική ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας), αποδυναμώνοντας τελικά το κίνημα. Ο σημαντικότερος παράγοντας, ωστόσο, για την επιτυχία αυτού του κινήματος είναι κατά πόσο συνολικά η εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα κατανοήσουν το μέγεθος της επαπειλούμενης καταστροφής και θα δώσουν αυτή τη μάχη. Οι κραυγαλέες περιπτώσεις του ξεπουλήματος του νερού σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη (ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ) συγκεντρώνουν πολλές προϋποθέσεις για να δοθεί μια τέτοια μάχη, που πρέπει να προετοιμαστεί με καμπάνιες ενημέρωσης, επιτροπές γειτονιών, διαδηλώσεις κ.λπ.

■ Γιώργος Θ.

Ασφαλιστικό

Νέες επιθέσεις ενόψει

Πυκνώνουν τελευταία τα άρθρα, μελέτες, ρεπορτάζ κ.α. για τα ασφαλιστικά ταμεία, με τις χλιοειπωμένες εκφράσεις: «αιμορραγία των ταμείων», «τραγική κατάσταση», «η μαύρη τρύπα των ταμείων αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για τον κρατικό προϋπολογισμό» κ.λπ. Και όλα καταλήγουν στην ανάγκη λήψης και νέων μέτρων.

Αυτό το παραμύθι της προπαγάνδας τύπου Γκαίμπελς κρατάει περίπου 23 χρόνια τώρα, από την εποχή της κυβέρνησης Μητσοτάκη (1990) και της πρώτης αντιασφαλιστικής νεοφιλελεύθερης επίθεσης στη χώρα μας. Κάθε φορά, η εκάστοτε κυβέρνηση παίρνει νέα μέτρα (συνολικά ή επιμέρους) περιορισμού των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των μισθωτών, ανέργων, νέων, συνταξιούχων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κάθε φορά, αρχικά τρομοκρατούν με τα ελλείμματα και τον κίνδυνο κατάρρευσης, στη συνέχεια κατηγορούν άμεσα ή έμμεσα τους εργαζόμενους σαν υπαίτιους αυτών των ελλειμμάτων και τέλος πετσοκόβουν δικαιώματα και κατακτήσεις.

Τι «διαπιστώνουν» και δημοσιεύουν σήμερα; Ότι η «μαύρη τρύπα» των ασφαλιστικών ταμείων για το 2013 θα υπερβεί τα 2 δις ευρώ, σύμφωνα με την Τρόικα. Η ομοσπονδία των εργαζομένων στα ταμεία (ΠΟΠΟΚΠ) την εκτιμούσε σε 2,5 δις ευρώ, ενώ για τον ΕΟΠΥΥ υπολόγιζε ότι το έλλειμμα θα ήταν μεγαλύτερο κατά 1,5

δισ ευρώ. Αυτά τα ελλείμματα οφείλονται στις «...απώλειες... από την ανασφάλιση στη εργασία, που φτάνουν τα 6,5 δις ευρώ» αλλά και στις «ληξιπρόθεσμες οφειλές, δηλαδή συσσωρευμένες μη καταβληθείσες εισφορές, που φτάνουν τα 15,9 δις ευρώ στα τρία μεγαλύτερα ταμεία (ΙΚΑ, ΟΑΕΕ και ΟΓΑ)».

Επίσης, τα ταμεία μέχρι τώρα έχουν πάρει ήδη ένα μεγάλο μέρος των επιχορηγήσεών τους από το προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα: στο πεντάμηνο Ιανουαρίου-Μαΐου 2013, τα ταμεία είχαν ήδη αντλήσει μεγάλο μέρος της ετήσιας επιχορηγησί τους. Ειδικότερα, το ΤΑΠ-ΟΤΕ (ταμείο ασφάλισης εργαζομένων του ΟΤΕ) έχει λάβει το 60,8% της ετήσιας επιχορηγησί του, το NAT (ταμείο ασφάλισης ναυτικών) το 50,7%, το ΙΚΑ το 50%, ο ΟΑΕΕ (ταμείο ασφάλισης εμπόρων, ελεύθερων επαγγελματιών, βιοτεχνών κ.α.) το 49,2%, ο ΟΓΑ (ταμείο ασφάλισης αγροτών) το 44,6%, ο ΕΟΠΥΥ (το ταμείο υγείας 9,5 εκ. ασφαλισμένων) το 41,5%.

Όλα αυτά, όπως ισχυρίζονται τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης και της Τρόικας, οδηγούν στην... ανάγκη λήψης μέτρων: Περικοπές στο Επίδομα Κοινωνικής Αλληλεγγύης σε όσους είναι κάτω των 65 ετών

(από το 2014). Νέες μειώσεις στις επικοινωνικές συντάξεις, όπως και νέες περικοπές στο εφάπαξ (λόγω των αλλαγών στον τρόπο υπολογισμού του για τους νέους συνταξιούχους). Μείωση της κρατικής επιχορηγησης για κάθε σύνταξη έως τα 360 ευρώ, από το 2015, με βάση το νόμο 3683 του 2010 (Λοβέρδου), πράγμα που σημαίνει ότι τουλάχιστον οι νέοι συνταξιούχοι θα παίρνουν πλήρεις συντάξεις ξεκινώντας από τα 360 ευρώ, για εργασία 40 ετών!

Φυσικά, μέσα στο νέο πακέτο μέτρων υπάρχουν και οι κάθε είδους περιορισμοί σε δικαιώματα πρόνοιας (επιδόματα ανεργίας κ.α.) ή υγείας (ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη), καθώς και διαδικασίες αναγκαστικής είσπραξης ως και κατασχέσεων σε βάρος μικρών ή μεσαίων οφειλετών (ελεύθεροι επαγγελματίες, βιοτέχνες κ.α.).

Είναι πράγματι τραγική η κατάσταση των ταμείων, όπως τραγική είναι και η κατάσταση των ασφαλισμένων ή των μη ασφαλισμένων και απαιτούνται επείγοντα μέτρα. Το βασικό και ουσιαστικό θέμα, όμως, είναι το ποιες είναι οι αιτίες όλων αυτών, γιατί αυτές καθορίζουν τα μέτρα και την επιτυχία τους, δηλαδή τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος. Οι βαθύ-

τερες αιτίες των ελλειμμάτων και της κρίσης του ασφαλιστικού συστήματος είναι η οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η λειτουργία και η λογική του με βάση το κέρδος. Αυτά γεννούν 1.500.000 ανέργους, 1.200.000 «απασχολήσιμους», δηλαδή τεράστια πλήθη ανασφάλιστων ή μισοασφαλισμένων. Αυτά και μόνο αυτά (αφαιρώντας τελείως την κακοδιαχείριση, σπατάλη, κλοπή κ.λπ. των αποθεματικών, προμηθειών, ακινήτων αλλά και συνολικά της περιουσίας των ταμείων, από το κράτος και τους καπιταλιστές), δυναμιτίζουν τα ταμεία, την οικονομία και την κοινωνία. Στερούν τις εργατικές αλλά και εργοδοτικές εισφορές, γιατί οι άνεργοι δεν πληρώνουν, οι πιο κακοπληρωμένοι δίνουν μικρότερες εισφορές, οι εργοδότες δεν αποδίδουν στο ΙΚΑ, στον ΟΑΕΕ ή αλλού τις εισφορές που έχουν παρακρατήσει ή τις δικές τους. Την ίδια ώρα οι δαπάνες των ταμείων για προστασία ανέργων κ.α. αυξάνουν συνεχώς και έτσι η κρίση ανατροφοδοτείται.

Η μόνη διέξοδος και εγγύηση ότι θα σωθούν τα ταμεία βρίσκεται σε μια επανεκκίνηση της οικονομίας και της κοινωνία σε ριζικά άλλη βάση, εκείνη της ικανοποίησης των κοινωνικών και ανθρώπινων αναγκών, όπου θα πραγματοποιηθεί η σχεδιασμένη επανένταξη στην παραγωγή (με πλήρη δικαιώματα και όχι σαν δουλοπάροικοι) όλων αυτών που η οικονομία της αγοράς έχει στη κυριολεξία ξεράσει και συνεχώς ξερνάει.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ Δ.Ε.Θ.

Όλοι μαζί - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

– να τσακίσουμε τα Μνημόνια της ανεργίας, της φτώχειας, της εξαθλίωσης

– να διώξουμε τη χούντα της «Νέας» Συγκυβέρνησης και της Τρόικας

– να σταματήσουμε κάθε συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο

Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να προχωρήσει το καταστροφικό της έργο για να ικανοποιήσει τις ορέξεις των κανίβαλων δανειστών-Τρόικανών και των καπιταλιστών, με την αगाστή συνεργασία των αργυρώνητων Μ.Μ.Εξαπάτησης. Ως το τέλος Σεπτέμβρη, 12.500 εργαζόμενοι στο Δημόσιο πάνε άμεσα ή έμμεσα για απόλυση. Την ίδια στιγμή κλείνει νοσοκομεία και παιδικούς σταθμούς, «σγχωνώνει»/καταργεί σχολεία, σπρώχνοντας μαζικά τη νεολαία στην ιδιωτική εκπαίδευση (βλ. ΙΕΚ) και στο περιθώριο, τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα στο απάνθρωπο εμπόριο της ιδιωτικής υγείας και ασφάλισης για λίγους.

Την ίδια στιγμή, εμφανίζεται ως **ταπεινός υπηρέτης κάθε ΝΑΤΟϊκής απαίτησης για συμμετοχή στον βρώμικο πόλεμο στη Συρία-Μέση Ανατολή**. Προσανατολισμένοι σε «άξονα» με τους σιωνιστές δολοφόνους του Ισραήλ, μακρύ χέρι των ιμπεριαλιστών στην περιοχή, ως νέοι δοσίλογοι ο Σαμαράς, το ακροδεξιό του επιτελείο και ο κύπριος ομόλογός τους Αναστασιάδης, μας σέρνουν στον δρόμο των επεμβάσεων και του πολέμου, που απειλούν ν' ανατινάξουν στον αέρα όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής και της ΝΑ Μεσογείου, σπέρνοντας θάνατο στους λαούς. Πρέπει να τους σταματήσουμε!

Η εφαρμογή των Μνημονίων αποδεικνύεται καθημερινός όλεθρος. **Η κατάσταση δεν συμμαζεύεται πια**. Μπροστά μας βρίσκονται οι «μαύρες τρύπες» των ασφαλιστικών ταμείων, το λουκέτο δεκάδων οργανισμών, οι δεκάδες χιλιάδες απολύσεις στο Δημόσιο –έχουν δεσμευτεί για 150.000 απολύσεις ως το τέλος του 2015– (που φέρνουν πολλαπλάσιες στον Ιδιωτικό τομέα), το λουκέτο χιλιάδων μικρών και μεγάλων επιχειρήσεων, η ιδιωτικοποίηση/ξεπούλημα των πάντων (νερό κ.λπ.), η κατάρρευση των κρατικών εσόδων, η εκτίναξη ελλειμμάτων και χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών), η ανεργία-τέρας. Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει καταντήσει ένα κουφάρι που μόνο φυτο-

ζωεί με απανωτά **ΜΕΤΡΑ-ΣΟΚ**: νέες μειώσεις μισθών/συντάξεων, «ξαφνικός θάνατος» σχολείων και νοσοκομείων, τσουνάμι απολύσεων, κατασχέσεις σπιτιών και κάθε είδους εισοδήματος, κατάσχεση καταθέσεων (ό,τι έχει απομείνει στους μικροκαταθέτες), φυλάκισεις για χρέη π.χ. 300 ευρώ!

Για να διατηρείται αυτό το σάπιο σύστημα, απαιτεί στραγγάλισμα των ελευθεριών μας, **ένα Κράτος «Εκτακτης Ανάγκης», στα όρια μιας δικτατορίας**: Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, πραξικοπήματα τύπου ΕΡΤ, επιστρατεύσεις, ΜΑΤ, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ξύλο και τρομοκρατία. Αυτή η πολιτική οπλίζει τις συμμορίες της Χρυσής Αυγής, που μαχαιρώνουν μετανάστες και αριστερούς, και διάφορους τραμπούκους σαν τον ελεγκτή που δολοφόνησε τον νεαρό Θανάση. Παρόμοιοι τραμπούκοι θ' αναλάβουν την είσπραξη των εσόδων για κράτος και τράπεζες.

Ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις και τα λουκέτα είναι αγώνας ζωής ή θανάτου. Εφαρμογή των Μνημονίων σημαίνει ολοκληρωτική καταστροφή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Εκπαίδευσης, Υγείας και Ασφάλισης, ιδιωτικοποίηση όλων των υπηρεσιών, δουλικές σχέσεις εργασίας, **«κινέζικους» μισθούς** για όλους τους εργαζόμενους, **ανεργία** στο 40-50% και ακόμα μεγαλύτερη για τους νέους.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ. Όταν ξεκίνησε το πραξικόπημά του στην ΕΡΤ, ο Σαμαράς νόμιζε ότι ντύθηκε τον αυτοκρατορικό μανδύα της πυγμής. Όμως ο αγώνας και η κατάληψη στην ΕΡΤ άνοιξαν ένα νέο δρόμο, για να οργανώσουμε μια νικηφόρα αντίσταση. «Εσπασαν» την τρικομματική και αδυνάτισαν τα κόμματα και τους υποστηρικτές των Μνημονίων. Έδειξαν ότι δεν είμαστε ραγιάδες να μας κυβερνούν με τον βούρδουλα των επιστρατεύσεων, των ΜΑΤ και των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου, οι Σαμαράδες και Βενιζέλοι, τα ακροδεξιά αποβράσματα που έχουν μαζέψει στο «πολιτικά» επιτελείο τους, μια κλί-

κα πλουσιών και οι πολιτικοί υπηρέτες τους. Η πολιτική κρίση οξύνεται. Ο Σαμαράς είναι «μοναδική λύση» (ιδιαίτερα για τους ιμπεριαλιστές Ε.Ε.-ΔΝΤ), ο δρόμος που τραβάει, όμως, απειλεί να τον στείλει στα σκουπίδια της Ιστορίας.

Τα ίδια περιμένουν τους «μνημονιακούς» σ' όλη την Ευρώπη: η οικονομική κρίση βαθαίνει, τα αστικά κόμματα «τρίζουν», οι αγώνες μεγαλώνουν μαζί με την αμφισβήτηση του «τέρατος» της Ε.Ε. και του Ευρώ. Τα ίδια περιμένουν και δυνάμεις σαν τον ΣΥΡΙΖΑ που ετοιμάζονται να αναλάβουν τη διαχείριση της κρίσης σεβόμενοι απόλυτα το καπιταλιστικό σύστημα και την Ε.Ε.

Ή ΑΥΤΟΙ Ή ΕΜΕΙΣ

Οι κινητοποιήσεις σε ΕΡΤ, Δήμους, Υγεία και Παιδεία, ο λαϊκός αγώνας στη Χαλκιδική, δείχνουν τη διάθεση και τις δυνατότητες που υπάρχουν. Όμως ο αγώνας θα είναι μακρύς και σκληρός, χρειάζεται οργάνωση και σχέδιο:

– **Είναι αγώνας για την ανατροπή της «νέας» συγκυβέρνησης**. Αλλιώς δεν σταματάει αυτή η Νέα Χούντα, με αυταπάτες για το τι θα «μαγειρέψουν» τα ανακτοβούλια του Μαξίμου και των Βρυξελλών ή για «ευνοϊκές δικαστικές αποφάσεις», που θα δικαιώνουν τους εργαζόμενους.

– Χρειάζεται όλοι οι κλάδοι, ομοσπονδίες, σωματεία κ.λπ., να κατέβουν άμεσα σε **κοινές κινητοποιήσεις**. Δεν αντέχουμε άλλη διαίρεση των δυνάμεών μας, που μας αποδυναμώνει, είτε λόγω των συνεχνικών λογικών της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είτε λόγω προσχημάτων ταξικής καθαρότητας (ΚΚΕ-ΠΑΜΕ κ.α.).

– Πρέπει οι εργαζόμενοι να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους. Να μην αφήσουμε κανέναν γραφειοκράτη ν' αποπροσανατολίζει τον αγώνα. Σε κάθε δήμο και γειτονιά, να γίνουν «κέντρα αγώνα», με καταλήψεις δημαρχείων, σχολείων και νοσοκομείων που κλείνουν, ανοιχτές συνελεύσεις ερ-

γαζόμενων-άνεργων-νέων, με μαζικές επιτροπές δράσης.

– Εμπρός για: **ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ**. Να την επιβάλουμε παρά και ενάντια στην εγκληματική πολιτική των «ηγεσιών» ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Μέχρι να ριζούμε τη «νέα» συγκυβέρνηση, να διώξουμε την Τρόικα, να σταματήσουμε την καταστροφή των απανωτών Μνημονίων. Φτάνει πια με τις ξεκομμένες κινητοποιήσεις που εξαντλούν τις δυνάμεις μας! Τώρα είναι η ώρα, ενωμένοι, μαζικά, αποφασιστικά, να τους στείλουμε στον αγύριστο.

Ν' ανοίξουμε έτσι τον δρόμο για μια **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**, στηριγμένη στις δικές μας δυνάμεις και όργανα. Για να σταματήσουμε την καταστροφή, για να σταματήσουν να φορτώνουν στις πλάτες μας την κρίση και τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, ν' αποτρέψουμε τη θανατηφόρα απειλή των ιμπεριαλιστικών πολέμων. Μαζί με τους εργαζόμενους, τους λαούς και τα κινήματα στην Ευρώπη, τη Μεσόγειο, τις αραβικές χώρες, που ξεσηκώνονται για δουλειά, ψωμί και ελευθερίες.

– **Καμία Απόλυση, «Διαθεσιμότητα», «Μετάταξη» – Δουλειά για όλους**
– **Όχι Λουκέτα & «Συγχωνεύσεις» Οργανισμών & Υπηρεσιών – Δημόσιες Υπηρεσίες, Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση για όλους**

– **Να καταργηθεί η χουντική Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου και η φασιστική Επιστράτευση Απεργών. Κάτω τα χέρια απ' τις Ελευθερίες μας.**

– **ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ**

– **Κάτω τα Μνημόνια. Έξω από το σφαγείο Ευρώ και Ε.Ε. Πάλη για μια Ευρώπη των Εργαζομένων, ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.**

– **Εθνικοποίηση και Εργατικός Έλεγχος στους τομείς-κλειδιά της οικονομίας.**

– **Καμία εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο. Να κλείσουν οι βάσεις.**

Ο Σαμαράς στην προσφώνησή του προς τον αμερικανό πρόεδρο Ομπάμα, στη συνάντησή τους στις 8 Αυγούστου στον Λευκό Οίκο, είπε τα εξής αμίμητα: «*Κατ' αρχήν, θέλω να πω ότι οι δύο λαοί μας και οι δύο χώρες μας είναι περισσότερο από σύμμαχοι. Όχι μόνο πάλεψαν ο ένας δίπλα στον άλλο σε όλη την ιστορία, πάντα για μια ευγενή αιτία, αλλά λάτρεψαν και υποστήριξαν τις ίδιες αξίες, όπως την ελευθερία, τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία*».

Αν και δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, για το τι εννοούσε ο Σαμαράς όταν δήλωνε ενώπιον του επικεφαλής της ηγέτιδας δύναμης του ιμπεριαλισμού, ότι είμαστε κάτι «*περισσότερο από σύμμαχοι*», ότι

παλέψαμε για μια «*ευγενή αιτία*» και για τις «*ίδιες αξίες*», η επιβεβαίωση ήρθε μόλις τρεις βδομάδες μετά την επίσκεψη στην Ουάσινγκτον. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, βασιλικότερη του βασιλέως, τάχθηκε στο πλευρό των ιμπεριαλιστών, προφανώς για έναν ακόμη «*ανθρωπιστικό πόλεμο*», που θα σημάνει ποτάμια αίματος στη Συρία, στη ΝΑ Μεσόγειο, στην ευρύτερη περιοχή και που πολύ πιθανόν να οδηγήσει σε μια τεράστια περιφερειακή σύγκρουση. Όμως, δεν είναι μόνο το μέτωπο της Συρίας, άλλα και άλλα θέματα που ο Σαμαράς έσπευσε να «*συζητήσει*» με τον Ομπάμα και φυσικά να ταχθεί στο πλευρό των ΗΠΑ. Κατά κάποιο τρόπο όλα συνδέονται με την εκρηκτική κατάσταση στη ΝΑ Μεσόγειο, όπου είναι στραμμένη και η προσοχή όλων. Τα σημαντικότερα από αυτά είναι:

1. Το Κυπριακό, όπου οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν να επιβάλλουν μια «λύση» σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Είναι γνωστό ότι η «λύση» που προωθούν είναι ένα σχέδιο παρόμοιο

με το «Σχέδιο Ανάν» ή και ακόμη χειρότερο, που είχε απορρίψει ο κυπριακός λαός με συντριπτική πλειοψηφία (75,83% των Ελληνοκυπρίων), στο δημοψήφισμα του Απριλίου 2004. Έτσι μετά το «Σχέδιο Μέρκελ» που διέλυσε την Κύπρο οικονομικά, τώρα έρχεται ένα νέο «Σχέδιο Ανάν» που θα την διαλύσει και σαν κρατική οντότητα. Σ' αυτή τη διπλή καταστροφή της Κύπρου ο Σαμαράς αλλά και ο κύπριος πρόεδρος Αναστασιάδης (ήταν λυσσασμένος υποστηρικτής του σχεδίου Ανάν), θα έχουν τεράστια συμβολή.

2. Η υποστήριξη του Ισραήλ, το σιδερένιο χέρι των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των αμερικάνων σ' ολόκληρη τη Μ. Ανατολή. Ιδιαίτερα τώρα που η Μ. Ανατολή αλλά και η ευρύτερη περιοχή βρίσκεται σε αναβρασμό και συντελούνται εξελίξεις κοσμοϊστορικής σημασίας. Μετά την κατάρρευση του καθεστώτος Μουμπάρακ, του πιο σημαντικού συμμάχου του Ισραήλ, την αμφιλεγόμενη «φιλία» της Τουρκίας του Ερντογάν, αλλά και όλα όσα συμβαίνουν στην περιοχή, ένας νέος άξονας

υποστήριξης του Σιωνιστικού Κράτους έγινε ζωτικός για τα συμφέροντά του και για τα συμφέροντα και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών, που στο κέντρο τους βρίσκονται ο έλεγχος των πετρελαίων. Η χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου να ταυτιστεί τόσο πολύ (για πρώτη φορά) με τα συμφέροντα και το ρόλο του Ισραήλ στην περιοχή, δημιουργώντας και άξονα Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας, είναι, ό,τι πιο καταστροφικό για τον ελληνικό λαό αλλά και για τους λαούς της περιοχής.

Ακόμη φαίνεται, σύμφωνα με πληροφορίες, ο Σαμαράς να παραχώρησε στην Καλαμάτα μία ακόμη βάση στους αμερικανούς, για μη επανδρωμένα αεροσκάφη (UAV), που θα κινούνται στη θαλάσσια περιοχή της ΝΑ Μεσογείου.

Αυτή η κυβέρνηση ίσως είναι η πιο επικίνδυνη που υπήρξε ποτέ στη χώρα μας. Όσο πιο γρήγορα φύγει από την εξουσία τόσο το καλύτερο για όλους μας, για τον κυπριακό λαό και για τους λαούς της περιοχής, για τους εργαζόμενους, για τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Στις 10-14 Ιούλη πραγματοποιήθηκε το 1ο Συνέδριο του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ. Η πολιτική απόφαση του συνεδρίου μαζί με το Καταστατικό σηματοδοτούν τη δημιουργία ενιαίου κόμματος, με στόχο την κυβέρνηση της Αριστεράς ή, όπως λένε τελευταία, μια κυβέρνηση με κορμό την Αριστερά.

Η προσπάθεια του Τσίπρα και των προεδρικών για την απόλυτη ενίσχυση του προέδρου δεν επιτεύχθηκε, τουλάχιστον προς το παρόν. Ο Τσίπρας ήθελε να εκλέγεται από το Συνέδριο και όχι από την Κεντρική Επιτροπή, ώστε να «ελέγχεται» μόνο από αυτό, όταν συνέρχεται, και όχι από την Κ.Ε. Αυτός του ο στόχος (αργότερα μάλλον θα ήθελε να εκλέγεται από τους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, έτσι ώστε να μην ελέγχεται καθόλου και από κανένα, ακριβώς όπως και ο Γιωργάκης) είναι ενδεικτικός της ταχύτατης πορείας σοσιαλδημοκρατικοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη, κατάφερε να περάσει τη διάλυση όλων των οργανώσεων που μετείχαν στον ΣΥΡΙΖΑ (έστω και μετά από ένα μικρό διάστημα ανοχής), ώστε από μέτωπο οργανώσεων να γίνει «ενιαίο κόμμα». Αυτή είναι και η ανταμοιβή όσων ακροαριστερών μετείχαν στον ΣΥΡΙΖΑ, που τώρα είναι αναγκασμένοι ή να διαλύσουν τις οργανώσεις τους και να ολοκληρώσουν την ένταξή τους στον ρεφορμισμό ή να αποχωρήσουν! Η εσωκομματική αντιπολίτευση του Αριστερού Ρεύματος, αν και δεν αύξησε τις δυνάμεις της, εντούτοις φαίνεται πιο συμπαγής και αποφασισμένη.

Η πολιτική απόφαση αρκείται στην περιγραφή κάποιων επιπτώσεων της κρίσης του καπιταλισμού, παγκόσμια και στην Ελλάδα: η χώρα έχει μετατραπεί από τις μνημονιακές πολιτικές σε «αποικία χρέους» και περιθωριοποιήθηκαν «οι δημιουργικές, κοινωνικές και παραγωγικές της δυνάμεις». Επίσης, «η παραγωγή καταρρέει, δεκάδες χιλιάδες μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις κλείνουν, οι δημόσιες υπηρεσίες διαλύονται, το κοινωνικό κράτος διαρκώς περιορίζεται, η υγεία, η παιδεία, η σύνταξη, η ασφάλιση αφαιρούνται από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού», ενώ «το αστικό κοιμματικό σύστημα, υπόλογο για σκάνδαλα και διαφθορά, στηρίζεται στα διαπλεκόμενα ΜΜΕ και τις δυνάμεις καταστολής, επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που παραβιάζει κάθε δημοκρατική νομιμότητα».

Η παγκόσμια οικονομική κρίση, αν και χρησιμοποιούνται οι λέξεις «δομική» και «κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου», χαρακτηρίζεται ως κρίση του χρηματοπιστωτικού τομέα, καθώς «έχει κύρια χαρακτηριστικά τη διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα, βασισμένη στην απρόσκοπτη κυκλοφορία του χρήματος». Η Ε.Ε. «εμπλέκεται στη δίνη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης». Αυτό απειλεί τη συνοχή της καθώς «η πολιτική της λιτότητας και της ύφεσης αποσθρώνει τους δεσμούς μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών, ενισχύει τον ευρωσκεπτικισμό, τον αντιευρωπαϊσμό, οξύνει τις εθνικιστικές αντιπαραθέσεις και διευκολύνει την αναβίωση του φασισμού». Τέλος, «το ευρώ αντιμετωπίζεται κυρίως ως όχημα της γερμανικής πολιτικής, εντείνοντας τις ανισότητες μεταξύ χωρών και τις ταξικές ανισότητες, ενώ εφαρμόζονται στις ευρωπαϊκές κοινωνίες ασιατικά πρότυπα προς όφελος του κεφαλαίου».

Έτσι, η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος δεν αντιμετωπίζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ ως κρίση της καπιταλιστικής παραγωγής, προερχόμενη από τους ίδιους τους νόμους κίνησης του κεφαλαίου και την πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους. Στην πραγματικότητα, τα βουνά χρεών συσσωρεύτηκαν παγκόσμια στις τράπεζες, στις

επιχειρήσεις και τα κράτη για να «σώσουν» την καπιταλιστική οικονομία από το ξέσπασμα της κρίσης, χωρίς αποτέλεσμα. Μετά την κρίση-κατάρρευση του 2007-08, η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία «ζει» με έκτακτα μέτρα δηλ. με την τεράστια κρατική παρέμβαση και το ρίξιμο τεράστιων ποσών για να μην καταρρεύσει πλήρως. Τα κερδοσκοπικά-παρασιτικά κεφάλαια είναι κεφάλαια που αποτραβήχτηκαν ή δεν μπόρεσαν στην παραγωγή λόγω της μη εξασφάλισης ικανοποιητικού ποσοστού κέρδους και γι' αυτό κερδοσκοπούν με τις διάφορες φούσκες. Ακόμη περισσότερο σήμερα με αυτή τη δράση τους αποσθρώνουν περαιτέρω την παραγωγή. Μια νέα φούσκα τεραστίων διαστάσεων απειλεί να «σκάσει», επιταχύνοντας την κατάρρευση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Από την άλλη, η Ε.Ε. δεν «εμπλέκεται» απλά στην κρίση, αλλά αποτελεί το κέντρο της, με κίνδυνο να υποβαθμιστεί ως ιμπεριαλιστικό κέντρο απέναντι στους ανταγωνιστές της. Η Γερμανία, ως η ισχυρότερη δύναμη, φορτώνει την κρίση στις χώρες του Νότου, αλλά όλο και περισσότερο το πρόβλημα του χρέους γίνεται εκρηκτικό για μεγάλες χώρες, όπως η Ιταλία και πολύ περισσότερο η Γαλλία. Έτσι, ξεσπούν ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί ανάμεσα στις κύριες χώρες της Ε.Ε. Αυτό είναι το βασικό πρόβλημα της Ε.Ε. και όχι τα μνημόνια και η γερμανική πολιτική, όσο και αν οξύνουν την κρίση. Για να σώσει την οικονομία της κάθε εθνική αστική τάξη δεν έχει παρά να επιτεθεί βάρβαρα στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Για την περίπτωση της Ελλάδας, που πράγματι η επίθεση παίρνει ακραίες μορφές, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι οι μνημονιακές πολιτικές έχουν και εγχώριους υποστηρικτές δηλ. την κυρίαρχη ελίτ, τη νέα «μαυραγορίτικη»-παρασιτική αστική τάξη. Αυτούς εξυπηρετούν η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ με νύχια και με δόντια απέναντι στο εργατικό κίνημα, με το κράτος «έκτακτης ανάγκης».

Η αντιμετώπιση της κρίσης από τον ΣΥΡΙΖΑ ως φαινόμενο του χρηματοπιστωτικού τομέα και μόνο εξυπηρετεί την πολιτική του ότι για την κρίση ευθύνονται οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ότι μια άλλη κεϋνσιανή πολιτική θα αλλάξει τα πράγματα στην κατεύθυνση της παραγωγικής ανασυγκρότησης. Αυτό το έργο θα το αναλάβει η αριστερή κυβέρνηση: θα καταργήσει τα μνημό-

1^ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ

Πορεία μετατροπής σε ενιαίο κόμμα του πολιτικού «ρεαλισμού»

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

ΙΣΧΥΡΟΣ ΣΥΡΙΖΑ
ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΛΑΟΣ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟ ΒΗΜΑ

1^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ
10-14 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΑΕ ΚΒΟ ΝΤΟ
(ΚΛΕΙΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟΥ)

ΣΥΡΙΖΑ ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

κρομεσαίες επιχειρήσεις και διάφορες μορφές συνεταιρισμών, θα προβεί σε αναδιανομή του πλούτου μέσω της φορολογίας. Για την Ε.Ε. : «Προβάλλουμε την ανάγκη και διεκδικούμε με όλα τα πρόσφορα μέσα την ανατροπή της σημερινής μορφής ολοκλήρωσης της Ευρώπης, της σημερινής αρχιτεκτονικής του ευρώ και της νεοφιλελεύθερης λογικής που διέπει το κοινό νόμισμα, ώστε να επαναθεμελιωθεί συνολικά η Ευρώπη στην κατεύθυνση της δημοκρατίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και του σοσιαλισμού».

Τα ερωτήματα όμως είναι αμείλικτα. Πώς η κυβέρνηση της Αριστεράς θα πείσει αυτούς που κατέχουν το χρήμα να επενδύσουν όταν δεν έχουν ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους; Θα στηριχτεί όλο το σχέδιο για την παραγωγική ανασυγκρότηση στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις; Πώς θα καταργήσουν τα μνημόνια μέσα στο ευρώ, όταν ευρώ σημαίνει αυτόματα και μνημόνια; Ποιο και πόσο μέρος του χρέους θα διαγραφεί; Αν συνεχίζει να πληρώνεται έστω και μέρος του χρέους, τι θα απομένει ως πλούτος στη χώρα; Πώς θα αντιδράσουν αν οι δανειστές αρνηθούν επαναδιαπραγμάτευση του χρέους, όπως είναι και σίγουρο; Κάτω από το καπιταλιστικό καθεστώς και χωρίς τη διαγραφή του χρέους η κρατικοποίηση των τραπεζών σημαίνει κρατικοποίηση των χρεών τους. Θα κρατικοποιήσουν τα χρέη των τραπεζών;

Είναι αλήθεια ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές οξύνουν την κρίση, όμως αποτελούν μονόδρομο για το κεφάλαιο και κυρίως για τις κυρίαρχες μερίδες του, αυτές των κερδοσκοπικών-παρασιτικών κεφαλαίων. Έτσι, η οποιαδήποτε προσπάθεια της αριστερής κυβέρνησης να θέσει εμπόδια σε αυτές τις πολιτικές θα συναντήσει τη λυσσαμένη αντίδραση του κεφαλαίου και της Ε.Ε. Και εδώ η απάντηση είναι μόνο μία από

την πλευρά των συμφερόντων των εργαζομένων: η αφαίρεση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας από το κεφάλαιο, η έξοδος από την Ε.Ε. και η οικοδόμηση της εξουσίας των εργαζομένων και μιας σχεδιασμένης οικονομίας που δε θα λειτουργεί με βάση το κέρδος αλλά τις ανάγκες των ανθρώπων. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν λέει τίποτε για το πώς θα απαντήσει, εκτός από το ότι είναι έτοιμοι να τα βάλουν μαζί τους!

Το πρόβλημα όμως αρχίζει να ξεδιπλώνεται όταν κανείς απομακρυνθεί από τις γενικόλογες διακηρύξεις της πολιτικής απόφασης του ΣΥΡΙΖΑ, σκόπιμα έτσι διατυπωμένες για να επιτρέπουν ελιγμούς, και έρθει σε αυτά που δηλώνουν τα στελέχη του. Η λογική του «ρεαλισμού» διατρέχει την πολιτική του. Έτσι, ο κύριος υπεύθυνος του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, Γ. Δραγασάκης, δήλωσε (Βήμα, 4/8/2013): «Εδώ που φτάσαμε δεν υπάρχουν ούτε εύκολες ούτε ανώδυνες λύσεις» και ότι η όποια διευθέτηση του προβλήματος του χρέους προϋποθέτει την «οικοδόμηση των αναγκαίων συμμαχιών και την αλλαγή των συσχετισμών», αλλά και «μια ισχυρότερη πίεση από τις ΗΠΑ και τις αγορές»!

Ο «ρεαλισμός» αυτός εύκολα μετατρέπεται σε διαχείριση της κρίσης του καπιταλισμού. Η μετάλλαξη αυτή πρέπει να γίνει πολύ γρήγορα, γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρά στη μετατροπή του σε ενιαίο αρχηγικό κόμμα, που ενσωματώνει τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Ειδικά στην περίπτωση που γίνει κυβέρνηση, η διαδικασία αυτή δεν θα είναι εύκολη και χωρίς τριγμούς. Σε κάθε περίπτωση, θα απογοητεύσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες, στις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει το ρόλο της υποστήριξης της κυβέρνησης και του οπαδού.

Η μέθοδος της λύσης των προβλημάτων μόνο με μια αριστερή κυβέρνηση που θα ανέλθει μέσω της «τακτικής του ώριμου φρούτου» — δηλαδή χωρίς την οργάνωση και ανάπτυξη του κινήματος, την ανασυγκρότηση και ανασύνθεσή του, χωρίς μια επαναστατική κυβέρνηση βασισμένη στα όργανα της εργατικής αυτοοργάνωσης — όχι μόνο έχει αποδειχθεί καταστροφική και προδοτική στην ιστορία του εργατικού κινήματος (χωρίς καμία απολύτως εξαίρεση), αλλά καταντάει και μη ρεαλιστική: η κυβέρνηση, η ελληνική αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές δεν βρίσκονται ακόμη σε φάση αμηχανίας, όπου παρακολουθούν έντρομοι το κίνημα να ανεβαίνει, τις κοινωνικές τους συμμαχίες να διαλύονται, την ιδεολογία τους να καταρρακώνεται και το πολιτικό τους σύστημα να διαλύεται, αλλά έχουν αρχίσει να ανασυνκροτούνται μέσα από την ολοένα και μεγαλύτερη ενίσχυση του κράτους έκτακτης ανάγκης, προετοιμαζόμενοι να συντρίψουν την εργατική τάξη — άσχετα αν ακόμη δεν τους βγαίνουν οι συσχετισμοί για κάτι τέτοιο. Συνεπώς, μόνο η ανάπτυξη του κινήματος μπορεί να τους αντιμετωπίσει, και όχι η παθητική στάση αναμονής και ο λανθασμένος στόχος της αριστερής κυβέρνησης.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να αναλάβουμε άμεσα δράση για να ανατρέψουμε τα μνημόνια και την κυβέρνηση, για τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από την Ε.Ε., την εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο. Με επιτροπές αγώνα παντού και όργανα αυτοοργάνωσης να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για μια κυβέρνηση των εργαζομένων. Είναι ο μόνος σίγουρος και ρεαλιστικός δρόμος για τη σωτηρία της κοινωνίας.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

στον κόσμο...**ΗΠΑ**

Χιλιάδες εργαζόμενοι των αλυσίδων φαστ-φουντ McDonald's Corp, Wendy's Restaurants LLC, Burger King Worldwide Inc και άλλων εταιρειών απήργησαν την Πέμπτη 29 Αυγούστου στις ΗΠΑ. Οι απεργοί ζητούν ελάχιστο μισθό 15 δολαρίων την ώρα, δηλαδή περισσότερα από το διπλάσιο του σημερινού ελάχιστου μισθού, που είναι 7,25 δολάρια, καθώς και το δικαίωμα να συνδικαλιζονται.

Το κίνημα άρχισε το Νοέμβριο στη Νέα Υόρκη με 200 απεργούς. Τον Ιούλιο επεκτάθηκε σε επτά πόλεις, μεταξύ των οποίων η Νέα Υόρκη, το Σικάγο και το Ντιτρόιτ, και τον Αύγουστο σε πάνω από πενήντα πόλεις, όπως Βοστώνη, Σικάγο, Ντένβερ, Ντιτρόιτ, Χάρτφορντ, Χιούστον, Λος Άντζελες, Μέμφις, Μίλγουοκι, Όκλαντ, Ράλεϊ, Τάμπα.

Οι περισσότεροι από τους εργαζόμενους έχουν παιδιά και προσπαθούν να ζήσουν την οικογένειά τους, δεν πρόκειται για εφήβους, όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Ο μέσος μισθός τους (των «στελεχών» συμπεριλαμβανομένων) είναι 9,08 δολάρια την ώρα, πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας για όποιον εργάζεται 40 ώρες τη βδομάδα. Όμως οι περισσότεροι δεν εργάζονται με καθεστώς πλήρους απασχόλησης. Οι οργανωτές της απεργίας θεωρούν πως οι εργαζόμενοι ανταποκρίθηκαν πολύ καλά στην απεργία και ότι παρά τον φόβο τους είναι πρόθυμοι να συνεχίσουν αυτό τον αγώνα, μιας και τον θεωρούν σημαντικό για την αξιοπρέπεια των ιδίων και των οικογενειών τους.

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Δολοφονήθηκε τη Δευτέρα 12 Αυγούστου συνδικαλίστρια, στέλεχος του «συντηρητικού» συνδικάτου των εργαζομένων στα ορυχεία NUM, μπροστά στο σπίτι της στη Μαρίκάνα, κοντά στο μεταλλείο πλατίνας, έναν χρόνο μετά την εν ψυχρώ δολοφονία 34 απεργών μεταλλωρύχων και τον τραυματισμό 78 από καταγισμό πυρών της αστυνομίας εναντίον απεργών του ριζοσπαστικού συνδικάτου AMCU.

Το συνδικάτο NUM, το οποίο πρόκειται στην κυβέρνηση του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου, βρίσκεται σε διαμάχη με το συνδικάτο AMCU, το οποίο είχε οργανώσει την απεργία του 2012, γι' αυτό και η αστυνομία προσπαθεί να αποδώσει την δολοφονία στις μεταξύ τους διαφορές. Η απεργία στη Μαρίκάνα τερματίστηκε τον Οκτώβριο του 2012, αλλά οι εκφοβισμοί, οι προπηλακισμοί και οι επιθέσεις σε συνδικαλιστές συνεχίζονται σχεδόν καθημερινά και έχουν στοιχίσει περίπου 20 ζωές μέσα σε περίπου έναν χρόνο. Ο Μπουλέλο Ενκάπο, στέλεχος του συνδικάτου NUM, δολοφονήθηκε επίσης τον Ιούνιο. Ένα μέλος του AMCU βρέθηκε τον Ιούνιο νεκρό, σε αποσύνθεση και με τα άκρα δεμένα σε ένα ορυχείο της Ξοτράτα, στη γειτονική επαρχία Λιμπόπο. Οι αρχές παρόλα αυτά κινούν τις έρευνες όσο μακρύτερα γίνεται από την ιδιοκτήτρια εταιρία Λόμβιν, ενώ έναν χρόνο μετά, ακόμη δεν έχουν βγάλει πόρισμα για το περσινό μακελειό.

Ισπανία: Πολιτικές και κοινωνικές αναταράξεις

Τον Μάιο ο πρωθυπουργός της Πορτογαλίας Πάσους Κουέλιου ανακοίνωσε νέο πακέτο μέτρων ύψους 6 δις ευρώ μέχρι το 2016. Δήλωσε “αν διστάζαμε τώρα, αυτό θα κατάφερνε βαρύ πλήγμα στην αξιοπιστία που έχουμε ήδη ανακτήσει” και πως τα μέτρα αποσκοπούν στο να αποφευχθεί ένα δεύτερο μνημόνιο! Το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα επέβαλε την αύξηση των ωρών εργασίας για τους δημόσιους υπαλλήλους από τις 35 στις 40 την εβδομάδα, πρόγραμμα εθελούσιας εξόδου 30 χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων (σε σύνολο περίπου 700 χιλιάδων), την αύξηση της κατώτερης ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 65 στα 66 έτη, την επιβολή έκτακτων εισφορών στους συνταξιούχους κλπ. Παρόλα αυτά, το έλλειμμα υπολογίζεται να φτάσει στο 5,5% του ΑΕΠ, ενώ η συρρίκνωση του ΑΕΠ για το 2013 υπολογίζεται στο 2,3%. Η ανεργία έχει ήδη ξεπεράσει το 18%, ιστορικό ρεκόρ για τη χώρα.

Λίγες μέρες μετά την εξαγγελία των μέτρων ο υπουργός Οικονομικών Βίτορ Γκασπάρ πανηγύριζε για τη μερική έξοδο της Πορτογαλίας στις αγορές. Το πορτογαλικό δημόσιο “κάταφερε” να αντλήσει 3 δις ευρώ με το ληστρικό επιτόκιο του 5,65%! Δύο μήνες αργότερα ο ίδιος υπουργός παραιτείται, μετά από μια γενική απεργία και μαζικές διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα, και ενώ η κυβέρνηση είχε εξαγγείλει νέο πακέτο μέτρων! Μάλιστα θα αποκαλυφθεί ότι η επιστολή παραίτησης είχε αποσταλεί στον πρωθυπουργό από τον περασμένο Οκτώβριο, δηλαδή πολύ πριν τις “θριαμβολογίες” του Γκασπάρ σχετικά με την επάνοδο της Πορτογαλίας στις αγορές!

Μια μέρα μετά την παραίτηση του υπ. Οικονομικών θα παραιτηθεί και ο υπουργός

Εξωτερικών Πάουλο Πόρτας. Ο Πόρτας είναι αρχηγός του Λαϊκού Κόμματος, του μικρότερου εταίρου της κεντροδεξιάς κυβερνητικής συμμαχίας. Χωρίς τη στήριξή του, η κυβέρνηση Κουέλιου χάνει την κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Ο Κουέλιου, αφού δήλωσε ότι “τα σημερινά γεγονότα ήταν απρόβλεπτα”, δεν έκανε αποδεκτή την παραίτηση του Πόρτας, μπροστά “στην απειλή της πολιτικής αποσταθεροποίησης που αυτή θα προκαλούσε”.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν τόσο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Καβάκο Σίλβα όσο φυσικά και ο (Πορτογάλος) πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Μπαρόζο: “Αυτή η λεπτή κατάσταση απαιτεί να επιδειχθεί μεγάλο αίσθημα ευθύνης από όλες τις πολιτικές δυνάμεις και όλους τους πολιτικούς ηγέτες” δήλωσε, καλώντας τη Λισαβόνα να “ξεκαθαρίσει την κατάσταση το συντομότερο δυνατόν”. Τελικά ο Πόρτας, μετά από παζάρια, αναβαθμίστηκε σε αναπληρωτή πρωθυπουργό και συνέχισε να στηρίζει την κυβέρνηση.

Στο μεταξύ, στην Ισπανία, το όνομα του πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι αναμείχθηκε σε οικονομικό σκάνδαλο με παράνομες χρηματοδοτήσεις του κυβερνώντος Λαϊκού Κόμματος. Ο ταμίας του κόμματος βρίσκεται στη φυλακή. Ο ίδιος κατέθεσε ότι είχε δώσει προσωπικά στον Ραχόι 25.000 ευρώ μαύρα χρήματα. Παρόλα αυτά, ο Ραχόι αρνήθηκε ότι έχει ανάμειξη στο σκάνδαλο και αρνήθηκε να παραιτηθεί.

Η ανεργία στην Ισπανία βρίσκεται στο 25%, και στους νέους κάτω των 24 ετών στο 43%. Ο αριθμός των ανέργων φτάνει τα πέντε εκατομμύρια. Υπάρχουν 1,2 εκ. οικογένειες που δεν εργάζεται κανένα μέλος τους.

Αργεντινή - Προκριματικές Εκλογές: Μεγάλη επιτυχία των τροτσικιστών

Η κυβέρνηση Κίρχνερ γνώρισε βαρύτερη ήττα στις προκριματικές εκλογές στις 11 Αυγούστου, που προηγούνται των εθνικών του Οκτώβρη. Το «Μέτωπο για τη Νίκη» έπεσε από 54% τον Οκτώβρη του 2011 σε μόλις 26% (29% αν προστεθούν κάποιοι σύμμαχοί του), χάνοντας σχεδόν 4 εκ. ψήφους. Η Δεξιά επιχείρησε να εμφανιστεί ανανεωμένη και βγήκε οριακά κερδισμένη, μέσα όμως από εθδραυστες εκλογικές συμμαχίες.

Υπήρχε όριο 1,5% για τη συμμετοχή στις εκλογές του Οκτωβρίου, όπου θ' ανανεωθεί μέρος του Κογκρέσου. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν για πρώτη φορά οι νέοι άνω των 16 ετών. Το αποτέλεσμα δείχνει ότι το κόμμα της Κίρχνερ θα αποδυναμωθεί και μετά τις εκλογές του Οκτώβρη και σίγουρα δεν θα πετύχει πλειοψηφία 2/3 στο Κογκρέσο, ώστε ν' αλλάξει το Σύνταγμα (με στόχο τρίτη συνεχόμενη προεδρική θητεία της Κίρχνερ).

Αυτό που ξεχωρίζει είναι η μεγάλη επιτυχία που κατέγραψε η επαναστατική αριστερά (τροτσικιστική στην πλειοψηφία της), κερδίζοντας συνολικά πάνω από το 10%. Το Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων (ΜΑΚ), που αποτελείται από τις τροτσικιστικές οργανώσεις Εργατικό Κόμμα, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, Σοσιαλιστική Αριστερά, κέρδισε γύρω στους 900.000 ψήφους (600.000 το 2011) και αναδείχθηκε τέταρτο κόμμα. Μαζί με τις ψήφους του επίσης τροτσικιστικού Νέο Κίνημα προς το Σοσιαλισμό (200.000), ξεπερνάει το 1 εκ. ψήφους, εκλέγοντας αρκετούς βουλευτές και συγκλητικούς.

Οι ψήφοι του ΜΑΚ είναι επικεντρωμέ-

νοι στις μεγαλύτερες περιφέρειες (Μπουένος Αϊρες 3,67%, Κόρδομπα 9,2%, Σάντα Φε 2,65%, Μεντόσα 7,61%, Τουκουμάν 3,93%) και τις βιομηχανικές περιοχές όπου συγκεντρώνεται η πλειοψηφία της εργατικής τάξης, αλλά και πανεθνικά, όπως στο Ροζάριο (4,3%), Νεουκέν (7%), Χουχούι (9,5%) κ.α. Σε μερικές περιπτώσεις, όπως στην πολιτεία της Σάλτα όπου το Εργατικό Κόμμα κατέβηκε αυτόνομα, κερδίζει διψήφιο ποσοστό (12%) και δεύτερο κόμμα με 17,5% στην πρωτεύουσα της Σάλτα).

Η εκκωφαντική πτώση της Κίρχνερ δεν αντανάκλα μόνο την κρίση της οικονομίας, που χτυπιέται ξανά από την παγκόσμια κρίση, δημιουργώντας όλο και μεγαλύτερα προβλήματα στην εργατική τάξη αλλά και στους επίδοξους διαχειριστές του καπιταλισμού με «ανθρώπινο πρόσωπο». Είναι αποτέλεσμα και της πολιτικής κρίσης, της αστάθειας ή αδυναμίας των αστικών κομμάτων και των κοινωνικών συμμαχιών που το κίρχνερικό μπλοκ είχε προσπαθήσει να χτίσει μετά την χρεοκοπία και εξέγερση του 2001, βασισμένο στην ανάκαμψη της οικονομίας. Σε συνδυασμό με τα **ιστορικά αποτελέσματα** της επαναστατικής αριστεράς, αντανάκλα ένα νέο κύμα αγώνων και ριζοσπαστικοποίησης που γνωρίζει η αργεντινική εργατική τάξη (υπάρχει και σ' άλλες χώρες της Λ. Αμερικής, π.χ. Βραζιλία, Βολιβία), ένα προτσές ανασυγκρότησης- ανασύνθεσης (όχι μόνο αγώνες, αλλά και αλλαγή συσχετισμών σε συνδικάτα με δημιουργία τάσεων που αντιπολιτεύονται τη γραφειοκρατία ή και παίρνουν την ηγεσία) – και όπου οι επαναστατικές τροτσικιστικές οργανώσεις πρω-

Από το σύνολο των ανέργων οι 800.000 δεν έχουν δικαίωμα ούτε στο ελάχιστο επίδομα των 420 ευρώ. Ένας στους πέντε Ισπανούς ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας. Από το 2008, όταν έσκαψε η φούσκα των ακινήτων, 400.000 οικογένειες έχουν χάσει το σπίτι τους. Τα “κόκκινα” δάνεια, στεγαστικά και γενικά στον κατασκευαστικό τομέα, ανέρχονται σε 181 δις ευρώ. Αναμένεται περαιτέρω πτώση των τιμών των ακινήτων και τριπλασιασμός του ρυθμού των κατασχέσεων το 2013.

Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να στρέψει το πολιτικό ενδιαφέρον μακριά από αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, ο Ραχόι άρπαξε την ευκαιρία που του προσέφερε η βρετανική κτήση του Γιβραλτάρ, όταν παρεμπόδισε, με τη δημιουργία ενός τεχνητού υφάλου, τη δυνατότητα των ισπανών ψαράδων να ψαρεύουν σε μια περιοχή πλούσια σε θαλασσινά.

Η Μαδρίτη αντέδρασε ξεκινώντας εξονυχιστικούς ελέγχους στα σύνορα με το Γιβραλτάρ, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν ουρές χιλιομέτρων. Η Βρετανία κατήγγειλε την Ισπανία ότι παραβιάζει το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της ΕΕ και έστειλε μια φρεγάτα στο Γιβραλτάρ!

Ο δικομματισμός στην Ισπανία καταρρέει. Σύμφωνα με πρόσφατες σφυγμομετρήσεις, τα ποσοστά των δύο μεγάλων κομμάτων PP (Λαϊκό Κόμμα) και PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα), που συγκέντρωναν παραδοσιακά πάνω από το 75% των ψήφων, κινούνται πλέον γύρω στο 50%, συγκεντρώνοντας 23% με 25% το καθένα. Η IU (Ενωμένη Αριστερά) εκτινάσσεται στο 15% (από 6,9% το 2011). Σε άνοδο βρίσκεται και το κόμμα UryD (“αντιμνημονιακή λαϊκή” δεξιά), που κινείται στο 14%. Όμως και τα αντι-

τοστατούν, έχοντας δημιουργήσει **σημαντικές ρίζες** και έχοντας ηγηθεί σε πολλές περιπτώσεις.

Πρόκειται αναμφίβολα για ένα γεγονός **διεθνούς σημασίας** για το τροτσικιστικό αλλά και το επαναστατικό κίνημα συνολικά. Πρώτη φορά μετά το συνολικό 10% της πρώην LCR (Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα, τμήμα της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς – αυτοδιαλύθηκε για να φτιαχτεί το λεγόμενο Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα, που σήμερα παραπαίει) και της Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη) το 2002 στη Γαλλία αγγίζουν ανάλογα ποσοστά τροτσικιστικά κόμματα. Αυτή η επιτυχία είναι μια γροθιά στους ιεροκήρυκες των «πλατιών αντικαπιταλιστικών/αριστερών μετώπων» και δείχνει τις τεράστιες δυνατότητες που υπάρχουν για την οικοδόμηση επαναστατικών οργανώσεων και την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς (καθήκον που πέταξε στα σκουπίδια η ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας). Αφετέρου δείχνει σε εθνική κλίμακα και μια διεθνή, γενική τάση, την αποδυνάμωση ή και εξαφάνιση των σταλινικών/μαοσταλινικών οργανώσεων, την ενδυνάμωση ή και ηγεμονία των τροτσικιστικών ή τροτσικίζουσων δυνάμεων μέσα στην επαναστατική αριστερά.

Αυτά τ' αποτελέσματα μπορούν ν' ανοίξουν νέους δρόμους για την οικοδόμηση ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος στην Αργεντινή αλλά και συνολικά στη Λατινική Αμερική. Ταυτόχρονα, μεγαλώνουν την ευθύνη στις επαναστατικές τροτσικιστικές δυνάμεις για το πώς θα διαχειριστούν αυτή την επιτυχία, για να μην χαθεί μια ευκαιρία κατά πως όλα δείχνουν πάρα πολύ σημαντική.

ΕΕ αισθήματα βρίσκονται σε αλματώδη άνοδο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το “Μανιφέστο για την έξοδο της Ισπανίας από το Ευρώ”, που υπέγραψαν 90 ισπανοί οικονομολόγοι, επιστήμονες άλλων ειδικοτήτων, συνδικαλιστές, δημοσιογράφοι κλπ. Βασικός πρωτεργάτης της πρωτοβουλίας είναι ο πρώην γραμματέας του ΚΚ Ισπανίας και πρώην συντονιστής της Ενωμένης Αριστεράς Χούλιο Ανγκίτα και το Μέτωπο Πολιτών που έχει ιδρύσει. Στο Μανιφέστο, πέρα από το Μέτωπο Πολιτών, συσπειρώθηκαν γνωστοί οικονομολόγοι (Πέδρο Μόντες, Χουάν Μαρτίν Σέκο, Κάρλος Μαρτίνεθ), γνωστοί διανοούμενοι (Μανόλο Μονερέο, Χοακίν Ταφάλια, Χουάν Ραμόν Καπέλα, Μιγκέλ Ριέρα) και αρκετοί συνδικαλιστές που πρόσκεινται στην αριστερή πτέρυγα του συνδικάτου Εργατικές Επιτροπές (CCOO). Το Μανιφέστο άσκησε πίεση και στην Ενωμένη Αριστερά, που αναγκάστηκε να ανοίξει και αυτή τη συζήτηση για το θέμα του ευρώ και της ΕΕ, αλλά χωρίς να πάρει θέση υπέρ της εξόδου.

Ο ζουρλομανδύας του ευρώ και της ΕΕ έχει αρχίσει να ξηλώνεται σε όλα τα νότια άκρα του. Οι πολιτικές εξελίξεις στις χώρες του νότου, η άνοδος του κινήματος αλλά και ο πολιτικός σεισμός που αναμένεται στις επερχόμενες ευρωεκλογές θα αλλάξουν το πολιτικό τοπίο και τους συσχετισμούς σε όλη την ΕΕ.

Προ των πυλών η ιμπεριαλιστική εισβολή στη Συρία

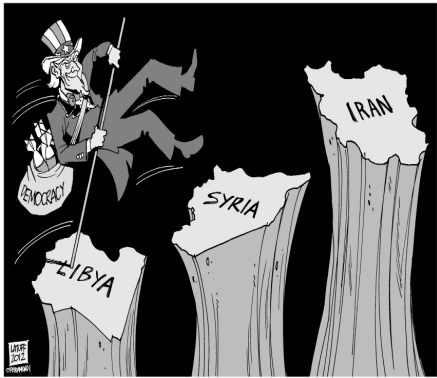
Πυρετωδώς ετοιμάζουν τις πολεμικές μηχανές τους οι γνωστές για «τις ανθρωπιστικές τους ευαισθησίες» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης προκειμένου να σώσουν και το συριακό λαό μετά τους Γιουγκοσλάβους, τους Ιρακινούς, τους Αφγανούς και τους Λίβυους, που έχουν πληρώσει πανάκριβα και ακόμα πληρώνουν τη δική τους «σωτηρία». Έχουν, μάλιστα, επιστρατεύσει όλους τους διαθέσιμους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς για να δικαιολογήσουν τη νέα βαρβαρότητα που ετοιμάζονται να σπείρουν με πρόσχημα τη χρήση χημικών όπλων από το καθεστώς Άσαντ εναντίον αμάχων –σενάριο παρόμοιο με τα όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσέιν– χωρίς να μπαίνουν στον κόπο να εξηγήσουν γιατί ο ιμπεριαλιστικός ανθρωπισμός ξύπνησε από τα τελευταία 322 θύματα της χημικής επίθεσης και όχι από τα προηγούμενα 100.000 θύματα (7.000 εκ των οποίων είναι παιδιά), τα 2 εκ. πρόσφυγες και το 1 εκ. εκτοπισμένους του συριακού εμφυλίου που μαίνεται τα τελευταία 2,5 χρόνια, ή από τους 1.300 νεκρούς του πρόσφατου στρατιωτικού πραξικοπήματος στην Αίγυπτο κ.λπ.

Προθέσεις που δεν κρύβονται

Ούτως ή άλλως, κανέναν δεν μπορούν πλέον να κοροϊδέψουν για τις πραγματικές τους προθέσεις, που έχουν να κάνουν με την επιβολή των συμφερόντων τους στην περιοχή και τα παιχνίδια εξουσίας που παίζονται εντός και εκτός

των χωρών τους. Έτσι, μια προσεκτική παρατήρηση της κατάστασης που είχε διαμορφωθεί τελευταία στην περιοχή εξηγεί την ξαφνική αφύπνιση της «ανθρωπιστικής ευαισθησίας» των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, καθώς και των τούρκων και αράβων συνεργατών τους, αλλά και την παράτολμη απόφαση του Ομπάμα να εμπλακεί σ' έναν ακόμα πόλεμο στην περιοχή.

Φανερή ήταν το τελευταίο διάστημα η αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, στο συριακό εμφύλιο, υπέρ των καθεστωτικών δυνάμεων και η αναπάντεχη σταθεροποίηση τους με την ενεργή βοήθεια της Χεζμπολάχ και της Ρωσίας. Ο στόχος, λοιπόν, των ΗΠΑ και των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών και φιλοϊμπεριαλιστών να διατηρήσουν στην εξουσία το υπάρχων καθεστώς –με το οποίο, ως γνωστόν, είχαν συνεργαστεί θαυμάσια στο παρελθόν– αλλά χωρίς τον Άσαντ και κάτω από μεγαλύτερο έλεγχο, ανατρεπόταν και μάλιστα με τον εμφανή πλέον κίνδυνο της δημιουργίας ενός νέου ισχυρού άξονα Ιράν–Συρίας–Χεζμπολάχ και, επιπλέον, της μεγάλης ενίσχυσης του ρόλου της Ρωσίας στην περιοχή. Την ίδια ώρα, μέσα στο συνολικό πνεύμα των αντικαθεστωτικών συριακών δυνάμεων υπερισχύουν μεν οι ισλαμικές ομάδες έναντι των γνήσιων επαναστατικών δυνάμεων που ξεπήδησαν από την Αραβική Άνοιξη (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχουν σταματήσει οι διεργασίες και η οργάνωση του κόσμου στη βάση), πρόκειται όμως για στοιχεία ακραία που στηρίζουν την υπεροχή τους στη χρη-

ματοδότηση, τον εξοπλισμό και την ενίσχυση τους από τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, καθώς και τις σφαγές και την τρομοκρατία του λαού. Πρόκειται άλλωστε για ομάδες που ούτε οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές μπορούν να ελέγξουν.

Δυσκολίες που αυξάνονται

Παρά την κλιμάκωση της ομοβροντίας δηλώσεων και απειλών, με σηματοφόρους το βρετανό πρωθυπουργό Κάμερον και το γάλλο πρόεδρο Ολάντ, είναι φανερό ο δισταγμός του Ομπάμα να πάρει την τελική απόφαση της εισβολής, παρακάμπτοντας ακόμα και τον ΟΗΕ, όπως είχε διαφανεί στην αρχή. Τελευταία προσπάθεια να κερδίσει χρόνο είναι η υποχώρησή του να ζητήσει την έγκριση του Κογκρέσου, πίσω από την οποία κρύβεται η συσσώρευση εμποδίων και δυσκολιών:

Παρά την καταγιστική προπαγάνδα, η αμερικανική κοινή γνώμη είναι στην πλειοψηφία της αντίθετη στην επέμβαση. Επιπλέον, η απόρριψη από τη Βουλή των Κοινοτήτων της πρότασης του Κάμερον για συμμετοχή της Βρετανίας, πέρα από μεγάλη ήττα για το βρετανό πρωθυπουργό, αποτελεί τεράστιο πλήγμα και για τον Ομπάμα, που χάνει το δεξί του χέρι. Παράλληλα, μετά την αποστασιοποίηση της Γερμανίας και μιας σειράς άλλων χωρών, οι μόνες δυνάμεις που τάσσονται ανεπιφύλακτα υπέρ της επέμβασης, πέρα από τα φιλοαμερικανικά αραβικά καθεστώτα, είναι η Τουρκία και η Γαλλία (και εδώ με την κοινή γνώμη να αντιτίθεται). Επιπλέον, στην περίπτωση της Συρίας, μιλάμε για ένα καθεστώς με ισχυρό οπλοστάσιο και ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις που δεν σκοπεύουν να παραδώσουν εύκολα τα όπλα, όπως άλλωστε το έχουν αποδείξει. Το ρίσκο, λοιπόν, για τον Ομπάμα θα είναι τεράστιο, παρόλο που σχεδιάζει περιορισμένη ολιγοήμερη επέμβαση από αέρα και θάλασσα, χωρίς χερσαίες δυνάμεις. Η μέχρι τώρα εμπειρία έχει δείξει ότι τέτοιοι σχεδιασμοί μένουν συνήθως στα χαρτιά και πέρα από το νέο αιματοκύλισμα και τη νέα πληγή που ανοίγει στην περιοχή, άγνωστες είναι οι ευρύτερες επιπτώσεις με δεδομένη την εξαιρετικά εύφλεκτη κατάσταση στην ευρύτερη Μέση Ανατολή.

Και τι να πει κανείς για την ελληνική κυβέρνηση, που πριν ακόμα αποφασιστεί η εισβολή, έσπευσε να προσφέρει γη και ύδωρ στους εισβολείς, προβάλλοντας τις συμμαχικές υποχρεώσεις της χώρας και επιβεβαιώνοντας, για ακόμα μια φορά, τη δουλική συμπεριφορά της. Χρέος μας είναι να σηκώσουμε το ανάστημα του λαού μας διαδηλώνοντας την αντίθεσή μας στην επέμβαση και την αλληλεγγύη μας στο συριακό λαό.

Ανακοίνωση της Ο.Κ.Δ.Ε. για την Συρία

Όχι στην επέμβαση των ιμπεριαλιστών - Νίκη στις επαναστατικές δυνάμεις

Η απειλή μιας γενικευμένης σύγκρουσης στη Μ. Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή, είναι ορατή περισσότερο από ποτέ. Η επαπειλούμενη στρατιωτική επέμβαση στη Συρία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με τη βοήθεια, ενδεχόμενα, του γαλλικού ιμπεριαλισμού και τη συμπαράσταση ψοφοδεών δυνάμεων τύπου Σαμαρά-Βενιζέλου, οδηγεί αναπόφευκτα σε μια τέτοια καταστροφική εξέλιξη.

1. Για ακόμη μια φορά οι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι αμερικάνοι, με κατασκευασμένα στοιχεία από τους ίδιους, όπως τόσες φορές στο παρελθόν (π.χ. «όπλα μαζικής καταστροφής» του Σαντάμ, Λιβύη κ.λπ.), θέλουν να επέμβουν στη Συρία προκειμένου: **α)** Να ανακόψουν τη διαρκή πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση των αραβικών εργατικών-λαϊκών-πλειριακών μαζών, που πάνω από δυο χρόνια κινητοποιούνται κατά εκατομμύρια και με χιλιάδες θύματα. **β)** Να εγκαθιδρύσουν ένα καθεστώς πλήρως φιλικό και υποταγμένο σ' αυτούς. **γ)** Να μπορέσουν να σταθεροποιήσουν κάπως την κατάσταση στην περιοχή, που βρίσκεται σε μια πρωτοφανή αναστάτωση και αναταραχή. **δ)** Να ενισχύσουν τη στρατιωτική δικτατορία που πρόσφατα επέβαλαν στην Αίγυπτο και πάνω απ' όλα το σιδερένιο χέρι τους στην περιοχή, το Ισραήλ. **ε)** Να ανοίξουν το δρόμο για την επίθεση στο Ιράν ή για την ανατροπή της ισλαμικής κυβέρνησης. Να αποτρέψουν τον κίνδυνο επέκτασης των γεγονότων και ενδεχόμενα την ανατροπή των μοναρχικών/σκοταδιστικών καθεστώτων στην Αραβική χερσόνησο και την Ιορδανία. Να τελειώνουν με το παλαιστινιακό και τη Χεζμπολάχ του Λι-

βάνου. Να «επέμβουν» στη Τυνησία και στη Λιβύη για να βάλουν τέρμα στο χάος που δημιουργήσε η ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι. **στ)** Να εδραιώσουν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή. Να ελέγξουν τα πολύ μεγάλα κοιτάσματα φυσικού αερίου (και πετρελαίου) στην περιοχή της Λεβαντίνης, αλλά και σ' ολόκληρη τη Μ. Ανατολή, στη Λιβύη και το Μαγκρέμπ.

2. Το καθεστώς των Μπααθιστών, έτσι όπως εξελίχθηκε με επικεφαλής τον Μπασάρ Αλ Άσαντ, είναι μια στυγνή δικτατορία, που εκμεταλλεύεται και καταπιέζει με τον πιο άγριο τρόπο τις εργατικές, λαϊκές και πληβειακές μάζες της Συρίας. Ευθύνεται για εγκλήματα τόσο κατά του συριακού λαού όσο και κατά των Παλαιστινίων, Λιβανέζων κ.λπ. Αποτελεί μύθο, προερχόμενο κυρίως από τους σταλινικούς, ότι το καθεστώς Άσαντ είναι εχθρικό προς το Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Η στάση του απέναντι στους ιμπεριαλιστές ήταν περίπου ίδια με το καθεστώς Καντάφι. Όσο αντιδημοκρατικό και τυραννικό κι αν είναι το καθεστώς Άσαντ, οι ιμπεριαλιστές δεν έχουν κανένα δικαίωμα να επιβάλλουν την «ειρήνη», τη «δημοκρατία», τον «πολιτισμό» τους, τη βάρβαρη και απάνθρωπη κατοχή τους όπως έκαναν στο Ιράκ και στη Λιβύη. Τόσο περισσότερο μάλιστα, όταν αυτούς που υποστηρίζουν είναι μισοφόροι σκοταδιστές χρηματοδοτούμενοι και εξοπλιζόμενοι από την Τουρκία, το Ισραήλ και τις φεουδαρχικές μοναρχίες του Κόλπου. Καμιά υποστήριξη δεν πρέπει να δοθεί σε δυνάμεις που θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς Άσαντ αλλά που επιδιώκουν να επιβάλλουν

ένα καθεστώς απείρως χειρότερο.

3. Πρέπει να δοθεί κάθε δυνατή βοήθεια στις επαναστατικές-λαϊκές δυνάμεις, που παρά τις δυσκολίες, τις αντίξοες συνθήκες, είναι παρούσες και μάχονται για δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, αξιοπρέπεια και κοινωνική δικαιοσύνη. Δυνάμεις που δεν ανήκουν στο άλλο αντιδραστικό μπλοκ της Ρωσίας και του Ιράν, που με κάθε μέσο υποστηρίζουν το καθεστώς Άσαντ.

4. Η μνημονιακή κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, βασιλικότερη του βασιλέως, τάχθηκε αμέσως στο πλευρό των ιμπεριαλιστών. Ακόμη και τώρα που οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές μένουν σχεδόν μόνοι τους, οι μόνοι που τους ακολουθούν είναι αυτοί οι εγκληματίες σε βάρος του ελληνικού λαού, που με την πολιτική τους έχουν καταδικάσει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία στην ανεργία, τη φτώχεια και την πείνα. Τα ανδρείκελα της Μέρκελ και του Ομπάμα είναι έτοιμα, για ακόμη μια φορά, με την παραχώρηση κάθε είδους διευκόλυνσης και βοήθειας να συμμετάσχουν σ' ένα νέο καταστρεπτικό πόλεμο για τους λαούς της ευρύτερης περιοχής. Αυτός είναι ένας ακόμη λόγος να παλέψουμε για την ανατροπή της άθλιας και επικίνδυνης συγκυβέρνησης των δυο αστικών κομμάτων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ.

- Κάτω το τυραννικό καθεστώς Άσαντ
- Όχι στην επέμβαση της Τουρκίας, του Ισραήλ και των μοναρχιών του Κόλπου
- Όχι στη βοήθεια από Ρωσία, Ιράν στο καθεστώς Άσαντ
- Ζήτω η συριακή Επανάσταση

ΟΚΔΕ – 1.9.2013

Αφιέρωμα για την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος (ε' μέρος)

Τα Ιουλιανά του 1965

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Ος «Ιουλιανά» πέρασε στην ιστορία η εργατική και λαϊκή εξέγερση-έκρηξη των μαζών στην Ελλάδα, που ξεκίνησε τον Ιούλιο του 1965 και κράτησε ως τα τέλη Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους. Πρόκειται για τρεις μήνες πρακτικά καθημερινών κινητοποιήσεων, απεργιών, συγκρούσεων με την αστυνομία και αποκλεισμών δρόμων, όπου έλαβε μέρος η συντριπτική πλειοψηφία της εργατικής τάξης αλλά και το μεγαλύτερο κομμάτι του υπόλοιπου εργαζόμενου πληθυσμού και των λαϊκών στρωμάτων, καθώς και των φοιτητών. Τα «Ιουλιανά» δημιούργησαν ανεπανόρθωτα ρήγματα στο μετεμφυλιακό κράτος και δημιούργησαν ορισμένες προϋποθέσεις για πέρασμα σε προεπαναστατική κατάσταση. Όμως η προδοσία του μεγάλου ρεφορμιστικού κόμματος της εποχής, της ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά, ελεγχόμενη από το παράνομο ΚΚΕ) οδήγησε το κίνημα σε κούραση, απογοήτευση, σύγχυση και τελικά ήττα, ανοίγοντας το δρόμο στην αντεπαναστατική «διέξοδο» της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, τη δικτατορία των συνταγματαρχών του 1967.

Αιτίες και αφορμές

Οι βαθύτερες αιτίες των «Ιουλιανών» βρίσκονται στις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις των δύο δεκαετιών που ακολούθησαν την ήττα της ελληνικής επανάστασης 1940-49:

α) Το αντικομμουνιστικό μετεμφυλιακό κράτος. Μετά τον «Εμφύλιο», οι ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα οι Αμερικάνοι, και η αστική τάξη εγκαθίδρυσαν ένα τρομοκρατικό καθεστώς επί κυβερνήσεων Ελληνικού Συναγερμού (Παπάγος) και στη συνέχεια ΕΡΕ (Καραμανλής), που απαγόρευε ουσιαστικά όλα τα στοιχειώδη δικαιώματα και ελευθερίες για την πλειοψηφία των πολιτών, στο όνομα της καταπολέμησης του κομμουνισμού (εξορίες, φυλακίσεις, αστυνομοκρατία, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, ανεξέλεγκτη δράση ακροδεξιών οργανώσεων, απαγόρευση αριστερών κομμάτων, λογοκρισία, ασφυκτικός έλεγχος του συνδικαλισμού, εκλογές «βίας και νοθείας» του 1961 κ.α.). Τα «Ιουλιανά» ήταν ως επί το πλείστον αντίδραση σ' όλο αυτό το καθεστώς, στη δημιουργία του οποίου συμβολή είχε φυσικά και το Παλάτι, παραδοσιακός πόλος συσπείρωσης της αντίδρασης, συνδεδεμένος με στρατό και ιμπεριαλιστές.

β) Η οικονομική ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού (1955-65). Την περίοδο αυτή (και μέχρι το 1973), ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε μια πολύ μεγάλη ανάπτυξη, που τον έφερε στην κατηγορία των μισοβιομηχανοποιημένων χωρών. Έτσι αυξήθηκε το μέγεθος και το κοινωνικό βάρος της εργατικής τάξης (οικοδόμοι, εργοστασιακοί εργάτες), συγκεντρώθηκαν ορισμένα κομμάτια της (σχετικά μεγάλα εργοστάσια αλλά και κρατικές επιχειρήσεις), ενώ μαζικοποιήθηκε η τριτοβάθμια εκπαίδευση (δημιουργία μεγάλου, συγκεντρωμένου φοιτητικού σώματος). Απ' αυτά τα νέα στρώματα εργατών και φοιτητών προήλθε η πρωτοπορία των «Ιουλιανών», που χαρακτηριζόταν από αυτενέργεια, έλλειψη «δουλικότητας» απέναντι στις παραδοσιακές ηγεσίες (ΚΚΕ) και μια αποστασιοποίηση από τον σταλινισμό.

γ) Η άθλια οικονομική και κοινωνική κατάσταση των εργατικών και λαϊκών μαζών της εποχής. Αυτή η ανάπτυξη δεν συνοδεύτηκε από μια έστω και μικρή αναδιανομή του

πλούτου προς όφελος των εργαζομένων και από θεσμούς κοινωνικής πρόνοιας και προστασίας, που θα βελτιώναν αισθητά το επίπεδο διαβίωσης των μαζών. Αντίθετα, η κατάσταση στις εργατικές και λαϊκές συνοικίες των πόλεων ήταν αφόρητη, η φτώχεια εκτεταμένη, ενώ οι περισσότεροι εργάτες (στην ύπαιθρο πρακτικά όλος ο πληθυσμός) ζούσαν σε συνθήκες που θύμιζαν 19ο αιώνα. Τα «Ιουλιανά» είχαν και αυτό το κοινωνικό υπόβαθρο – εξάλλου είχαν προηγηθεί πολλά χρόνια εργατικών αγώνων με επιθετικά αιτήματα (αυξήσεις μισθών, ωράρια κ.ο.κ.), καθώς και αγροτικοί και νεολαιίστικοι αγώνες.

δ) Η άνοδος των αγώνων της εργατικής τάξης από τα τέλη της δεκαετίας του 1950. Το ελληνικό εργατικό κίνημα ανασυγκροτήθηκε πολύ γρήγορα, αν σκεφτούμε το μέγεθος της ήττας του «Εμφυλίου». Από τα τέλη της δεκαετίας του 1950 και ειδικά στην καμπί της δεκαετίας του 1960, οι απεργίες και οι κάθε είδους αγώνες πολλαπλασιάστηκαν. Την 1η Δεκεμβρίου 1960, οι απεργοί οικοδόμοι (πυλώνες της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος) τσάκισαν στο δρόμο τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους, δημιουργώντας αυτοπεποίθηση και ανοίγοντας τον δρόμο για ακόμη πιο πυ-

κνούς και μαχητικούς αγώνες. Στα τέλη του 1962 ιδρύονται τα λεγόμενα «115» σωματεία (στην πραγματικότητα έφτασαν περίπου τα 700), που δρώντας έξω από τη διορισμένη ΓΣΕΕ (ελεγχόταν από την διορισμένη κλίκα των Μακρή-Θεοδώρου, σε συνεργασία με το συνδικαλιστικό της Ασφάλειας), αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά των αγώνων. Οι αγώνες γίνονταν ολοένα και πιο επίμονοι, μαχητικοί, με μεγαλύτερη διάρκεια, ενώ εμφανίστηκε ένα μαχητικό φοιτητικό κίνημα (κινητοποιήσεις για 15% για την παιδεία, ίδρυση ΕΦΕΕ του 1963) και αγώνες των αγροτών, οι οποίοι έτσι αποστασιοποιούνταν από τους «προστάτες» τους του μετεμφυλιακού καθεστώτος.

ε) Η ανασύνθεση στην αριστερά (εμφάνιση και ισχυροποίηση άκρας αριστεράς, αναζητήσεις μέσα και έξω απ' τη νεολαία της ΕΔΑ, αριστερή ηγεσία του φοιτητικού κινήματος), η άνοδος του παγκόσμιου κινήματος, οι αντι-αποικιακές και εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις (Κούβα κ.α – ιδιαίτερη ήταν η επίδραση του ζητήματος της Κύπρου, που ακόμα ήταν υπό βρετανική κυριαρχία), αλλά και ορισμένων απεργιών στην Ευρώπη, προπομπών του Μάη του 1968.

Το κίνημα

Η σύγκλιση όλων των παραπάνω δημιουργήσε σημαντικούς τριγμούς στο μετεμφυλιακό καθεστώς. Σταθμοί στην πορεία προς τα «Ιουλιανά» ήταν η δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρ. Λαμπράκη τον Μάιο του 1963, που έδωσε αφορμή για τεράστιες διαδηλώσεις στην κηδεία του, καθώς και η άνευ προηγουμένου εκλογική νίκη της ΕΚ (Ενωσή Κέντρου, υπό τον σφαγέα των Δεκεμβριανών και μέγα δημαγωγό Γ. Παπανδρέου) στις εκλογές του 1964 με 53%. Η άνοδος της ΕΚ, η οποία ήταν ένα «πείραμα» μιας μερίδας της ελληνικής αστικής τάξης που επιθυμούσε μια άλλου τύπου διαχείριση του ελληνικού καπιταλισμού και μια διαφορετική ενσωμάτωση των μαζών (σχετική χαλάρωση του αντι-

κομμουνιστικού κράτους, εκσυγχρονισμός, ευρωπαϊσμός κ.α.) εξέφραζε τους αγώνες της εργατικής τάξης αλλά ήταν και αποτέλεσμα των πολλών αυταπατών που αυτές είχαν για την ΕΚ. Αυτές ενισχύονταν στο έπακρο από την πολιτική «ουράς» που είχε η πολύ ισχυρή ΕΔΑ απέναντι στην ΕΚ, βασισμένη στην παλιά, γνώριμη, αποτυχημένη και πληρωμένη με αίμα πολιτική του «εκδημοκρατισμού» και της ανάγκης για συμμαχία των εργατών με την υποτιθέμενη προοδευτική αστική τάξη (η περιβόητη Εθνική Δημοκρατική Αλλαγή).

Το κίνημα ξέσπασε στις 15/07/1965, με την αποπομπή του Γ. Παπανδρέου από τον βασιλιά Κωνσταντίνο Β' πάνω στο θέμα του ελέγχου του στρατού (ζήτημα Γαρουφαλιά) και τη συνακόλουθη προσπάθεια της Αυλής να σχηματίσει κυβέρνηση με τους λεγόμενους «αποστάτες» της ΕΚ (κυβέρνηση Νόβα). Έτσι, η αντιδραστική Αυλή, οι ιμπεριαλιστές και το κομμάτι της αστικής τάξης γύρω απ' το Παλάτι έλεγαν ένα βροντερό «όχι» στο «πείραμα» της ΕΚ, η οποία δεν φαινόταν ότι μπορούσε να χαλιναγωγήσει, όπως υποσχόταν, τις εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις. Την ίδια μέρα έγιναν αυθόρμητες διαδηλώσεις με συνθήματα «Παπανδρέου», «114» (το τε-

λευταίο άρθρο του συντάγματος του 1952, όπου αναφέρεται ότι η τήρησή του επαφίεται στους ίδιους τους Έλληνες), «δεν θα περάσει ο φασισμός» κ.α. Οι διαδηλώσεις χτυπήθηκαν από την αστυνομία, όμως ο κόσμος δεν λύγισε. Την επομένη, χιλιάδες νεολαίοι διαδήλωσαν στο Σύνταγμα ενάντια στο «παλατιανό πραξικόπημα» και αμύνθηκαν στις αστυνομικές επιθέσεις με οδοφράγματα, φωτιές, ξύλα και πέτρες. Αυτή η έμπρακτη διάθεση για αυτοάμυνα έδωσε μεγαλύτερη ώθηση στο κίνημα.

Την επομένη (Σαββάτου 17/07), η ΓΣΕΕ κάλεσε συγκέντρωση στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Η διαδήλωση ήταν μισο-απαγορευμένη (επετράπη συγκέντρωση σε κλειστό χώρο), αλλά τελικά χιλιάδες εργάτες, με επικεφαλής τους οικοδόμους, πραγματοποίησαν πορεία προς το γήπεδο. Τότε ακούστηκαν τα συνθήματα για «Δημοψήφισμα» αλλά και «Γενική Απεργία», που δεν ήθελαν ούτε να τ' ακούν η ΕΚ και η ΕΔΑ, η οποία βάλθηκε με τους «εφόρους τάξης» της να χαλιναγωγήσει και να διαλύσει τον κόσμο. Όμως ο κόσμος ήρθε σε αντιπαράθεση μ' αυτούς τους «πυροσβέστες», διαδηλώνοντας ως το Σύνταγμα.

Τη Δευτέρα 19/07 πραγματοποιήθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις με αφορμή την κάθοδο του Παπανδρέου από το Καστρί στα γραφεία της ΕΚ. Όλη η Αθήνα ήταν «στο πόδι» απαιτώντας πτώση της μοναρχίας και του τρομοκρατικού καθεστώτος. Βέβαια, ο Παπανδρέου επιθυμούσε απλώς έναν συμβιβασμό με το Παλάτι, χρησιμοποιώντας τις ελεγχόμενες –όπως πίστευε– μαζικές κινητοποιήσεις. Κινητοποιήσεις έγιναν και στην επαρχία, ενώ οι «έφοροι τάξης» μάταια προσπαθούσαν να διαλύσουν ως αργά το βράδυ τους διαδηλωτές.

Την Τετάρτη 21/07 το κίνημα μπήκε σε μια δεύτερη φάση. Η αστυνομία επιτέθηκε άγρια στη φοιτητική διαδήλωση της ΕΦΕΕ, δολοφονώντας τον αριστοτέλη αγωνιστή Σωτήρη Πέτρουλα και τραυματίζοντας άλλους 150 φοιτητές. Το καθεστώς είχε δείξει τις δι-

αθέσεις του, τώρα χρειαζόταν ένα άλλο επίπεδο οργάνωσης του κινήματος (επιτροπές αγώνα και αυτοάμυνας σε χώρους εργασίας, σπουδών, γειτονίες, αύξηση της μαχητικότητας, σταθεροποίηση των αντικυβερνητικών-αντιμοναρχικών αιτημάτων, αίτημα για εκλογές για Συντακτική Συνέλευση).

Όμως τέτοια καθοδήγηση δεν υπήρχε από πουθενά. Ευτυχώς υπήρχε μια πληθώρα νέων αγωνιστών, που αυθόρμητα προσπάθησαν να καλύψουν την έλλειψη ηγεσίας. Στην κηδεία του Πέτρουλα πραγματοποιήθηκε τεράστια διαδήλωση, η οποία για άλλη μια φορά, παρά τις παραινήσεις των γραφειοκρατών ρεφορμιστών της ΕΔΑ, επέβαλλε το σύνθημα για «Δημοψήφισμα». Η ΓΣΕΕ, μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά, κήρυξε γενική απεργία στις 27 Ιουλίου, την προετοιμασία της οποίας ανέλαβαν αυθόρμητα άτυπες «επιτροπές» αγωνιστών στους χώρους εργασίας. Η ΕΔΑ δεν μπόρεσε για άλλη μια φορά να αποτρέψει την πραγματοποίηση διαδήλωσης από την πλατεία Δημαρχίας στο Σύνταγμα. Οι διαδηλωτές, καθώς προχωρούσαν, επέβαλλαν κλείσιμο όλων των καταστημάτων και σταμάτημα των συγκοινωνιών. Οι μάζες ήταν παρόντες τις επόμενες ημέρες έξω απ' τη Βουλή, για να καταδικάσουν την κυβέρνηση Νόβα, που τελικά έπεσε στις 4 Αυγούστου.

Ωστόσο η Αυλή ήξερε τις αδυναμίες του κινήματος, τη συμβιβαστικότητα του Παπανδρέου και τον πυροσβεστικό ρόλο της ΕΔΑ. Στόχος της ήταν να σχηματιστεί πάση θυσία μια κυβέρνηση «αποστατών». Αφού η αστυνομία δεν λύνιζε τους διαδηλωτές, προσπάθησε να διασπάσει την ΕΚ σε συνδυασμό με την εξάντληση του κινήματος από τις καθημερινές διαδηλώσεις και από την αδυναμία ή έλλειψη πολιτικής προοπτικής του ν' ανέβει σε ανώτερο επίπεδο, να επιβάλλει εκλογές για την καταδικη-πτώση της μοναρχίας. Στις 8 Αυγούστου ανατέθηκε η εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Στεφανόπουλο. Η ΕΚ ήταν έτοιμη να δεχθεί αυτή τη λύση, αλλά την απέτρεψε η αφόρητη πίεσης των μαζών (ο κόσμος έσκιζε μαζικά τις φιλοπαπανδρεϊκές εφημερίδες που προωθούσαν αυτή τη λύση). Νέα διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων ζητούσε έξωση της δυναστείας και Δημοψήφισμα. Ο Στεφανόπουλος παρέδωσε την εντολή στις 10 Αυγούστου.

Απ' αυτό το σημείο και έπειτα οι αδυναμίες του κινήματος και η προδοσία της ΕΔΑ, της οποίας «ριζοσπαστικότερο» σύνθημα ήταν ο «εκδημοκρατισμός της Αυλής», άρχισαν να βαραίνουν πάνω στο κίνημα. Στις 11 Αυγούστου οι διαδηλωτές δεν κινήθηκαν προς την πλατεία Συντάγματος, με την ΕΔΑ να θέτει σ' εφαρμογή ένα νέο σχέδιο συγκράτησής τους (πυκνές αλυσίδες γραφειοκρατών που τους «υποδέχονταν» πριν την αστυνομία, αλλαγή του δρομολογίου των διαδηλώσεων). Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε την επομένη, αλλά και στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ στις 17 Αυγούστου. Παράλληλα, οι μικρές αυθόρμητες διαδηλώσεις άρχισαν να σπανίζουν. Η διαδήλωση στις 18 Αυγούστου δεν ξεπέρασε τις 20.000 και δεν πλησίασε το Σύνταγμα.

Με τη βοήθεια της πολιτικής του Παπανδρέου και της ΕΔΑ, το Παλάτι ενέτεινε τις προσπάθειες για διάσπαση της ΕΚ και σχηματισμό κυβέρνησης, βάζοντας τον Στεφανόπουλο και τον Τσιριμώκο να ανεξαρτητοποιηθούν από την ΕΚ στις 16 Αυγούστου, ενώ δύο μέρες μετά έδωσε στον Τσιριμώκο την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης.

► συνέχεια στην επόμενη σελίδα

73 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι

Η ζωή του επαναστάτη μαρξιστή Λέον Νταβίντοβιτς Τρότσκι (1879 – 1940) βρέθηκε στη δίνη κοσμοϊστορικών αναταράξεων. Από την Κίνα, τη Ρωσία, τις μητροπόλεις του καπιταλισμού – ιμπεριαλισμού έως την αμερικάνικη ήπειρο η Ιστορία γεννοβολούσε φρίκες και θαύματα. Η πρώτη επιτυχημένη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία το 1917, το κύμα των επαναστάσεων στην Ευρώπη μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η αντεπανάσταση του φασισμού στη Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία, η επικράτηση του σταλινισμού στη χώρα των Σοβιέτ και τέλος ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος.

Στον Τρότσκι ανήκει η τιμή ότι βρέθηκε με τις θεωρητικές του αναλύσεις αλλά και την πολιτική του δράση συγχρονισμένος με τις ανάγκες της επαναστατικής τάξης του προλεταριάτου. Ανδρωμένος μέσα στη Ρώσικη Σοσιαλδημοκρατία, αναδείχθηκε πρόεδρος του Σοβιέτ της Αγίας Πετρούπολης στην επανάσταση του 1905. Έχοντας αυτή την εμπειρία, συνέλαβε τη δυναμική των Σοβιέτ ως οργάνων αυτοοργάνωσης της εργατικής εξουσίας και προέβλεψε την εξάπλωσή τους στο σύνολο της Ρωσίας στο επόμενο επαναστατικό κύμα. Διατύπωσε επίσης για πρώτη φορά τη θεωρία της διαρκούς επανάστασης, εκτιμώ-

ντας ότι οποιαδήποτε προοδευτική ιστορική εξέλιξη στη Ρωσία μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αργότερα, μετά την κινεζική επανάσταση του 1926-27, επέκτεινε την ισχύ της θεωρίας του για όλες τις αποικιακές – εξαρτημένες χώρες. Το 1917, ως ηγέτης της στρατιωτικής επιτροπής του Σοβιέτ της Αγίας Πετρούπολης, οργάνωσε την εξέγερση του Οκτώβρη, που έδωσε την πλήρη εξουσία στα Σοβιέτ.

Ο δεύτερος τη τάξει μετά τον Λένιν άνδρας στη Σοβιετική Ένωση οργάνωσε εκ του μηδενός και διεύθυνε τον Κόκκινο Στρατό των 5,5 εκατομμυρίων εργατών και αγροτών, που έσωσε τη νεογέννητη επανάσταση από τον στρατό των Λευκών και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους στον εμφύλιο (1917-1920). Αντιλήφθηκε γρήγορα ότι η συγκρότηση ενός επαγγελματικού στρατού δεν αρκούσε για τη νίκη επί των Λευκών. Ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ταξικός πόλεμος και ως τέτοιος έδινε τη δυνατότητα στους επαναστάτες να απογυμνώσουν τον αστικό στρατό από τους εργάτες και αγρότες στρατιώτες του, μέσω της επίκλησης των ταξικών συμφερόντων τους. Τα παραπάνω συμπεράσματα θα τον καταστήσουν τον πρώτο θεωρητικό του εμφυλίου πολέμου και θα φανούν προφητικά και στον ισπανικό εμφύλιο (1936-1939).

Από το τέλος του ρωσικού εμφυλίου

αρχίζει η πιο σημαντική και δύσκολη περίοδος στη ζωή του Τρότσκι. Η σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία μπορεί να ήταν η πρώτη δικαίωση των ιστορικών πόθων του εργατικού κινήματος, όμως ένα καρκίνωμα αναπτυσσόταν ήδη στο πρώτο εργατικό κράτος. Ο σταλινισμός, η απαλλοτρίωση δηλαδή της πολιτικής εξουσίας των εργαζομένων από μια προνομιούχο κάστα, έπιασε στον ύπνο την πλειοψηφία των ηγετών του μπολσεβίκικου κόμματος, καθώς δεν ήταν προετοιμασμένοι θεωρητικά και πολιτικά για ένα τέτοιο φαινόμενο. Το ιστορικό επίτευγμα του Τρότσκι ήταν ότι σχεδόν εν τη γενέσει του ερμήνευσε το σύνθετο φαινόμενο της γραφειοκρατικοποίησης και ηγήθηκε, διαμέσου της Αριστερής Αντιπολίτευσης, του αγώνα εναντίον της.

Η ήττα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και η επικράτηση του σταλινισμού σήμανε και την εξορία του Τρότσκι. Κυνηγημένος από τους σταλινικούς πράκτορες και ανεπιθύμητος από τις αστικές κυβερνήσεις, περιπλανήθηκε σε αρκετές χώρες, εξορίστηκε σε απομονωμένα νησιά και του επιβλήθηκαν πολλάκις περιορισμοί μετακίνησης και έκφρασης. Παρόλες τις δυσκολίες, η συμβολή του στην υπόθεση των εργαζομένων στάθηκε εξαιρετική, πρώτον με τις έσοχες αναλύσεις του για το φασιστικό φαινόμενο και δεύτερον με την ίδρυση της 4ης Διεθνούς το 1938. Κατάφερε να διακρίνει την

ιδιαιτερότητα του φασισμού και να τον διαχωρίσει από ένα οποιοδήποτε βοναπαρτιστικό καθεστώς, να τον αντιληφθεί ως προϊόν της βαθιάς σήψης των ιμπεριαλιστικών κέντρων. Κατέβαλε τεράστια προσπάθεια να διορθώσει την πολιτική του ΚΚ Γερμανίας, ώστε να αποφευχθεί η κοσμοϊστορική καταστροφή της ανόδου του φασισμού στην εξουσία.

Η παράδοση αμαχητί του ΚΚ Γερμανίας αποτέλεσε ένα ορόσημο στην πολιτική σκέψη και πράξη του Τρότσκι. Η 2η Διεθνής παρέδωσε το προλεταριάτο στο σφαγείο του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, εξ ου και η χρεοκοπία της. Η 3η Διεθνής, 15 μόλις χρόνια από την ίδρυσή της, παρέδωσε το γερμανικό προλεταριάτο στους φασίστες. Δεν έπαιρνε πια διόρθωση, όπως προσαθούσε τόσα χρόνια ο Τρότσκι μέσα από την Αριστερή Αντιπολίτευση. Χρειαζόταν μια νέα Διεθνής, η 4η Διεθνής. Το τιτάνιο έργο συνέχισης των επαναστατικών παραδόσεων και της μαρξιστικής πολιτικής στο μεσονύκτιο του αιώνα ήταν και το 'μεγαλύτερο έργο στη ζωή μου', όπως το χαρακτήρισε και ο ίδιος.

Δολοφονημένος από σταλινικούς πράκτορες στο Κογιοακάν του Μεξικού τον Αύγουστο του 1940, υψώθηκε για τους επαναστάτες μαρξιστές σε ένα πρότυπο ακλόνητης πίστης στην επαναστατική δυναμική των εργαζομένων, αδογμάτιστης σκέψης, εξέγερσης στην πανταχού παρούσα αδικία.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Τα Ιουλιανά του 1965

◀ συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Ο νέος πρωθυπουργός, πρώην σύμμαχος του ΚΚΕ στο ΕΑΜ και πρώην συνεργαζόμενος βουλευτής με την ΕΔΑ, έβαλε την αστυνομία να χτυπήσει τη διαδήλωση της νεολαίας της 19ης Αυγούστου, ενώ προηγούμενως είχε ζηλώσει τη διοίκηση της ΓΣΕΕ.

Η αστυνομική επίθεση προκάλεσε τ' αντανάκλαστικά του κινήματος, που δεν έκανε βήμα πίσω παρά την κούραση και την έλλειψη προοπτικής. Στις 20 Αυγούστου, πάνω από 50.000 διαδηλωτές συγκρούονταν με την αστυνομία ως τις δύο το πρωί της επομένης. Η αστυνομία, φοβούμενη να πλησιάσει τους διαδηλωτές, προσπαθούσε να τους διαλύσει με δακρυγόνα. Αυτοί οι διαδηλωτές σε αυτοάμυνα ήταν οι «προβοκάτορες με κόκκινα μαντίλια», όπως τους χαρακτήριζε η ΕΔΑ.

Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σ' όλες τις πόλεις. Στις 24 Αυγούστου, ημέρα που άνοιξε η Βουλή, ο Τσιριμώκος επέβαλλε αστυνομοκρατία στο Σύνταγμα. Οι συγκεντρώσεις γινόντουσαν πλέον στο θέατρο Γκλόρια, με την ΕΔΑ να προσπαθεί ν' αποτρέπει τις διαδηλώσεις. Η πίεση όμως ήταν τόσο μεγάλη που και ο Τσιριμώκος έπεσε στις 28 Αυγούστου.

ΕΚ και ΕΔΑ αρνούνταν να θέσουν το ζήτημα των εκλογών, που ζητούσε όλη η Ελλάδα, γνωρίζοντας ότι αυτές θα μεταβάλλονταν σε δημοψήφισμα κατά της μοναρχίας και του καθεστώτος, με το κίνημα να μην σταματά εκεί. Συμμετείχαν (η ΕΚ) στο «συμβούλιο του στέμματος» (άνευ ουσίας συναντήσεις με το βασιλιά με στόχο την καθυστέρηση και την κούραση των μαζών) ή διαμαρτύρονταν γιατί δεν εκλήθησαν (η ΕΔΑ). Ο Παπανδρέου πήρε την πρωτοβουλία να έρθει σε συνεννόηση με τον Κανελλόπουλο της ΕΡΕ για τη διεξαγωγή εκλογών υπό μια κυβέρνηση της ΕΡΕ. Οι δύο αστοί πολιτικοί ενώθηκαν προκειμένου να αποτραπεί μια νέα άνοδος του κινήματος. Τελικά, έπειτα από προσπάθειες δύο μηνών, το Παλάτι κατάφερε να σχηματίσει κυβέρνηση με τον Στεφανόπουλο στις 24 Σεπτεμβρίου.

Μια «ισοπαλία» ήταν όμως αδύνατη. Το Παλάτι, οι ιμπεριαλιστές, η αστική τάξη και η άκρα δεξιά δεν ήταν διατεθειμένοι να κάνουν πίσω. Το ίδιο και το εργατικό και λαϊκό κίνημα, το οποίο όμως δεν διέθετε μια ηγεσία ικανή να το οδηγήσει στη νίκη – το αντίθετο μάλιστα. Οι μάζες πάντως δεν ήταν διατεθειμένοι να κυβερνιέται όπως παλιά και το καθεστώς είχε υποστεί ανεπανόρθωτες ρωγμές. Έτσι άνοιξε ο δρόμος για την επιβολή του αντεπαναστατικού σχεδίου της δικτατορίας (ο βασιλιάς προετοίμαζε τη δική του, αλλά τον πρόλαβαν οι συνταγματάρχες). Πάρα την ήττα που σήμανε η δικτατορία και το «πάγωμα» των εξελίξεων, πολλά από τα χαρακτηριστικά των «Ιουλιανών» θα έβρισκαν ξανά τον δρόμο προς την επιφάνεια με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 και στη συνέχεια με το εργοστασιακό κίνημα του 1974-79.

Δυο νέα βιβλία του Β. Σακκάτου

Από τις εκδόσεις «Δρόμων» κυκλοφόρησαν δυο νέα βιβλία του σ. και γνωστού συγγραφέα-δημοσιογράφου Β. Σακκάτου. Το πρώτο, με τίτλο *Οι Παπατζήδες*, ασχολείται με το βίο και την πολιτεία της οικογένειας Παπανδρέου (Γεώργιος, Ανδρέας και Γιωργάκης) από της εμφάνισής της στην πολιτική σκηνή. Ο αναγνώστης, μέσα στις 96 σελ. του βιβλίου, μπορεί να βρει πλήθος πολύτιμων στοιχείων για τους Παπανδρέου και την καταστροφική τους πολιτική, που ακολούθησαν στην πολύχρονη παρουσία τους στα πολιτικά πράγματα της χώρας μας. Ο Β. Σακκάτος δεν διστάζει ν' αποκαλύψει τα πάντα και να πει την αλήθεια, μακριά από σκοπιμότητες ή οποιουσδήποτε υπολογισμούς.

Στο δεύτερο, με τίτλο *Ευρωπαϊκή Ένωση, ο Λάκκος των Λεόντων*, ο Β. Σακκάτος παρουσιάζει το αποκαλυπτικό βιβλίο των Paul Anthony Taylor (Αγγλος), Aleksandras Niedzwiecki (Πολωνή), Mathia Rath (Γερμανός) και August Kowalczyk (Πολωνός), «Οι Ναζιστικές Καταβολές της Ε.Ε. και των Βρυξελλών». Όπως φαίνεται από τον τίτλο, το βιβλίο καταπιάνεται μ' ένα ειδικό αλλά και ενδιαφέρον θέμα. Το βιβλίο είναι μικρό και η παρουσίαση που κάνει ο Β. Σακκάτος, όπως και τα δικά του σχόλια, διευκολύνουν τον αναγνώστη να γνωρίσει και απ' αυτή την πλευρά την Ε.Ε., που τόσα δεινά έχει προκαλέσει στους εργαζόμενους.

Ο σ. Β. Σακκάτος (γεννήθηκε το 1930) από πολύ μικρή ηλικία εντάχθηκε στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα της χώρας μας αλλά και της Γερμανίας, όπου είχε μεταναστεύσει (1960–1992) τα δύσκολα εκείνα χρόνια. Εργάστηκε σαν εργάτης-μηχανουργός, υπήρξε στέλεχος επί 25 χρόνια του μεγάλου γερμανικού Συνδικάτου Μετάλλου (IG METALL), ανέπτυξε μεγάλη αντιδικτατορική δράση και ταυτόχρονα ασχολήθηκε με την άλλη μεγάλη του «αγάπη», τη δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία (μέλος της Ένωσης Γερμανών Δημοσιογράφων και της Ομοσπονδίας Γερμανών Συγγραφέων και του Συνδικάτου ΜΜΕ, μέλος και τ. μέλος του ΔΣ της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών κ.λπ.).

Σ' αυτό το μικρό σημείωμα είναι αδύνατο να παραθέσουμε όλο το συγγραφικό έργο του σ. Β. Σακκάτου, θα αρκεστούμε μόνο ενδεικτικά και σε έργα του που μπορούν σήμερα να βρεθούν: Η δική μου με τη Σύνο-

δο για το βιβλίο του Λουνατσάρσκι (εκδόσεις Αλφειός 1987), Κουβέντες από τη Σκοπιά ενός Μετανάστη (εκδόσεις Τριταία 1978), Στρατιώτης Β' Κατηγορίας (πολλές εκδόσεις, τελευταία από εκδόσεις Δρόμων 2007), Κουρδιστάν, Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων (πολλές εκδόσεις, τελευταία από εκδ. Στράβωνας/Εοτία 1995), Μεραρχία Άκουι, η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά (εκδ. Εοτία 2002, εκδόθηκε και στα ιταλικά), Ανδρέας Λασκαράτος και Μικελής Αβλιχός. Δυο μεγάλοι κεφαλλονίτες σατυρικοί (εκδόσεις Εντός 2000). Έχει γράψει και δυο θεατρικά έργα, τα οποία δεν έχουν εκδοθεί, το ένα μάλιστα, *Ο Αλαμάνος* (γράφτηκε στη Δ. Γερμανία το 1961) έχει τιμηθεί με το Α' Βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών για ανέκδοτο θεατρικό έργο, στις 27/01/1997.

Τέλος, να αναφέρουμε το πολυσέλιδο βιβλίο του (336 σελίδες μεγάλου σχήματος) με τίτλο «Παντελής Πουλιόπουλος, ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας», όπου ο αναγνώστης θα βρει πολύτιμο υλικό για τον Παντελή Πουλιόπουλο, αυτή τη μεγάλη επαναστατική φυσιογνωμία του επαναστατικού μαρξισμού της χώρας μας. Το βιβλίο, όπως φαίνεται και από τον τίτλο, δεν περιορίζεται μόνο στον Π.Π. Υπάρχει αρκετό υλικό από τα περίφημα «Τετράδια της Ακροναυπλίας», δηλαδή τις σημειώσεις όπου περιέχονται οι συζητήσεις που έγιναν στις φυλακές της Ακροναυπλίας από το 1939 μέχρι το 1942, μεταξύ της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ, Π. Πουλιόπουλος) και της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Ένωσης Ελλάδας (ΚΔΕΕ, Α. Στίνας).

Αίγυπτος

Η πάλη των μαζών συνεχίζεται

Ενάντια στο στρατιωτικό πραξικόπημα, για το προχώρημα της επανάστασης

■ Κώστας Δικαίος

Μια πραγματική Δι-
αρκής Επανάσταση
εξελίσσεται στην Αί-
γυπτο από την επα-
νάσταση της 25ης
Γενάρη 2011, ιδιαίτερα της νεολαίας
(κίνηση 6ης Απρίλη – επαναστατική
νεολαία που δεν πρέπει να ταυτίζεται
με την αιγυπτιακή Αριστερά), που είχε
ανατρέψει τον δικτάτορα Μουμπάρακ.

Το καλοκαίρι του 2012, εκλέχτηκε
πρόεδρος ο Μόρσι των Αδελφών Μου-
σουλμάνων (ΑΜ). Οι ΑΜ (στην πα-
ρανομία από το 1954) έχουν ρίζες στις
φτωχές λαϊκές τάξεις, με οργανωμένη
παροχή συσσιτίων, θρησκευτικής εκ-
παίδευσης και ιατρικής βοήθειας. Αυτό
το κεφάλαιο εξαργύρωσαν, παρότι δεν
πρωτοστάτησαν στην εξέγερση (μπή-
καν πολύ αργότερα). Πάτησαν στη δι-
ασπασμένη αντιπολίτευση, στην απει-
ρία των νεολαίων επαναστατών, στην
έλλειψη μιας στιβαρής ιδεολογικοπο-
λιτικής πλατφόρμας, που θα «έδειχνε»
προς μια εξουσία βασισμένη στη νεο-
λαία και τους εργαζόμενους. Το πολι-
τικοστρατιωτικό κατεστημένο πείστη-
κε από τους ιμπεριαλιστές να τους ανε-
χτεί ως το μικρότερο κακό: δεν αμφι-
σβητούσαν τη νεοφιλελεύθερη πολιτι-
κή, δεν αντιστρατεύονταν ιδιαίτερα το
Ισραήλ και τις συνθήκες του Καμπ Ντέ-
ιβιντ (παρά τις σχέσεις τους με τη Χα-
μάς), ενώ με τη μαζική επιρροή τους
πιθανόν θα κατάφερναν να περάσουν
πολιτικές λιτότητας. Πράγματι, οι ΑΜ
προσπάθησαν να συνεννοηθούν με τον
στρατό ή να επιβάλλουν νομοθετικά
πραξικοπήματα, όπως στο Σύνταγμα
που υιοθετήθηκε (φθινόπωρο 2012) και
εγκρίθηκε και από δημοψήφισμα, δίνο-
ντας υπερεξουσίες στο Μόρσι και επι-
βάλλοντας ένα είδος ισλαμικού κρά-
τους! Το οικονομικό πρόγραμμά τους
ήταν πλήρως αποτυχημένο και προσέ-
βλεπε σε δάνειο του ΔΝΤ, συνοδευόμε-
νο από λιτότητα και ιδιωτικοποιήσεις,
διαψεύδοντας όλες τις προσδοκίες των
μαζών.

Το αποτέλεσμα ήταν νέες διαδηλώ-
σεις, άνοδος του κινήματος, διαμόρφω-
ση πιο σταθερών βάσεων στην κοσμι-
κή αντιπολίτευση και την επαναστατι-
κή νεολαία. Η αντιπολίτευση συσπει-
ρώθηκε στο κίνημα Ταμαρόντ (εξέγερ-
ση), με την επαναστατική νεολαία, το
συνασπισμό Εθνικό Μέτωπο Σωτηρίας,

τον κεντροαριστερό Μπαραντέι (εκλε-
κτό των ιμπεριαλιστών), το αριστερό
νασερικό κόμμα Σαμπάχι – αλλά και
ανθρώπους του παλιού καθεστώτος,
που απλώς ήθελαν να επανέλθουν στην
εξουσία. Αν και δεν συμμετείχε όλη η
επαναστατική νεολαία και η Αριστερά
σ' αυτή την ομορτιστική συμμαχία,
όλοι συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις,
για να επέμβουν στο νέο επαναστατι-
κό κύμα, ν' αυξήσουν τη μαζική επιρ-
ροή τους, να ισχυροποιήσουν την επα-
ναστατική πτέρυγα.

Η συλλογή 22 εκ. υπογραφών για
την απομάκρυνση του Μόρσι πυροδό-
τησε την κίνηση εκατομμυρίων μαζών
με επίκεντρο πάλι την Ταχρίρ (30 Ιου-
νίου). Η μαζική απογοήτευση από τους
ΑΜ οδήγησε στην απομόνωσή τους για
πρώτη φορά (ακόμα και από τους φα-
νατικούς σαλαφιστές ισλαμιστές του
Αλ Νουρ). Οι συγκρούσεις οπαδών της
αντιπολίτευσης και του Μόρσι, με νε-
κρούς κι απ' τις δύο πλευρές, επιθέσεις
σε γραφεία των ΑΜ ή αντεκδίκησης σε
εκκλησίες, ένοπλες πολιτοφυλακές αυ-
τοπροστασίας των ΑΜ, μαζί με τη «δια-
κριτική» απουσία της αστυνομίας (υπο-
στήριζε την απομάκρυνση του Μόρσι),
έδωσαν το πρόσχημα επέμβασης στον
στρατό, που συνέλαβε το Μόρσι, κρύ-
βοντάς τον σε μυστική φυλακή. Στις 3
Ιουλίου, έχουμε νέα επέμβαση του στρα-
τού (με τις «ευλογίες» των μαζών υπό
την καθοδήγηση της αντιπολίτευσης,
όπου κυριαρχούν οι συντηρητικές δυ-
νάμεις). Στρατός και οικονομική μπουρ-
ζουαζία, οι πραγματικοί εχθροί του κι-
νήματος της 25ης Γενάρη, άδραξαν την
ευκαιρία. Την επομένη του πραξικοπή-
ματος, ο ισχυρός άνδρας του στρατού
Αλ Σίσι (διορισμένος από το Μόρσι αρ-
χηγός του στρατού και υπουργός άμυ-
νας) επέβαλε στρατιωτικό νόμο, ανέ-
στειλε το Σύνταγμα του φθινοπώρου
(δεν το κατήργησε, στοχεύοντας στη
συνεργασία του Αλ Νουρ ως άλλοθι
στο πραξικόπημα), διόρισε νέα κυβέρνη-
ση με πολλούς υπουργούς ελεγχόμε-
νους από το κατεστημένο, όρισε νέους
διοικητές (που κυρίως προέρχονται από
τον στρατό και την αστυνομία ή ακόμα
και το καθεστώς Μουμπάρακ), έβαλε
αντιπρόεδρο-μαϊντανό τον Μπαραντέι
και άλλους ανερχόμενους «αστέρες»
του Ταμαρόντ, έκλεισε την τηλεόραση
των ΑΜ (τα κρατικά τυπογραφεία αρ-
νήθηκαν να τυ-
πώσουν έντυ-
πά τους) και συ-
νέλαβε τουλά-
χιστον 300 ηγε-
τικά στελέχη
τους.

Η άρνη-
ση των ΑΜ να
υποταχθούν,
διοργανώνον-
τας μαζικές δι-
αδηλώσεις-συ-
γκεντρώσεις,
απορρίπτον-
τας τις υπο-

κριτικές προτάσεις «συνεργασίας» του
νέου δοτού προέδρου Μανσούρ, απο-
κάλυψε το πραξικόπημα. Οι ΑΜ σφά-
χτηκαν ανελέητα έξω από το αρχηγείο
της Ρεπουμπλικάνικης Φρουράς (υπο-
τιθέμενος χώρος κράτησης του Μόρσι)
και στις πλατείες Ραμπάα Αλ Ανταου-
ίγια και Νάχντα, από ένστολους ελεύ-
θερους σκοπευτές, μαχητικά ελικόπτε-
ρα και τεθωρακισμένα της νέας χού-
ντας, με εκατοντάδες νεκρούς, χιλιάδες
τραυματίες και συλληφθέντες. Υποστη-
ρικτές του παλιού καθεστώτος παρου-
σιάζουν συνεχώς την 25η Γενάρη 2011
ως «ραδιουργία των ΑΜ», ενώ ανα-
συγκροτούνται οι διαβόητες επί Μου-
μπάρακ υπηρεσίες ασφαλείας και προ-
παγανδίζεται ο «πόλεμος ενάντια στην
τρομοκρατία», επιδιώκοντας να χαρα-
κτηρισθεί τρομοκρατία κάθε διαμαρ-
τυρία, να υποχρεωθούν οι ΑΜ στη συ-
γκρότηση ένοπλων πολιτοφυλακών, να
διαφευγούν και να τρομοκρατηθούν οι
μάζες, για να δικαιολογηθεί η επιβολή
δικτατορίας. Το Αλ Νουρ αρνήθηκε να
μπει στην κυβέρνηση, ακόμα κι ο Μπα-
ραντέι παραιτήθηκε μετά τις σφαγές
(το κόμμα του στηρίζει την κυβέρνη-
ση και κατήγγειλε τον ίδιο!) – ωστόσο,
η αντεπανάσταση βρίσκεται σε πλήρη
εξέλιξη. Το χτύπημα των απεργών χα-
λβουργών στο Σουέζ από τον στρατό,
οι αθρόες συλλήψεις αγωνιστών και δη-
μοσιογράφων, δείχνουν ότι οι σφαγές
των ΑΜ ήταν γενικές πρόβες για την
καταστολή όλου του κινήματος.

Ο στρατός είχε τη σωτηρή στήριξη
των ΗΠΑ (ως μόνο «αντίποινο» ακύ-
ρωσαν κοινά στρατιωτικά γυμνάσια).
Οι ιμπεριαλιστές χρειάζονται «σταθε-
ροποίηση» της Αιγύπτου, για την υπο-
στήριξη του Ισραήλ (παρά τις υποχω-
ρήσεις, οι ΑΜ παρέμεναν «εχθρικοί»,
ειδικά η μαζική τους βάση) και για να
επέμβουν σε Τυνησία και Λιβυή. Τον
Μανσούρ έσπευσε πρώτη να χαιρετί-
σει η Σ. Αραβία, όπου οι ΑΜ είναι εκτός
νόμου (όπως και σε Ηνωμένα Αραβικά
Εμιράτα και Ιορδανία). Το πολιτικό βά-
ρος των ΑΜ ανέβαινε μετά την εκλογή
Μόρσι (συνεργασία του με την Τουρ-
κία, ΑΜ στη Συρία που μάχονται ενά-
ντια στον Άσαντ, υποστήριξη των ΑΜ
από το Κατάρ), απειλώντας τα αντιδρα-
στικά καθεστώτα αυτών των χωρών.

Η άρνηση των ιμπεριαλιστών να
ενισχύσουν τους ένοπλους ισλαμιστές
στη Συρία, η ανάγκη ν' ανακοπεί η Αρα-
βική Άνοιξη και ενδεχομένως η ανα-
τροπή των μοναρχιών σε αραβική χερ-
σόνησο και Ιορδανία, η αλλαγή φρου-
ράς στο Κατάρ (διαδοχή του σείχη απ' τον γιο του), οδήγησαν στην απομόνω-
ση του Μόρσι. Οι πετρελαιοπαραγωγές
αραβικές χώρες έσπευσαν αμέσως μετά
το πραξικόπημα να στηρίξουν την κα-
ταρρέουσα αιγυπτιακή οικονομία με δις
δολάρια και φυσικό αέριο, για να δια-
τηρηθεί το στάτους κβο, η κυριαρχία
των αρχουσών τάξεων και οικογενειών
τους. Μόνο Τουρκία και Τυνησία στήρι-
ξαν τον Μόρσι.

Όμως, το πραξικόπημα μπορεί ν'

αυξήσει τους φανατικούς μουσουλμά-
νους που δρουν στη χερσόνησο του
Σινά, απειλώντας Αίγυπτο και Ισρα-
ήλ (γίνονται συγκρούσεις και επιθέ-
σεις σε αστυνομικά τμήματα, με πολ-
λούς νεκρούς). Δεύτερο, η «σταθερο-
ποίηση» είναι εξαιρετικά αμφίβολη.
Πολύ δύσκολα ο στρατός θα κυριαρχή-
σει στις επαναστατημένες μάζες χωρίς
εκτεταμένες σφαγές. Μια μακρόχρο-
νη χαώδης κατάσταση είναι το πιθανό-
τερο (όπως σε Αφγανιστάν, Λιβυή, Συ-
ρία). Τρίτο, άλλες δυνάμεις τείνουν να
υφαρπάξουν την επιρροή των ιμπερι-
αλιστών. Οι Σ. Αραβία, ΗΑΕ, Κουβέ-
ιτ έχουν δώσει βοήθεια πολλών δις, δε-
καπλάσια από τους αμερικάνους, για ν'
αποφευχθεί η προσφυγή στο ΔΝΤ και η
εξάρτηση απ' τους Δυτικούς, ενώ η Ρω-
σία σκέφτεται ότι μπορεί να γίνει ξανά
εταίρος της Αιγύπτου.

Το πραξικόπημα στοχεύει πάνω
απ' όλα ν' ανακόψει την πολιτικοποίη-
ση και ριζοσπαστικοποίηση των εργα-
τικών και λαϊκών μαζών, τη δημιουρ-
γία οργανώσεων του εργατικού κινή-
ματος, το αυξανόμενο κύμα εργατικών
αγώνων και βάρος της εργατικής τά-
ξης στο γενικότερο κίνημα, τη διαρκή
ενίσχυση της Αριστεράς. Η κατάσταση
σήμερα είναι πράγματι χειρότερη απ'
ό,τι το Γενάρη του 2011, όταν άρχουσα
τάξη και στρατός βρίσκονταν σε σύγχυ-
ση, το κράτος και οι μηχανισμοί του σε
αδυναμία. Η παρουσίαση από την αντι-
δραστική αντιπολίτευση των ΑΜ ως
μοναδικού εχθρού του κινήματος, η ευ-
θυγράμμισή της με τον στρατό, διαίρε-
σε το λαό. Μ' αυτή την έννοια, περιόρι-
σε τις δυνατότητες του νέου επαναστα-
τικού κύματος.

Όμως η άρχουσα τάξη δεν έχει ξε-
περάσει την κρίση. Είναι λάθος να ει-
πωθεί ότι έχει παλινорθωθεί το παλιό
καθεστώς, σ' ένα παιχνίδι όπου οι μά-
ζες απλά πήραν μέρος. Το νέο καθε-
στώς θα εκτεθεί από την αδυναμία να
δώσει λύσεις στα προβλήματα και αιτή-
ματα των μαζών, η άγρια καταστολή θα
ξεκαθαρίσει σ' αυτές το ρόλο στρατού
και αντιπολίτευσης. Δεκάδες χιλιάδες
επαναστατημένοι νέοι παλεύουν ήδη
ενάντια στο στρατιωτικό νόμο. Επι-
μένουν στις επαναστατικές αρχές, τα-
λανίζονται από λιγότερες αντιφάσεις,
έχουν απομυθοποιήσει τους κρατικούς
θεσμούς, ιδιαίτερα τον στρατό (αμέσως
μετά την πτώση Μουμπάρακ, αυτά πε-
ριορίζονταν μόνο σε μικρό αριθμό αγω-
νιστών). Μπορούν να βρουν ελκυστι-
κές τις επαναστατικές θέσεις του σοσι-
αλισμού, ιδιαίτερα στο φως της συνολι-
κής αποτυχίας των δυνάμεων που τά-
χτηκαν με τον στρατό. Η Διαρκής Επα-
νάσταση στην Αίγυπτο θα βρει τον τρό-
πο να νικήσει. Χρειάζεται όμως να συ-
γκροτηθεί ένα Επαναστατικό Μέτωπο
από δυνάμεις που δεν θα σαλιαρίζουν
με το πολιτικοστρατιωτικό κατεστημέ-
νο ή με τους Ισλαμιστές εναντίον του
κοσμικού κράτος, αλλά θα υιοθετούν
ένα πρόγραμμα στην κατεύθυνση της
σοσιαλιστικής επανάστασης.

